

BORILATKE UESTIVE

BROJ
CENA 40 DINARA

12

NINĐA

TRI, DVA, JEDAN... SMRT!

Derek Finegan

TRI, DVA, JEDAN ... SMRT!

SERIJA
Borilačke veštine

NINJA

Naslov romana:
TRI, DVA, JEDAN . . . SMRT

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobaodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Fotoslog NIRO Dečje novine

© DEN PRESS

**PONY WEST – BORILAČKE VEŠTINE – NINJA 12 – VANREDNO IZDA-
NJE – MAJ 1984. godine. Cena 40 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine,
32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni ured-
nik Mirjana Šterijevski. Izdavački savet: Miliica Bogojević (predsednik),
Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vu-
čičević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milo-
vanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Gojko Štulović, Telefoni:
(032) 711-549 uredništvo i 714-250 prodaja. Teleks: 13731. Štampa
»Glas«, Beograd.**

Derek Finegan

TRI, DVA, JEDAN . . . SMRT!

Pismo se, bar spolja, ni po čemu nije razlikovalo u gomili drugih koverta nemarno bačenih na stočić u predvorju Leslieevog stana. Mlađić ga je odmah izdvojio na stranu da bi najpre strpljivo pregledao račune, reklamne brošurice i pisma kojima su se nudili novi, čudotvorni usisivači za prašinu, projekti za protivatomska skloništa, načini da se brzo i lako dođe do gomile dolara. Pismo u neupadljivom dugom kovertu ležalo je dotle na samoj ivici stola, licem naviše, tako da se jasno moglo videti Leslievo ime i adresa otkucana urednim, krupnim slovima.

Zašto upravo to pismo, a ne neko drugo?

Teško da bi i sam Leslie Eldridž

umeo da odgovori na to, ako bi neko i skupio hrabrosti da mu postavi slično pitanje. U najboljem slučaju slegao bi ramenima i odgovorio jednom rečju: haragei.

Haragei, ono što se u običnom životu naziva šesto čulo, kod njega je bio razvijen do savršenstva, prirodni talenat za to, koji svi ljudi poseduju kao rasno sećanje na mračna vremena starija i od kamenog doba, mukotrpnim učenjem pretvoren je u čulo ponekad pouzdanije od onih pet na koje se oslanjamo u svakodnevnom životu.

1 to je bilo potrebno. Zato što je Leslie Eldridž živeo životom daleko opasnijim od svakog prosečnog Amerikanca svog vremena . . .

Njegovo glatko lice mladalačkih crta, međutim, ostalo je nepokretno kada je dugim, gipkim prstima konačno dohvatio laki komad hartije sa stola i zagledao se u njega prodornim pogledom. Koverat kakav se mogao kupiti u svakom dragstoru, svakom kiosku, pečat San Franciska sa datumom i vremenom prethodne večeri.

I njegovo ime i precizna adresa...

Mada to nije govorilo ništa, Leslie se u sebi osmehnu. Ime i adresa, bar ovog stana, mogli su se naći u svakom telefonskom imeniku, čemu je i mogao da zahvali za onu gomilu prospekata i reklamnih brošura koja je stizala do njega.

Veštim, preciznim pokretima otvorio je koverat i klimnuo glavom kada je pod prstima osetio glatki papir pisma. Ovako nešto je podsvesno i očekivao: komad fine bele hartije sa nekoliko japanskih reči ispisanim rukom pravog majstora u toj drevnoj japanskoj veštini.

Na usnama mu se pojavi lak osmeh i on se zavalj u udobnoj fotelji, istežući svoje moćno telo. Odmor mu je zaista bio potreban, ali je poslednjih nekoliko dana već počeo da oseća dosadu.

A tih nekoliko reči ispisanih tradicionalnom japanskom azbukom najavljivali su akciju za kojom je njegovo telo već počelo da čezne...

Laki šum iza njega privuče mu

pažnju. Na licu mu blesnu osmeh.

– Dobro jutro...

Devojčin glas bio je tih i prijatan. Crne oči, krupne i malo kose, blistale su od sreće pod valovima tamne zamršene kose. Providna spavačica pokazivala je naizgled krhko, ali savršeno građeno telo.

– Sumiko... već si ustala?

– Dan je tako lep – uzdahnu ona šireći ruke. – Kuda ćemo danas?

Lesli se zagonetno osmehnu.

– Još ne znam.

– Zašto?

Njen pogled je već bio prikovan na komad hartije na stolu. Izraz lica joj se izmeni.

– Da nije...?

– Možda.

Razočaranje je bilo samo kratka senka na njenim punim usnama. Devojka klimnu glavom kao da se miri sa nečim neizbežnim.

– Mogu li da pogledam?

– Ludice. Naravno da možeš.

Ruka devojke lako zadrhta kada je dohvatila hartiju sa stola, ali to Lesliejevom oštrom pogledu nije izmaklo. Nežno je pogladio po tamnoj kosi.

– Nije ništa strašno, devojčice. Ne moraš se bojati.

Ona ga zbunjeno pogleda.

– Leslie, šta ovo znači?

– Nisi razumela?

– Jesam, ali... te reči meni ne znače ništa...

– To sam i mislio – osmehnu se on – Ali, rekoh ti, nije ništa strašno.

»Jedan plod je truo na zelenoj grani voćke«, lagano je čitala devojka. – Neka šifra?

– Tako nešto – osmehnu se Leslie. – Upozorenje kakvo su, verovatno, ovih dana dobile sve ninđe. A nema nas mnogo, kao što znaš.

– To znam . . . ali šta **ovo** znači? – ljutnu se devojka. – Hoćeš li mi jednom reći ili nećeš?

– To znači da je grana naše voćke posle dužeg vremena dala i jedan truo plod – mirno je objašnjavao Leslie. – I to se događa, veoma retko, srećom.

– Mislila sam da je to nemoguće!

– Moguće je. Obuka ninđe je duga i teška, tako da učitelji uspeju da eliminišu sve koji nisu dorasli . . . jednom u pedesetak godina poneko se ipak provuče.

– I?

– Šta još želiš da čuješ?

– Sve – čvrsto odgovori ona.

– Ovo pismo je signal za sve nas da takvog čoveka moramo što pre uništiti. Ništa drugo.

– I ti ćeš, znači . . .

Lesli se osmehnu o obavi ruku oko njenih nežnih ramena.

– Ne brini, Sumiko. Poruka je formulisana tako da ne najavljuje neposrednu opasnost. Taj čovek je verovatno još uvek u Japanu, a tu ne može izdržati dugo skrivajući se.

Smeh devojke imao je srebrnast prizvuk.

– Leslie Eldridže, misliš da mene možeš da slažeš? Suviše te dobro poznajem da bi ti to upalilo. I ne zaboravi da i ja znam ponešto o ninđama. Čovek o kojem govoriš je već u Americi, zar ne?

Lesli podiže obrve i uzdahnu.

– Veštice . . . od tebe se zaista ništa ne može sakriti . . .

– U Americi je . . . ili nije?

– Jeste. U Americi je . . .

* * *

– Tako, znači, stoje stvari – cedio je Tabasko Pit kroz zube. Ruke su mu bile zavučene duboko u džepove uskih farmerki dok je stajao kraj ogromnog prozora i praznim pogledom zurio u okean daleko pod sobom.

– Ne vidim zašto se ti uzbuđuješ zbog toga – osmehnu se Leslie. Led je tiho zveckao u čaši koju je punio zlatastom tečnošću. – Dođi, piće te čeka.

– A ti? – Pit se okrenuo i gledao pravo u Lesliejeve oči. Tanka majica gotovo je pucala na njegovim moćnim ramenima. – Šta ćeš ti učiniti?

– Nemam mnogo izbora, zar ne? – sleže Leslie ramenima. – Treba ga uništiti.

– To znam, do đavola. Kako misliš da mu uđeš u trag?

– To neće biti teško. Čekaću da se sam otkrije.

– A šta ako bude oprezan i nikom ne oda svoju tajnu?

– Utoliko bolje. Tada neće biti ni opasan, zar ne. Svakako, to bi bilo najmundrije u njegovom položaju. Ali...

– Ali?

– On jednostavno neće moći da miruje, to je ono – hladno se nasmeja Leslie. – Pre ili kasnije učiniće nešto što će ga odati, a onda...

– A onda će se pojaviti u tvom dosijeju – gromko se nasmeja Pit podižući čašu kao da želi da nazdravi. – U pravu si, Leslie, uzalud sam se brinuo. Nego, šta misliš, koliko to može potrajati?

– Ne znam. Ne znam čak ni da li je Japanac, ali pretpostavljam da nije, inače ne bi dolazio ovamo. Ako nije, onda neće trajati dugo... ljudi Zapada se nikada nisu odlikovali strpljenjem, Pite, a ti to znaš mnogo bolje od mene. Zašto? Imaš neki drugi posao u vidu?

– Aha.

– O čemu se radi?

Novinski isečak jedva se video u glomaznoj šaci Tabasko Pita dok ga je oprezno izvlačio iz zadnjeg džepa farmerki. Bio je to samo krupan naslov i prvih nekoliko redova iz Leslieju nepoznatog lista. »Ne Kaliente, da ili ne?«

– Šta je to Kaliente? – zainteresovano upita Leslie, jer onih nekoliko reči mu nisu govorile ništa: – Nuklearna elektrana?

– Tačno. Na samom jugu Arizone, blizu Nogalesa u Meksiku.

Treba da bude otvorena za nekoliko dana.

– Hm. Prilično čudno da se taj novinar... Greg Fernandez, je li tako... čudno da se on tek sada pita da li je ta elektrana potrebna ili ne.

– Taj isečak nije iz jučerašnjih novina – sleže Pit ramenima. Mada si, u stvari, u pravu. Napisan je pre nešto više od mesec dana.

– I onda je bilo prilično kasno, zar ne?

– Prekasno – uzdahnu Pit. – Rekoh ti, elektrana tek što nije počela da radi.

– I šta tu nije u redu.

– Mnogo šta – Pit oprezno otpi gutljaj iz čaše. – Pre svega, tvrdi se da obezbeđenje elektrane nije izvedeno po propisima i da postoji velika opasnost od zagađenja radioaktivnim otpacima, da su u toku građenja načinjeni mnogi propusti što je dovelo do nekoliko krupnih nesreća...

– Zar ima još nešto?

– Ima. Projektant je izvršio samoubistvo pre desetak dana, vlada Meksika uručila je protestnu notu Vašingtonu i zapretila debatom u Ujedinjenim nacijama, održane su demonstracije »zelenih« oko Kaliente, a Greg Fernandez je nestao bez traga. Kao što vidiš, ovaj šašavi svet nije prestao da pravi gluposti dok si se ti odmarao u planinama.

– Hmmm...

– Upravo tako – nasmeja se Pit.

– Hmmm. Tog Frenandeza nisam poznavao, ali zato znam momka koji je s njim bio odličan prijatelj. On mi tvrdi da je Greg uklonjen zato što se preglasno suprotstavljao izgradnji Kalientea. Velike pare su u pitanju, Leslie. Milijarde dolara. Te igračke nisu nimalo jeftine, znaš, i kompanija koja dođe do takvog posla rešila je sve svoje probleme.

– I koja je to kompanija sada rešila sve svoje probleme?

– »Hornet Enterprajz« iz Finiksa. To ime ti ništa ne govori?

– Na žalost, ne – odmahnu Leslie glavom. – Imaš nekih podataka?

– Malo. Znaš da za takve poslove nemam talenta – namršteno je odgovarao Tabasko stežući nesvesno svoje krupne šake. – Ono »Hornet« je skraćeno od Horas Netkin, ali je Horas Netkin sam figura koju zanima jedino iznos njegovih računa u banci. Firmu vodi neki Kobler, a o njemu znam veoma malo . . . sem da ne podnosi da se iako suprotstavi njemu ili njegovoj firmi.

– Poslovan čovek – gorko se osmehnu Leslie. – Sve prepreke su samo tehnička pitanja koja odgovarajući stručnjak rešava na zadovoljavajući način. Imam iskustva sa takvima. Ljudski životi im ne znače ništa u poređenju sa urednim kolonama cifara iz godišnjeg izveštaja.

– Upravo tako. Nekoliko organizacija koje sebi postavljaju za cilj

zaštitu čovekove okoline su dosta bučno protestovale, ali niko, kao i obično, nije obraćao pažnju na njih. Guverner Arizone je čak odbio i da primi njihovu delegaciju.

– Gle, gle? – podiže obrve Leslie. – Dobri političari nikada ne odbijajući da saslušaju obe strane, bez obzira koliko već bili opredeljeni za jednu od njih. Guverner je, dakle, jasno dao do znanja svima kako zna koje je strana hleba namazana buterom.

– Prirodno – sleže Pit ramenima. – Kaliente je do pre dve godine bilo bedno naselje u planinama, bez ikakvog značenja, a sada su se tamo slile reke para. Dobar deo je morao ostati i u glavnom gradu, sedištu okruga i svud unaokolo.

Leslie je nekoliko trenutaka zamišljeno buljio u nebo nad okeanom, blistavo od sunca. Pit je znao da ga u takvom razmišljanju ne treba prekidati, jer je postizao koncentraciju dostupnu samo velikim naučnicima ili talentovanim hipnotizerima, stvarjući sebi jasnu sliku o nekom događaju na osnovu naizgled nedovoljnih, čak i protivurečnih podataka.

– Dakle? – oprezno upita nešto kasnije, kada se Leslie ispravio i duboko udahnuo.

– Šta dakle?

– Idemo li ili ne?

– Idemo, naravno – osmehnu se Leslie. – Ta stvar mi smrdi, Pite. Po svému sudeći, »Hornet Enterprajz« želi da napravi dobar posao

ne pitajući za cenu. A cena, u ovom slučaju, može biti previsoka.

– Znao sam! – zadovoljno se pljesnu Pit po bokovima. – Krećemo odmah, a?

– Odmah – klimnu njegov drugar glavom. – Čim proučim sve isečke koji se odnose na Kaliente, mada imam utisak da to neće potrajati dugo. Štampa je očigledno štedela tog tvog Koblera, inače bih ja čak i na odmoru nešto naučio o elektrani.

– Sumiko?

– Šta ti misliš?

– Ne znam. Stvar može biti opasna – oklevao je Pit gledajući u stranu.

– Sumiko se ne boji opasnosti. Ide i ona – čvrsto odvratila Leslie.

– Kako ti kažeš. Idem da je obradujem – nasmeja se Pit.

– Nema potrebe...

Pitov začuđeni pogled odluta prema zavesi koja je veliku dnevnu sobu delila na dva dela. Kroz njen otvor virila su dva krupna i srećna crna oka...

* * *

Tabasko Pit je namršteno proučavao kartu raširenu pred volanom i umorno klimao glavom. Očigledno, nije mu se dopadala vožnja duga šezdesetak milja kroz planine, iako je karta najavljivala da je put nedavno proširen, kako bi prihvatio sve gušći saobraćaj prema novoj nuklearnoj

elektrani.

Lesli namignu Sumiko, koja se zimogrožljivo uvijala u svoju dugu krznenu jaknu. Novembar u Taksonu jako se razlikovao od novembra u San Francisku, iako je sve oko njih bilo suvlje od baruta i posuto tankim slojem crvenkaste prašine koju je neprestani vetar donosio sa okolnih planina. Uostalom, pustinja Hila počinjala je u neposrednoj blizini i to se osećalo i po suvom vazduhu, i po kržljivom žbunju koje se s mukom održavalo pored puta kojim su krenuli iz Taksona odmah pošto su iznajmili kola, jedan udobni i ne naročito brzi »kadilak«.

Pitov pogled se sada podigao sa karte prema čitavoj gomili putokaza načičkanih duž visokog betonskog stuba.

– Kaliente... Kaliente – mrmlija je. – Gde je, do đavola, taj Kaliente?

– Potraži putokaz za Nogales – sažali se Sumiko na njega. – Kaliente je negde na putu prema granici, zar ne?

– Jeste, ali ne na samom putu – mrzovoljno promumla Tabasko. – Negde treba skrenuti sa glavnog puta, ali na ovoj karti ne vidim gde...

– Videćemo valjda putokaz kad stignemo do tog mesta – nasmeši se devojka. – Šta ti je, Pite? Mislila sam da momak kao ti može da se snađe na svakom mestu!

– Čudno – zamišljeno reče Leslie

– ali ljudi koji vode tako veliki projekt, očigledno nisu naročito željni publiciteta, iako je obično potpuno suprotno. Našao sam veoma malo podataka o Kalienteu. Da nije bilo Fernandez, verujem da novine ne bi ni toliko objavile o elektrani.

– Pa? – upita Sumiko.

– Može se lako dogoditi da put za Kaliente ne bude označen – nasemši se Lesli. – Štaviše, imam utisak da nikakvi posetioци neće biti dobrodošli.

– Hej! – iznenada uzviknu Pit. – Evo naših vodiča!

Pored mesta, na kojem je Tabasko zaustavio »kadilak«, prohujao je veliki autobus obojen zelenom bojom. Lesli je u poslednjem trenutku uspeo da pročitati natpis na njegovom boku.

– Šta je to pisalo? – zainteresovao se Sumiko. – Nisam uspela da pročitam...

– »Zeleni spasioци Arizone« – prezrivo se osmehnu Pit. – Gomila amatera! Misle da će nešto izmeniti time što galame po ulicama i drže govore na televiziji. Veliki biznis i dalje tera po svome... ipak, ovi momci su naišli u pravom trenutku; jedno je sigurno – odvešće nas pravo do Kaliente!

– Neće – odmahnu Lesli glavom.

– Zašto? – trze se iznenađeno Pit. – Misliš da...

– Mislim da će nam umaći ako jednom konačno ne zatvoriš da tvoja velika usta – namerno se

Lesli. – Šta čekaš, čoveče?

Pit frknu.

– Ti si zaboravio kako ja vozim? Ako ova krntija vredi samo upola od cene koju smo platili, stići ćemo autobus za manje od pet milja, pazi šta sam ti rekao!

Sledećih tridesetak milja Tabasko Pit vozio je gotovo iza samog autobusa, ne pokazujući ni malo namere da ga pretekne, iako je to s lakoćom mogao da učini. Ipak, po Leslijevoj želji, pretekao ga je na narednom delu puta kako nikome ne bi upali u oči zbog previše oprezne vožnje, ali to nije trajalo dugo. Zastali su na obližnjem parkingu i Pit se pravio da nešto čačka pod podignutim poklopcem motora sve dok autobus još jednom nije prohujao pored njih. Sačekavši da se izgubi iz vida, Tabasko je ponovo pohitao na svoje mesto.

– Ne približavaj mu se posavetovao ga Lesli. – Autobus je dovoljno upadljiv da ga možeš pratiti i iz daleka.

– Zbog čega?

– Imam predosećanje da će tako biti bolje – osmehnu se mirno mladić, ali je njegove reči Pit shvatio veoma ozbiljno. Predosećanja Leslija Eldridža bila su ponekad mnogo preciznija i od meteoroloških prognoza...

Još desetak milja proteklo je bez uzbuđenja, ako se ne racuna uzbuđenje vozača iza njih koji su nestrpljivo očekivali priliku da pre-

teknu »kadilak« na tom uskom i nepreglednom putu. Pit se, međutim, samo cerio na nervozne zvuke sirena iza sebe i ljubazno mahao onima koji bi uspeli da ih preteknu, držeći se sve vreme na rastojanju od nekoliko stotina jardi iz upadljivo obojenog autobusa.

– Prokletstvo! – dreknu iznenada i skide nogu sa papuče gasa. – Nestao je!

– Nije, nije nestao – nasmeja se Leslie. – Promaklo ti je da je naglo skrenuo desno, ništa drugo. Mora da je Kaliente u blizini.

Zaista, jedva milju dalje odvajao se još jedan uski asfaltni put, probijen gotovo uz samu ivicu osušenog korita potoka koji je možda dva puta godišnje donosio nešto vode prema reci koja je tekla zapadnije. Gundajući kroz zube, Pit oprezno skrete tim putem, nastojeći da što pre dostigne autobus.

– Bio si u pravu – zabrinuto reče devojka, okrećući se Leslieju. – Put zaista nije bio označen.

– I ne samo to... imam utisak da je neko namerno odabrao najnepogodnije mesto za raskrnicu. Pored ovog puta će projuriti devedeset odsto vozača, a da ga i ne primete.

– Momci u autobusu očigldno znaju šta rade – umeša se Pit. – Njih raskrznica nije iznenadila.

– Verovatno ne dolaze ovamo prvi put – primeti Sumiko. – Sam si rekao da su nekoliko puta demonstrirali oko elektrane.

– Sve je to bio samo prazan gest – promrmlja Leslie. – Obezbeđenje je svakako bilo takvo da nisu mogli stići dalje od ograde. I nije bilo onoga što bi oni najviše želeli: publiciteta. Nijedna TV stanica neće poslati ovamo reportere, sem, možda, na svečano otvaranje i sve ono što u takvim prilikama sledi. Čovek koji vodi ove poslove nije početnik, videćete. Pite, požuri malo. Želeo bih da sada budemo što bliže autobusu.

– Misliš da će se nešto dogoditi? – plašljivo upita devojka.

– Hoće. I to veoma brzo. Pogledaj iza nas.

Kola obojena plavo i belo, sa rotacionim svetlom na krovu, približavala su im se veoma brzo. Pit se prezrivo isceri, ali disciplinovano pritera kola uz samu desnu stranu puta i zaustavi ih na jednom od preglednijih delova, po svim propisima.

Policaјcu koji im je prišao očigledno se žurilo. Gotovo je dotrčao do Pita koji mu se ljubazno osmehnuo kroz otvoreni prozor.

– Kuda, momak? – oštro upita policajac brišući znoj sa čela levom rukom. Desna mu je lebdela sumnjivo blizu drške glomaznog revolvera u futroli. Lesliejevom oštrom pogledu nije izmakao pokret iza prljavog zadnjeg stakla policijskih kola parkiranih desetak jardi ispred njih.

Neko u kolima ih je držao na nišanu...

Pit, ako je to i primetio, nije pokazao ni tračak uznemirenja. Zapanjeno se zagledao u policajca.

– Kuda? Pa u Borino, naravno . . .

– Je li? – policajčev pogled ispitivao je lica putnika u »kadilaku«, ali na njima nije otkrio ništa sumnjivo. – Onda fino možeš da se vratiš tamo odakle si došao, momak. Ovo nije put za Borino.

– Prokletstvo! – dreknu Pit unezvereno. – Pa onaj momak u Taksonu mi je rekao . . . pedeset – šezdeset milja, put koji sa glavnog puta vodi desno.

– Slagao te je – cerio se policajac. – Do raskrsnice ima bar još šest-sedam milja. Imaš sreće što si naleteo na mene, inače . . .

– Inače šta? – zainteresovano upita Pit.

– Ništa – trže se policajac. – Ovamo nema ničega, u stvari. Eto tako . . . možeš lepo da se vratiš, kako ti rekoh . . .

– Naravno – ljubazno se osmehnu Pit. – I hvala!

Policajac samo odmahnu rukom. Dugim koracima se već vraćao prema kolima koja su čekala s uključenim motorom. Ipak, nisu krenula s mesta sve dok Pit opežno nije napravio polukrug na praznom putu i poterao »kadilaka« na trag. Kao da su policajci samo to čekali, njihova kola poskočiše i pojuriše dalje uz škripu guma, praćena Lislijevim pogledom.

– Jako im se žuri, a? – nasmeja

se Pit. – Izgubili su se iz vida?

– Pre dva minuta. Možeš ponovo da okreneš. Ali oprezno . . . ne bih želeo da nas vide kada budu zaustavili taj autobus . . .

– Ne brini. Ovaj put je kao stvoren za igru skrivalice. Zaustaviću pred svakom krivinom, a ti lepo možeš izaći i proveriti da li su ispred nas. Može?

– Tako ih nikada ne bismo stigli – nasmeja se Sumiko. – Ili bar ne na vreme da vidimo šta će učiniti s autobusom . . . samo ti vozi Pit. Valjda možeš da proceniš kada će stići do autobusa.

– Tačno – klimnu Leslie glavom. »Spasioci Arizone« vodiče računa o tome da ne prekrše nijedan saobraćajni propis, što znači da neće voziti brže od četrdeset-pedeset milja na sat. Prosta računica pokazuje da će ih policijska kola stići najkasnije desetak milja odavde. Prema tome . . .

– Je li? – prezrivo se isceri Pit, oštro skraćujući na desnu stranu drumu, kako bi kola ostala u zaklonu strme ivice klanca. – Onda ti momci ne znaju ni prost račun . . . već su ih stigli . . .

* * *

Još pre nego što je Tabasko Pit završio rečenicu, Leslie je bio na polju, hitro ispitujući pogledom stene nadnete nad njima. Trenutak kasnije se kao mačka verao uz njih, ne zastajući čak ni na najo-

pasnijim mestima. Sumiko prigušeno kriknu.

– Šta ti je? – osmehnu joj se Pit.
– Kao da ne poznaješ Lesa? Momak može da skoči odatle i da mu se baš ništa ne dogodi!

– Znam – osmehnu se ona. – Ali opet . . .

Sa mesta na kojem se nalazio Lesli je imao odličan pogled na scenu pod sobom, jer se tle postepeno spuštalo prema reci i gomili novih zgrada koje su se jasno ocrtavale u čistom vazduhu Arizone, tako da je izgledalo da su mnogo bliže od desetak milja koliko je bila njihova stvarna udaljenost. U čitavoj šumi čelika i betona jasno se video blještavi aluminijumski svod ispod koga se svakako nalazilo srce nove nuklearne elektrane u Kalienteu.

No sada nije bilo vremena da se divi građevinama iz kojih će uskoro poteći nova reka prema gradovima gladnim energije; pogled Leslija Eldridža bio je uperen ka autobusu zaustavljenom na ivici puta koji je vijugao prema visokoj ogradi od žice podignutoj čitavih pet-šest milja ispred zgrada. Jedna policijska kola bila su postavljena popreko ispred autobusa; druga su se zaustavila iza njega.

Ljudi u Autobusu, međutim, očigledno su računali na takav razvoj događaja; kao dobro uvežbani komandosi iskakali su jedan za drugim iz autobusa sa parolama i transparentima u rukama, ne

obraćajući pažnju na policajce koji su uzbuđeno mahali rukama pokušavajući da ih zadrže. Kratka, uredna kolona krenula je dalje putem, zaobilazeći policijska kola. Leslijeve usne ozari lak osmeh; momci su bili uporni, iako nisu imali praktično nikakvih izgleda da se dokopaju čak ni masivne i čvrste ograde oko elektrane.

Jedan od policajaca je bezglavo utrčao u svoja kola i Lesli prenese pogled prema zgradama u daljini. Ako se nije varao, tamo će se uskoro nešto dogoditi . . .

Obezbeđenje u elektrani funkcionisalo je kao najprecizniji časovnik. Svega pet ili šest minuta kasnije, prema kapiji su jurnula tri otvorena kamioneta načičkana ljudima u istim, smeđim uniformama. Daljina je bila prevelika, ali je Lesli bio ubeđen da se nije prevario: u njihovim rukama bile su puške.

– Hej, šta se tamo dešava? – doviknu Pit sa puta. I on je oprezno izvirivao, ali je bio prenisko da bi mogao da opazi ono što je video njegov drug iznad njega.

– Dođi da vidiš – odvrati Lesli – ali se bojim da neće još dugo trajati. »Spasioci Arizone« su odabrali pešadijsku taktiku, ali momci u elektrani su bili spremni i na to. Bojim se da neće birati sredstva da ih zadrže . . .

– Prokletstvo – pljunu Pit sebi pred noge. – Ti »zeleni« su usijane glave i ostalo, ali nikome nisu niš-

ta našao učinili. Jedino što žele je da se malo izgalame i svima daju do znanja šta misle. Zbog čega im bar to ne dozvole, kad već njihov glas niko ne sluša?

Lesli više nije obraćao pažnju na Pita, jer su se događaji pred njegovim očima sada odvijali gotovo filmskom brzinom. Krila ogromne kapije su se otvorila u pravom trenutku da propuste zahuktale kamione, a da oni čak i ne smanje brzinu.

A trenutak kasnije iz žute prašine retkog grmlja kraj puta, iznikla je prilika čoveka obučenog u zeleno!

Leslijeve oči se suziše. Čak i na ovoj daljini nije se mogao prevariti: zeleni kostim sa kapuljačom, pripijen uz mišićavo telo tog čoveka, bio je verna kopija kostima crne boje koji se sada nalazio u neupadljivoj torbici na zadnjem sedištu iznajmljenog »kadilaka«.

Taj čovek kraj puta bio je ... morao je biti ...

NINĐA!

Desna ruka ninđe u zelenom podigla se munjevitom brzinom i nešto je blesnulo na suncu. Vozač prvog kamiona kao da je izgubio kontrolu nad svojim vozilom; ono je oštro skrenulo kraj puta i, nagnuto na bok, jurnulo u pustinju dižući za sobom ogroman oblak žute prašine, poskakujući po neravninama i prosipajući iz svog zadnjeg dela uniformisane prilike koje su se nemoćno kotrljale po

tlu.

Drugi vozač je suviše naglo pritisnuo kočnice kada je kamion nestao ispred njega, tako naglo da treći kamion nije imao dovoljno vremena da izbegne sudar. Praskak je bio tako snažan da je dopro i do Leslija, a njegova živa mašta dočarala je i krike bola od kojih je sada pustinja sigurno odzvanjala.

Sudar je morao biti užasan, a to je posvedočila i eksplozija koja je gotovo odigla od zemlje prednji deo drugog kamiona koji se gotovo istog časa pretvorio u buktinju.

Valjda po navici, policajci su uključili svoje sirene kada su oboja kola jurnula prema mestu nesreće, prestižući kolonu demonstranta koji su zbunjeno zastali ne spuštajući svoje transparente.

Tridesetak sekundi kasnije i prvi kamion se zaustavio u oblaku prašine, naišavši na neravninu koju nije uspeo da savlada. Prevrnuo se na bok i ostao da leži, dok su mu se točkovi i dalje besmisleno okretali ...

Lesli, međutim, nije skidao pogled s čoveka u zelenom, po prvi put zažalivši što uz sebe nema dvogled. Imaće samo jedan kratak trenutak dok mu taj ninđa bude okrenut licem, a na ovoj daljini ...

I protiv svoje volje, sa odobravanjem je klimnuo glavom. Ninđa u zelenom nije čekao da vidi ishod svoje akcije; skliznuo je na tle i potpuno se izgubio iz vida. Lesli je uspeo da zapazi samo još jedan

hitar pokret među žbunjem, čitavih stotinakardi istočnije od mesta na kojem se pojavio.

A onda je zeleni ninda nestao bez traga...

Na svom isturenom mestu Lesli je ostao tek koliko da sebe uveri kako ne može videti tajanstvenog ubicu, niti otkriti pravac u kojem je nestao. Istina, mogao je krenuti u poteru za njim, verovatno naći i neki trag, ali...

Ali je tvrda škola koju je i sam prošao kao ninda svoje pitomce obučavala da najpre dobro upoznaju protivnika i da u bezglavoj jurnjavi više izgleda ima onaj koji beži unapred pripremljenim putem od gonioca kome neizostavno ostaje samo improvizacija, više ili manje uspešna.

Uostalom, begunac ima pred sobom stotinu i jedan put... gonilac samo jedan.

A o svakom nindi, pa i o ovom u zelenoj odeći, mnogo se moglo saznati iz načina kako ubija. Lesliju je zbog toga bilo stalo da pogleda prvu njegovu žrtvu, jedinog koga je ninda ubio svojom rukom.

– Idemo? – dobaci Pit kada je ugledao kako se Lesli vešto spušta niz stene. Odbacivši cigaretu, Tabasko se vrati za volan. Kola su poskočila i krenula u istom onom trenutku kada je Lesli zalupio vrata za sobom.

Lice Sumiko bilo je blede u polutami zadnjeg sedišta.

– Bilo je krvi?

Lesli odsutno klimnu glavom.

– Mnogo.

– Kako?

– Ninda...

– Onaj koji...

– Da. Onaj na koga me je upozorilo pismo. On je negde u blizini.

– Idemo za njim? – dobaci Pit preko ramena. »Kadilak« je gutao prostor i oni su se već bližili mestu sudara.

– Da, ali ne sada.

Pit i Sumiko su ćutali. Veoma dobro su znali šta to znači kada Lesli odgovara ovako kratko...

Lesli Eldridž je bio besan, ali to nije pokazivao kao drugi ljudi, izlivenim gneva.

– Levo – oštro zapovedi Lesli. – Onaj kamion tamo.

Pit poslušno klimnu glavom i »kadilak« skrete sa puta u novom oblaku žute prašine, vrludajući i zaokrećući oko većih izbočina i žilavog žbunja, do mesta gde je ležao prevrnuti prvi kamion.

Lesli iskoči gotovo pre nego što su se kola zaustavila. Tabasko za njim.

Vozaču kamiona nije bilo pomoći, to se odmah videlo. Lesli je uspeo da ga izvuče kroz sada horizontalna vrata na njegovoj strani, ali velika rana na čelu, između očiju širom otvorenih od iznenađenja, potvrdila je da su njegovi napori uzaludni. Pustivši čovekovo telo da klone na tle, Lesli se uvuče u kabinu, ali traganje koje je potrajalo nekoliko minuta nije dalo ni-

kakve rezultate.

Oružja kojim je vozač bio ubijen tu nije bilo.

Napustivši traganje, Leslie se vrati ubijenom i nekoliko trenutaka je suženim očima proučavao ranu na njegovom čelu, zamišljeno klimajući glavom.

Pit i Sumiko su već ukazivali pomoć najbližim ranjenicima, ljudima u smeđim uniformama koji su bili rasuti duž puta kojim je nekontrolisano prošao njihov kamion. Neki od njih su urlali, neki jecali, mnogi nepomično ležali zarivši ukočene prste u suvu, žutu zemlju koja je žedno upijala njihovu krv. Leslie odmahnu glavom; sem nekolicini, njima ovde nije bilo mnogo pomoći. Napori Pita i Sumiko bili su gotovo simbolični, ovde je bila neophodna akcija spasavanja velikih razmera.

Njegov pogled skrete prema zgradama gotovo zaklonjenim oblakom fine prašine koji je lebdeo u suvom, mirnom vazduhu. Sa te strane još uvek se nisu čule sirene kola hitne pomoći, nisu se videla nikakva vozila koja bi pohitala u pomoć povređenima.

»Prokleta sporo za takvu službu u nuklearnoj elektrani«, prolete Leslieju kroz glavu. »Ti ljudi bi morali biti obučeni i opremljeni da deluju munjevitom brzinom, a oni ...«

Okrenuo se prema putu još pre nego što je zamro odjek oštrog revolverskog pucnja. Šta se to tamo

dogada?

Umesto da predvode i organizuju akciju pomoći povređenima, policajci su gomilu demonstiranata potiskivali prema autobusu, ne ustručavajući se čak i od toga da pucaju iznad njihovih glava!

– Sumiko! – oštro doviknu Leslie. – Pomešaj se s tim ljudima. Brzo! Pokušaj da otkriješ gde se okupljaju i da sklopiš prijateljstvo sa nekim od njih ... znaš gde nas posle možeš naći. Pite ... idemo da pogledamo koga štite ti prokleti policajci!

Njih troje su potrčali prema putu udaljenom stotinak jardi. Sumiko je skrenula prema autobusu, dok je Leslie čvrstom rukom zadržao Pita. Nije pametno trčati prema nervoznom čoveku koji već ima oružje u ruci ... naročito ako ga je već upotrebio i otkrio koliko straha njime zadaje nenaoružanoj gomili pred sobom.

– Polako – dobacio je uglom usana. – Ti momci su sada spremni na sve; ovo je situacija kojoj nisu dorasli ...

– Očigledno – promrmlja Pit. – Umesto da pomažu ovim nesrećnicima, stalo im je samo da uklone potencijalne svedoke. Les, ovde nešto jako smrdi, čak i za moj ukus!

Leslie se osmehnu za sebe. Dobri Tabasko nije ni slutio koliko se ova stvar iskomplikovala; ljudi koji su vodili gradnju Kalientea pobesneće kada doznaju da su ostali

bez tridesetak stražara.

Šta znače životi nekolicine ljudi prema poslu vrednom milijarde dolara? Policajci to još nisu shvatili, inače bi činili upravo suprotno: zadržali bi svedoke događaja umesto što ih udaljavaju sa ovog mesta.

– Natrag! – zaurao je policajac koji je prvi opazio njih dvojicu. Lice mu je bilo blede, usne stisnute u tanku crtu ispod očiju razrogačenih od straha. – U autobus!

Lesli i Pit stadoše, šireći ruke da pokažu kako su nenaoružani.

– Ali mi nismo došli autobusom – prijateljski se osmehnu Pit. – Sigurno ne bi bilo mesta za nas!

– Natrag, do đavola! – umeša se i drugi policajac, stariji od prvog. Iskustvo mu je pomoglo da se kontroliše daleko bolje od mlađeg kolege, ali su nervozni prsti desne ruke ponovo kopali oko futrole revolvera.

– Zašto? – mirnim glasom se umeša Lesli. – Hteli bismo samo da pomognemo povređenima... Prokletstvo, čemu vas uče u tim policijskim akademijama? Ako se ikome od ovih ljudi ovde može pomoći, to treba učiniti odmah! Pozvali ste hitnu pomoć?

Stariji policajac nešto promumla kroz zube, a mlađi se bespomoćno zagleda u njega.

– Mi...

– Zaveži! – procedi ovaj i okrete se drugoj dvojici policajaca koji su i poslednje demonstrante gurali

prema autobusu. Lesli sa zadovoljstvom primeti crnokosu glavu Sumiko u zadnjem delu vozila.

– Marv! Hej, Marv! – vikao je policajac. – Pozvao si hitnu pomoć?

– Đavola! – odvrati ovaj zadihan. – Mislio sam da si to ti učinio!

Pred zapovedničkim pogledom starijeg, drugi policajac sleže ramenima i potrča prema kolima. Motor autobusa zabrunda u istom trenutku i vozač počne da ga okreće na uskom asfaltnom putu. Ono što je promaklo policajcima, nije promaklo Leslijevom oštrom oku: neko je iza stakla marljivo škljocao malim fotoaparatom, obezbeđujući dokaze o neobičnom događaju na putu za Kaliente.

– Hajdemo, Pite – mahnu Lesli glavom. Olupina kamiona dogorevala je u gustom oblaku crnog dima kroz koji su besciljno turali ljudi u smeđim uniformama, noseći svoje povređene drugove tamo i amo. Njih dvojica prodoše kraj jednog mladića koji je bledega lica sedeo na zemlji i tiho pevušio klateći se napred i nazad, sam u svom privatnom paklu šoka od izgubljene krvi koja je kao potok šibala iz pokidane desne ruke.

– Skini mu opasač, Pite – dobaci Lesli naginjući se nad mladića koji kao da ga nije ni primećivao. Veštini prstima ninda potraži odgovarajuće mesto visoko na mišici i krvarenje gotovo istog trenutka prestade. – Stegni tu – pokaza on Pitu koji je u međuvremenu izvukao

mladiću opasač iz pantalona.

– U redu je, momci – reče neko iza njih mirnim glasom. – Hitna pomoć uskoro stiže, vreme je da vam zahvalimo na usluzi . . .

Bio je to onaj stariji policajac koji je stao kraj njih i pažljivo posmatrao šta rade. Pit ga pogleda preko ramena. Iz daljine, još uvek u krugu elektrane, dopre oštri vrisak sirene kola hitne pomoći.

Lesli se ispravljao lagano i policajac obori oči pod njegovim oštrim pogledom.

– Zašto?

Leslijev glas odavao je gnev tako neuobičajen za njega, da ga i Pit začuđeno pogleda. Takvo pokazivanje osećanja nimalo nije ličino na Leslija Eldridža, nindžu . . . Sem ako nije bilo sračunato da zaplaši policajca.

– Oni ljudi tamo – policajac pokaza prema elektrani – ne vole strance u blizini. Imali su isuviše problema sa glupanima koji kukuju kako prirodu treba zaštititi . . .

– Da ne pominjemo radoznale novinare koji bi nešto mogli i provaliti? – podsmešljivo dobaci Pit. Mladić pred njegovim nogama prestao je da se klati i umorno se spustio na bok, pridržavajući levom povređenu ruku.

– To nije moja stvar – sleže policajac ramenima. – Ja samo izvršavam naređenja, a ona glase da ovim putem niko ne sme proći bez propusnice. Pretpostavljam da vi takve kartončiće nemate . . .

– Sasvim tačno – osmehnu se Lesli. – Pa?

– Ne želim probleme s vama, momci – policajčeve oči se suziše, ali mu je glas i dalje bio prijateljski. – Najpametnije bi bilo da se izgubite odavde pre nego što stigne ekipa iz Kalientea . . . i da zaboravite sve što ste ovde videli . . .

– Zašto? – ponovi Lesli mekim glasom.

– Zato što ja tako kažem!

Uprkos godinama, policajac je bio brz, veoma brz. Pištolj se u njegovoj ruci našao munjevitom brzinom i cev je lagano šetala između Leslija i Pita. – Mislim da sam bio dovoljno jasan, momci . . .

– Glupane! – isceri se Pit. – Misliš da nas dvojicu možeš zaustaviti tim komadom gvožđa?

– Mogu bar da pokušam – hladno se osmehnu policajac. Glavom je pokazao u pravcu njihovog »kardilaka«. – Kidajte!

Pogledi dvojice prijatelja se sretoše i Lesli rezignirano sleže ramenima i zakorači prema kolima. Nije mu promaklo da se policajac vidno opustio, gotovo sa uzdahom olakšanja.

Pit se glasno nasmeja. Izraz policajčevog lica nije bio nimalo inteligentan dok je zurio u praznu šaku. Nije ni primetio munjeviti Leslijev pokret kojim mu je iz ruke istrgao revolver i premestio ga u Pitove šake.

– Gadno oružje – primeti Lesli koračajući dalje kao da se ništa

nije dogodilo. – Ne treba ga davati u ruke ovako neopreznim ljudima.

– Savršeno si u pravu – isceri se Pit. Šta da radim s njim? Da ga bacim?

– Šta će tebi revolver? Ne bi mogao da pogodiš ni policijska kola sa boka. Baci ga.

Petnaestak koraka iza njih razoružani policajac kao da je tek tada shvatio šta se dogodilo.

– Marv! – zaurao je. – Marv! Erni! Prokletstvo, oteše mi pištolj!

Lesli je već sedao za volan »kadilaka« i motor nežno zabrunda. Pit zastade kraj otvorenih vrata na drugoj strani.

– Evo ti tvoje gvožđurije, bebice – dobaci prezrivo i oružje u visokom luku polete prema policajcu. – Ne moraš odmah da plačeš!

Grohotom se smejući, Pit zalupi vrata za sobom. Razloga za smeh bilo je isuviše; jedan policajac je četvoronoške puzio po zemlji tražujući za pištoljem, druga dvojica su se sudarili kada je prvi poleteo prema »kadilaku« sa pištoljem u ruci, a drugi, malo mudriji, prema svojim kolima kako bi Leslija i Pita sprečio u begu. Četvrti je glupo buljio kroz otvorena vrata sa zaboravljenim mikrofonom u rukama.

»Kadilak« poskoči u oblaku prašine koji ga istog trenutka zakloni od zbunjenih policajaca. Lesli je stotinak jardi vozio paralelno sa putem pre nego što se vratio na crnu asfaltnu traku i po-

većao brzinu.

– Kuda sad? – upita Pit, široko se cereći. – Za tvojim kolegom u zelenom kostimu?

– Za to je još rano – odmahnu Lesli glavom. – A ne bi nam ni pomoglo, jer je on sada svakako daleko odavde. Idemo natrag u Takson...

– Da pronađemo Sumiko?

– Da pronađemo Sumiko i da se učlanimo u »Spasioce Arizone« – nasmeja se Lesli. – Nadam se da nemaš ništa protiv?

– Ja? – razrogači oči Tabasko. – Nije moguće da nisi video onu riđokosu sa tablom na kojoj je pisalo »Bolje Hila pustinja nego radioaktivna pustinja«... časna reč, pristao bih da s njom prepešačim čitavu Arizonu, ako bi to tražila od mene!

* * *

Nimalo nežno, Lesli munu svog druga laktom u rebra.

– Hajde, probudi se!

Pit protrlja oči i zbunjeno se zagleda oko sebe. Prespavao je gotovo čitav put do Taksona i sada je sa nerazumevanjem gledao gomilu automobila i niske stambene zgrade predgrađa u kojem je Lesli zaustavio kola.

– Hej, još nismo stigli do hotela – pobuni se on. – Šta ima ovde?

– Ti izlaziš – osmehnu se Lesli. – Moramo se osloboditi »kadilaka«, oni momci u plavom kod Kalientea

nisu ipak bili dovoljno zbunjeni da ne bi zapamtili njegov broj. Prema tome . . .

– Ostavićeš ga ovde?

– Malo dalje, u centru. Neka se bar pomuče da ga pronađu. Čekam tebe i Sumiko u hotelu, važi?

– Mogli smo najpre nešto da pojedemo – progundā Pit. – Gladan sam . . .

– To za tebe nije ništa novo – uteši ga Leslie. – Hajde, ispadaaj. Možda te ona ridokosa povede na večeru, šta znaš.

– Čekaj, do đavola! – Pit zastade i ponovo se nagnu kroz otvorena vrata. – Gde ću sad da pronađem te »Spasioce Arizone«?

– Pojma nemam, ali zato imam dobar predlog . . .

– Koji?

– Pitaj prvog policajca – posavetova ga Leslie kroz smeh. Pit ostade da otvorenih usta zeva za »kadilakom« koji ubrzo nestade u gradskoj gužvi.

– Prokletstvo – progundā i osvrte se oko sebe. – Nigde nijednog taksija na vidiku . . .

Umesto taksija pogled mu privuče krupna firma iza parkinga na kojem ga je Leslie ostavio. Oniska montažna zgrada sa velikim prozorima svakako ne bi privlačila pažnju da se u jednom od njih nije isticao krupan natpis »ledeno pivo«.

Pit iznenada obliza suve usne. Istina, nije naročito vruće, ali ledeno pivo dobro će mu doći posle

sve one prašine kod Kalientea . . . A uvek postoji mogućnost da u dragstoru dozna i gde se nalaze prostorije tih samozvanih »Spasi-laca Arizone«.

Gotovo čitavu dužinu prostorije zauzimao je blistavi hromirani šank za kojim je sedela devojka zagledana u neki roman. Pit pređe pogledom po sali; svi stolovi bili su prazni. U ovo doba dana posao je, izgleda, loše išao.

– Molim? – sanjivo upita devojka jedva dižući pogled sa romana. Pit opazi sitno, lutkasto lice sa previše šminke ispod čitavog stoga crne kose pričvršćene ne naročito čistom trakom.

– Pito – reče oslonivši se laktovima na šank. – Australijsko, ako imate . . .

– Australijsko pivo? – zevnu devojka, ali joj je pogled već pokazivao izvesno interesovanje za tog mladića širokih pleća i prijatnog, grubog lica. – Nemamo australijsko pivo. Može meksikansko vino?

– Ne hvala – nasmeja se Pit. – Ipak ostajem pri pivu. Naravno, ako je ledeno.

– Za to ne brinite – osmehnu se devojka, bez mnogo uspeha vraćajući crne uvojke pod traku. – Već dva dana je u frižideru. U ovo doba godine malo ko traži pivo . . .

– Utoliko bolje – klimnu Pit glavom, oprezno kušajući penušavu tečnost. – Hmmm . . . nije loše, nije loše . . .

– Niste odavde – tihim glasom upita devojka. Pitu nije promaklo kako se ispravila iza šanka, isturajući svoje mršave grudi. Na usnama mu zaigra fini osmeh.

– Ne. I ne verujem da ću dugo ostati ovde. U pitanju je jedan posao.

– O – crnki je očevidno ponestajalo tema za razgovor i Pit sažaljivo pogleda šarene korice romana nemarno odbačenog na šank. Dijalozi princeza, milionerskih kćeri i filmskih zvezda iz takvih romana teško su se mogli ponoviti za hromiranim šankom dragstora u predgrađu Taksona, Arizona.

– Još jedno pivo?

– Može – klimnu Pit glavom i devojka se naže nad frižider izazovno njišući uskim bokovima u kratkoj suknji. »Ako je ovo uzorak žena iz ovog kraja«, pomisli Tabasko, »onda 'Spasiocce Arizone' pod hitno treba raspustiti i celu državu ustupiti Meksiku. Ili nekom drugom, ko nema dovoljno pustinja i planina.«

– Recite mi – počeo on – da li znate gde su prostorije organizacije »Spasioci Arizone«?

– »Spasioci Arizone«? ponovi crnka začuđeno. – Kakva je to organizacija?

– Nije važno. Imate li ovde telefonski imenik Taksona?

Devojka klimnu glavom i zakorači prema drugom kraju šanka, ali zastade jer joj pažnju privuklo nešto što se događalo napolju. Do

Pitovih ušiju dopre oštra škripa guma i tresak naglo zalupljenih vrata nekih kola.

– Džef Mek Klaski – odsutno reče devojka, više za sebe. – Šta li se to dogodilo?

Pit se lagano okrete, u pravom trenutku da na vratima dragstora ugleda dva poznata lica.

Policajci koji su ih zaustavili na putu za Kaliente i kojima su potom umakli... »Prokletstvo«, pomisli Pit, »ovo ne obećava ništa dobro«.

– Džefe... – plašljivim glasom se javi devojka. – Šta je bilo?

Preko lica onog mlađeg policajca prelete svirep osmeh.

– Ništa, Flora. Bar za sada... Ali će se uskoro dogoditi!

Pit se prezrivo iscreri, ispijajući ostatak piva. Devojka se uplašeno osvrkala, kao da traži pomoć.

– Dođi ovamo, Flora – oštro reče onaj koga je nazvala Džef.

– Zašto? – trže se ona.

– Dolazi ovamo, prokletstvo!

Oklevajući, ona izađe iza šanka i stade pred njega. Pitu nije promakao strah u njenim očima.

– Bliže!

Flora vrisnu kad policajac snažnim šakama razdera tanku bluzu na njenim grudima. Ruke poleteše naviše u uzaludnom pokušaju da zaklone male šiljate dojke, ali snažan udarac pesnicom odbaci krhko telo devojke nekoliko stopa dalje na pod.

Pit duboko udahnu.

– Šta ovo znači, do đavola?

U ruci starijeg policajca stvori se revolver. Mračna cev bila je uperena Pitu u stomak.

– Šta znači? Znači da ideš sa nama, momak, eto šta znači! I mogu ti unapred reći da se okružnom tužiocu tvoja njuška neće ni malo dopasti . . .

Pit prezrivo pljunu na pod.

– Ništa nisam učinio, prokletstvo! Ne možete me tek tako . . .

– Ko kaže? – piskavo se nasmeja mlađi policajac. – Latam je zaboravio da ti objasni . . . pre dve godine neko je silova kćerku okružnog tužioca i od tada Morales takvim tipovima ne oprašta.

– To hoćete da mi prikrpите? – isceri se Pit. – Neće vam upaliti!

– Videćemo.

Sa zverskim uživanjem na licu Mek Klaski podiže devojkę jednim pokretom sa poda i njegova desna ruka se sklopi oko njene dojke. Flora ponovo vrisnu od bola.

– Samo tako, devjčice – nasmeja se policajac. – Ovaj tip ovde bio je baš gadan, zar ne? Odmah je skočio na tebe, je li tako bilo?

Niz bleđo, sitno lice slivale su ogromne suze ostavljajući po obrazima tragove jeftine šminke. Devojka nemoćno klimnu glavom, izbegavajući da pogleda u Pita.

– Idemo, momak – reče drugi policajac, pokazujući revolverom prema vratima. – U kola. Kladim se da Morales jedva čeka da te vidi!

* * *

Prebacivši torbicu preko ramena, Leslie pažljivo zatvori za sobom vrata »kadiraka«. Telefonski poziv agenciji biće dovoljan da neko dođe po kola koja su i blia iznajmljena pod takvim uslovom.

On baci pogled na sat. Dosta dugo je kružio po gradu, ne zato što se plašio da će ga neko pratiti, već da bi bar donekle upoznao drugi po veličini grad u Arizoni, poznat po velikim obračunima sa Čirikana Apačima sa kraja devetnaestog veka.

Pit je do sada svakako doznao gde se okupljaju »Spasioci Arizone«, trebalo bi da bude u hotelu i sačeka njegov poziv . . .

Lesli podiže ruku i jedan taksi se izdvoji iz kolone vozila. Hotel u kojem su se sve troje smestili bio je van bućnog i užurbanog centra, odabran tako da omogući nesmetan prilaz iz više pravaca. Lesliju prelete osmeh preko lica kada se seti Pitovog gundanja zbog toga, ali epizoda sa policajcima najavljivala je da ni u samom gradu neće imati mnogo mira, što je opravdavalо njegovu opreznost.

Predvorje hotela bilo je čisto i uredno. Leslie zastade kraj recepcije.

– Eleri, 108 – reče postarijem čoveku za pultom. – Moji prijatelji još nisu došli?

– Ne, mister Eleri – odmahnu čovek glavom. – Ključevi su još ovde.

– Nikakvih poruka?

– Na žalost, ne.

– Biću neko vreme u sobi. Molim da mi prenesete ako se neko do njih javi.

– Svakako, mister Eleri . . .

»Mister Eleri« se u svojoj sobi najpre sa uživanjem istuširao, a onda proučio izbor pića u frižideru i odabrao konjak sa poznatom etiketom. Zamišljeno zviždućući, zalutao se u udobnu fotelju i prepustio mislima.

Ono što se odigralo na putu za Kaliente govorilo je da stvar nije ni nevina ni bezopasna; neko je bio spreman na gotovo sve da bi sprečio pristup na gradilište nuklearne elektrane.

A razlozi za to morali su biti veoma krupni, naročito ako se povežu sa samoubistvom glavnog projektanta i iznenadnim nestankom novinara koji je u svojim člancima tvrdio da sa Kalienteom nešto nije u redu . . .

Pojava ninde u zelenom kostimu čitavoj situaciji je, međutim, davala novu dimenziju.

I protiv svoje volje, Leslie je osetio simpatije prema čoveku koga je uskoro, veoma brzo, morao ubiti, jer je tako zahtevao gvozdeni kodeks ninda star stotinama godina. A opet, brzina i veština kojom je čovek u zelenom zaustavio uniformisane čuvare iz elektrane govorila je da je on u ovom sukobu na jugu Arizone odabrao ipak pravu stranu . . .

Prijatna toplina alkohola razli-

vala se umornim Lesliejevim telom i on skliznu na pod, u tradicionalni položaj za meditaciju. Opuštajući sve mišiće postigao je za kratko vreme onu gotovo fantastičnu koncentraciju koja mu je omogućavala da i na osnovu naizgled nepovezanih i irelevantnih činjenica otkrije pravo rešenje problema koji se postavljao pred njim. Samo što ovoga puta takvo rešenje nije bilo ni lako, ni jednostavno . . .

Dva časa kasnije Leslie se isprazio, opušten i odmoran kao posle dobro prospavane noći. Sumrak se spuštao nad grad i on zabrinuto baci pogled na časovnik.

Bilo je krajnje vreme da se Pit i Sumiko bar jave. Trebalo je već davno da su u hotelu.

Presvukao se hitrim pokretima i nekoliko trenutaka zamišljeno posmatrao torbu neobičnog oblika nemarno odbačenu na postelju. Ne, njegov katana je bio previše upadljiv da bi ga u ovom trenutku mogao poneti u grad. Oružje u raskošno ukrašenim koricama pažljivo je sklonio u plakar, zaklonivši ga iza okačene odeće, a onda prišao telefonu.

– 108 – rekao je kada mu se čovek sa recepcije javio. – Nije bilo nikakvih poruka?

– Ne, mister Eleri – glas je zvučao gotovo uvređeno. – Preneo bih da je nešto bilo, zar ne?

– Hvala – kratko odvrati Leslie spuštajući slušalicu. Njegovo pri-

jatno lice se smrači. Da li je moguće da je Pit upao u neku gužvu? I šta je sa Sumiko?

Napregnuvši svoje moćne mišiće, on duboko udahnu i na licu mu zaigra osmeh. Do đavola, oni su ovamo i došli da traže nevolje. Prema tome...

Lesli Eldridž je bio ubeđen da mu ni ovi novi, još uvek nepoznati protivnici, nisu dorasli. Pa čak ni ninda u zelenom...

Iz plakara je dohvatio toplu jaknu od jelenske kože. Večeri u Taksonu mogu biti hladne, ali je Lesli nije uzeo zbog toga; hladnoće se njegovo očvrstelo telo nije plašilo.

Verovatno bi nekome palo u oči ako bi ulicom išao samo u tankoj majici, a on, bar za sada, nije želeo da privlači ničiju pažnju.

Lakim korakom prišao je vratima i zastao. Neko je dolazio hodnikom...

No njegovo lice se nije ozarilo kada je prepoznao korak Sumiko. Nije, jer koraci dvojice ljudi koji su išli za njom nisu obećavali ništa dobro...

Hitrim pokretom ugasio je svetlo u sobi i povukao se korak bliže zidu. Prezrivo se osmehnuo kada je začuo kucanje na vratima. Ljudi koji su doveli Sumiko morali bi znati da žene ne kucaju tako oštro i agresivno, pogotovo ne na vrata muškaraca sa kojima su veoma intimne.

Ćutao je, osluškujući šta se događa u hodniku. Neko je opsovao

gadno, prigušenim, nervoznim šapatom.

– Prokletstvo, nije tu!

– Gde bi bio? Čovek na recepciji se kune da nije izašao! Možda spava!

– Odmah ćemo videti... Ti, kučko žuta, ideš napred!

Lesli steže zube. Ta dvojica su očevidno spremni na sve i verovatno već imaju oružje u rukama. Da Sumiko nije ispred njih bilo bi lako, ali...

Sumiko je veoma dobro znala kako se treba ponašati u takvim situacijama i Lesli se opusti. Ni ta krhka devojka nije bila početnik u borilačkim veštinama.

U hodniku je bilo mračno, tako da nije dopro ni zračak svetlosti kada su se vrata oprezno otvorila. Ipak, za Lesliejeve izvežbane oči nije bilo teško da izdvoji vitku senku devojke iza koje su se, uzbuđeno dišući, tiskala dva krupna čoveka.

Lesli za delić sekunde odloži napad koji je spremao. Karakteristična škripa kože po gruboj odeći govorila je da su ta dva čoveka... policajci!

Njegovo oklevanje nije trajalo dugo. Pristojni policajci ne upadaju ovako u hotelske sobe, ponajmanje isturajući pred sebe devojku da ih štiti.

Na prvi njegov pokret Sumiko je reagovala munjevito, bacivši se policajcima pod noge. Lesli je izveo pravu malu majstoriju: istov-

remeni udarcem obema rukama pogodio je obojicu i bacio ih na pod, bez ijednog nepotrebnog šuma. Devojka se već ispravljala.

– Brzo! – prosikta Lesli. – Pomozi da ih uvučemo u sobu pre nego što neko naiđe hodnikom!

Posao je bio gotov za nekoliko sekundi i Lesli pritisnu prekidač na zidu. Na licu mu je lebdeo osmeh.

– Čemu ovakva pratnja, devojčice? I gde je Pit?

Lice devojke pokazivalo je iznenađenje.

– Pit? Ja sam mislila da je Pit sa tobom!

* * *

Na Sumiko niko u autobusu nije obratio pažnju sve dok brzo vozilo ponovo nije jurnulo putem za Takson. Sve dotle ljudi oko nje uzbuđeno su brbljali pokušavajući da rekonstruišu sve ono što se dogodilo na putu za Kaliente. Kao i obično, najbučniji su bili oni koji su videli najmanje, ali su nekako na kraju došli do zaključka da se ovako krupan događaj ne može sakriti i da će konačno doći do opsežne istrage u nuklearnoj elektrani u kojoj će učestvovati možda čak i senatska komisija.

Najglasniji u toj tvrdnji bio je oniski mladić retke plave kose sa ogromnim naočarama na nosu, ponosno dižući minijturni japanski foto-aparat i zaklinjući se da je

snimio svaki detalj, a posebno brutalnu akciju policije koja ih je udaljila sa mesta događaja.

Sumiko je ćutala i smeškala se, čekajući da neko konačno primeti da autobus ima jednog putnika više nego kada je pošao iz Taksona.

– Hej! – začula je iznenađeni glas nad sobom. – Ti . . . ti nisi bila sa nama?

Bio je to čovek koga su zvali jednostavno Pi El. Sumiko je odmah upao u oči, jer je bio neka vrsta zapovednika ove neformalne grupe mladih i njegove reči su uglavnom slušali sa poštovanjem. Sada se naginjao nad Sumiko, oprezno ispitujući njeno lice svojim inteligentnim pogledom.

– Nisam – osmehnu se ona. – Već sam se pitala ko će to prvi primetiti . . .

– Čekaj, sada se sećam – pljesnu se Pi El po čelu. – Ti si dotrčala iz kola koja su se zaustavila u blizini?

– Tako je.

Lica ljudi oko nje se smračiše.

– Radiš u Kalienteu? – prezrivo dobaci jedan ženski glas.

– Ne – odmahnu devojka glavom. – Moji prijatelji i ja . . . sasvim slučajno smo se našli tamo. Mislili smo da idemo putem za Borino.

– Zar vas policija nije vratila? – sumnjičavo upita Pi El. – Retko kome uspe da se provuče . . .

– Jeste – potvrdi Sumiko glavom. – I bili smo već krenuli nazad

kada smo opazili da se nešto događa . . . užasan prizor zaista. Jedan od mojih prijatelja je lekar i smatrao je da treba da pomogne koliko može . . .

– To je nešto drugo – odahnu krupna ridokosa devojka pored Sumiko. I ostali su sa odobravanjem klimali glavom.

– Pametno si učinila – osmehnu se Pi El – što si odlučila da se vratiš s nama. Bojim se da će tvoji prijatelji imati nevolja sa policijom . . .

– Zašto? – Sumiko je veoma poverljivo glumila iznenađenje. – Šta se nalazi na onom putu?

– U stvari ništa naročito – smeškao se Norman, momak sa fotoaparatom. – Nuklearna elektrana kakvih je samo u Americi na desetine. Neki paranoik, međutim, ubeđen je da nikome ne treba dozvoliti pristup do nje, a policija je obično na strani momaka sa malo dubljim džepovima nego što su naši.

– Koliko sam uspela da shvatim, vi ste protiv izgradnje nuklearne elektrane na ovom mestu?

– I na ovom i na bilo kom drugom – smeškala se ridokosa. – Ima toliko čistijih izvora energije, ali . . .

– Ali nijedan od njih ne donosi ovako velike profite svima umeša se Norman. – Kao i industrija automobila, na primer . . . tehnički, problem električnih vozila je već rešen čime bi se uklonio jedan od najvećih zagađivača. Međutim, niko ne želi da ih uvede u masov-

nu proizvodnju, jer bi to značilo izbacivanje sadašnjih fabrika iz pogona, da ne pominjemo šta bi se dogodilo sa industrijom benzina i svega ostalog . . .

– Ne znam – zavrte Sumiko glavom. – Verujem da ste u pravu, ali se bojim da ne možete mnogo izmeniti situaciju . . .

– To je ono najgore – vatreno reče Pi El, a oči mu zasijaše gotovo fanatičnim gnevom. – Kome god pomeneš neku akciju, on ti kaže da to ne može ništa izmeniti i jednostavno neće ni da se potru-di. A mi možemo mnogo . . . samo kada bi nas bilo više! Neko bi konačno morao da posluša i naš glas pre nego što se čitav svet pretvori u radioaktivnu pustinju!

– Sve više me podsećaš na Amosa – prezrivo frknu ridokosa. – Uskoro ćeš, kao i on, početi da tvrdiš kako nam ne preostaje ništa drugo nego da se protiv velikih zagađivača borimo oružjem i eksplozivom. A tek to nikuda ne vodi . . .

– Ne, ne slažem se sa Amosom – zamišljeno reče Pi El – ali . . .

– Ali?

– Ali to ne znači da on ipak nije u pravu – mrko reče mladić. – Bojim se da će nas razvoj događaja u narednih nekoliko godina i na to naterati . . .

– Nasilje uvek rađa novo nasilje – tiho reče Sumiko. – A naročito onaj vid nasilja o kome govorite . . . suviše je blizak terorizmu da

bi na svoju stranu privukao onu čuvenu »čutljivu većinu«. Ko je taj vaš prijatelj Amos koji se zalaže za aktivnu borbu? Zar danas nije sa vama?

– Srećom nije – nasmeja se riđokosa – inače bi bilo gužve sa onim policajcima! Nego, ja sam Nen . . . kako se ti zoveš?

Sumiko . . .

Ostatak puta devojci je protekao u živahnom čavrljanju sa riđokosom i njenim prijateljima, što joj je pomoglo da samo potvrdi mišljenje koje je već imala o njima: mladi ljudi, bez mnogo problema u životu, uglavnom studenti koji su svoje slobodno vreme posvetili jednoj velikoj ideji, ne vodeći mnogo računa o tome koliko je ona ostvarljiva. Sa optimizmom tipičnim za mladost vatreno su se bacali u agitaciju za zaštitu prirode ne mogavši da shvate da su koreni tog zla, kao i sveg drugog zla njihovog vremena, u društvu koje nije stvoreno po meri čoveka već po meri mašine . . .

– Hej! – iznenadi se Nen bacivši pogled kroz prozor. – Pa mi smo već stigli! Sumiko, moram ti reći da mi u tvom društvu nije bilo dosadno.

– Kao i meni – uzdržano se osmehnu druga devojka. – Ovde se nalaze vaše prostorije?

– Zar se to odmah ne vidi? – nasmeja se Nen. – Pi El će se strašno uvrediti, čitavu sedmicu je utrošio da fasadu zgrade ukrasi jarkim

bojama i našim amblemom!

Autobus se zaustavio pred jednospratnom građevinom od cigala koja je svakako mogla da se pohvali da spada među najstarije zgrade u Taksonu, jednu od onih koja je imala sreće da bude pošteđena prilikom mnogih rekonstrukcija gradskog središta. Fasada je zaista bila upadljiva, išarana natpisima koji su jasno govorili šta žele ljudi koji se iza nje okupljaju, ali je sve to za Sumiko bilo pomalo naivno.

– Hajde! – povuče je Nen za ruku. – Idemo da popijemo čaj . . . uostalom, tvoji će te prijatelji ovde potražiti, zar ne?

Čitavo prizemlje bilo je uređeno kao jedna velika društvena prostorija, sa malim barom u uglu i mnogo drvenih klupa poređanih oko zidova po kojima su bili iskačeni poster i pretežno zelene boje. U opštoj galami i smehu, mladi su se okupili oko šanka za kojim je krupan crnac guste brade vešto nalivao čaj u limene šolje.

– Zdravo, Berni – veselo dobaci Nen, probijajući se kroz gužvu. – Hoće li biti još čaja za moju prijateljicu i mene? I onog tvog keksa? Baš sam ogladnela . . .

Sa šoljom vrelog čaja u ruci i ukusnim keksom, dve devojke smestile su se u uglu velike prostorije koja se postepeno praznila. I Sumiko je osećala glad, pa su narednih nekoliko trenutaka protekli u tišini . . . sve dok atmosferu

spokoja nije narušilo urlanje policijske sirene sa ulice. Devojke se zgledaše.

– Nije moguće da su pošli za nama! – trže se Nen. – To nikada nisu do sada činili . . . brzo, moramo do telefona!

Ona skoči na noge, ali su se već ika dvokrilna vrata već otvarala i kroz njih nahrupi čitava gomila policajaca. Za njima je ušao krupan čovek umornog lica u izgužvanom civilnom odelu.

– Ostanite svi na svojim mestima – reče tiho, dok su se policajci aspoređivali po sali. – Imam nalog za pretres ovog mesta . . .

– Zbog čega, do đavola? – zaura neko. Pi El, Norman i još nekoliko mladića pojaviše se na stepenicama koje su vodile na sprat.

– Kažu da se ovde masovno trogirate – nastavljao je umornim glasom, kao da se dosađuje, čovek u izgužvanom odelu. – Imamo žalbe iz susedstva da se orgija lo kasno u noć. Prema tome . . .

Cereći se, dva policajca na njegov znak pridoše šanku. Pretraga nije trajala dugo; jedan od njih odnekud izvuče dva pljosnata pakeća umotana u hartiju.

– Evo, poručniče! – uzviknu on eselo. – Kladim se da ovde ima ksa za celu ovu bandu!

– Prokletstvo, mi nemamo ništa tim! – zaurila Pi El. – To je neko bre podmetnulo!

– Može biti, može biti – ledeno osmehnu poručnik. – Za takve

stvari i postoje sudovi. Ali, dok se ovo ne raščisti, moram zatvoriti zgradu i privedi sve prisutne. Izvolite – on širokim pokretom pokaz prema vratima – dame imaju prednost!

Sumiko se od početka držala iza krupne i visoke Nen, jer je među policajcima odmah zapazila jednog od onih koji su zaustavili njihovog »kadilaka« na putu za Kaliente. Igra skrivalice, međutim, nije mogla potrajati dugo; gledajući pravo u nju, policajac je nešto šaputao poručniku na uho.

– Ti ne – zaustavi je policajac kada je sa ostalima pošla prema vratima. – Poručnik bi hteo da porazgovara s tobom.

– Zašto je ne ostavite na miru, prokletnici – bunio se Norman, trepćući ispod ogromnih naočara. – Ona nema veze s nama, sasvim slučajno se našla ovde . . .

– I to ćemo videti – ljubazno se osmehnu poručnik sumnjičavo mirišući ostatke čaja iz šolje na stolu za koji je seo. – Marv . . . vidi ima li nekog boljeg viskija u onom šanku tamo . . . Sedi ovde, devojko. Plašiš se? Hmmm . . . neka onda i tvoja prijateljica ostane . . .

Dve devojke se pogledaše i Sumiko primeti kako Nenine pune usne drhte. Ni njoj nisu promakli požudni pogledi kojima su policajci odmeravali njeno raskošno telo.

Nekoliko minuta kasnije u velikoj prostoriji ostali su samo njih dve, poručnik i policajac po imenu

Marv.

– Nije loše – uzdahnu poručnik otpijajući iz šolje viski pomešan sa čajem. – Nije, nije loše . . . Gde su tvoji prijatelji? – upita iznenada gledajući u Sumiko.

– Ne znam – devojka sleže ramenima.

– Aha. Ti si Japanka, zar ne?

– Upola.

– Upola.

– Japanci su žilava rasa, zar ne, Marv?

– Tako kažu – isceri se policajac. – Možemo i da proverimo, šefe . . .

– Bojim se da nemamo vremena za to – uzdahnu poručnik. – Šta misliš, kako će naša mala Japanka reagovati ako budemo pitali njenu prijateljicu?

– I to možemo da proverimo . . .

– Dakle?

Pogled poručnika bio je ponovo uprt u Sumiko i ona pognu glavu. Iskusni policajac je odlično procenio situaciju; sve što bi mogli učiniti njoj samoj za devojku je bilo daleko podnošljivije od onoga što bi pred njenim očima mogli učiniti sa Nen.

– Šta hoćete da učinite? – u glasu Nen osećao se strah. – Nemate prava . . .

– Dakle? – Poručnik je i dalje gledao samo u Sumiko. – Gde su ti prijatelji?

Devojka obliznu suve usne. – U hotelu . . .

– Pametna cura – isceri se po-

ručnik. – Marv, uzmi još jednog i neka vas ženska odvede do hotela. Ovu drugu strpajte sa ostalima . . . Boga mu, stvarno dobar viski . . . otkud samo ovim klincima lova za takvu robu!

* * *

– Tako, znači, stoje stvari – zamišljeno reče Lesli pošto je saslušao devojčinu kratku i konciznu priču. – Naši prijatelji rade brzo, veoma brzo, Sumiko. Hmm . . . šta misliš, znaju li oni nešto i o Tabasku? Drugog objašnjenja za njegov nestanak ne vidim . . .

– Najbolje da ih upitaš, Les – osmehnu se ona. – Mislim da već dolaze sebi . . .

Jedva приметni znaci govorili su, odista, da je jedan od policajaca savladao posledice udarca; nešto izmenjen ritam disanja, nesvesni pokreti prstima, kretanje očnih jabučica pod sklopljenim kapcima . . . za Leslija, pa i za Sumiko, sve to govorilo je više od otvorene knjige.

– Ustani – strogo reče Lesli i policajac se trže od iznenađenja. Sumiko se osmehnu njegovo reakciji; malo je ljudi ikada imalo prilike da na sebi oproba šta sve može glas određenog intenziteta i visine, sa pažljivo proučenim subsonicima koji deluju direktno na koru velikog mozga.

Lice policajca bilo je sada bledo od straha, nigde one arogancije s

kojom je prišao devojkama u prostorijama »Spasilaca Arizone«. Ipak, njegov podmukli pogled jednom je odlutao prema revolveru koji je još uvek ležao na podu u blizini vrata.

– Ko vas je poslao ovamo? – pitao je Leslie i policajac obori oči pred njegovim čeličnim pogledom.

– Thompson . . . poručnik . . .

– Da mene uhapse?

Policajac klimnu glavom i proguta pljuvačku.

– Zašto?

Čovekov pogled očajnički je zakružio po prostoriji, kao da traži neki izlaz. – Ne znam . . .

– Lažeš!

Policajac se stresao kao od udara električne struje. Lesliev glas bio je prosto nabijen energijom koja je zadavala strah . . .

– Ne znam – zacvile Marv. – Ne znam, do đavola!

Udarac podlanicom po obrazu bio je munjevit, tako da se čak i Sumiko trgla. Policajac je oprezno prineo jedan prst licu na kojem je ostao širok crveni trag.

– Za ovo ćeš se pržiti! – preteći je procedio kroz stisnute zube, ali mu je glas bio nesiguran, a razrogačene oči odavale su strah. I njegov kolega na podu je došao sebi, što nije promaklo Leslieju, ali je svakako mudro procenio da će biti najpametnije ako i dalje ne daje znake života.

– Sumiko, izađi na trenutak – ledeno se osmehnu Leslie. – Hteo bih

nešto da objasnim našem prijatelju . . .

Devojka klimnu glavom i izgubi se iza vrata kupatila. Policajac ustuknu jedan korak pred Lesliejem koji mu se lagano primicao.

– Dakle?

Trijumf u pogledu policajca trajao je veoma kratko. Jedva primetnim pokretom Leslie je izbegao zahvat prema svojim nogama koji je načinio čovek na podu, procenivši, pogrešno, da je došao njegov čas. Udarac nogom u lice odbacio ga je čitavih nekoliko stopa dalje, do zida o koji je udario s muklim treskom.

– Dakle? – ponovi Leslie preteći.

– Thompson . . . hoće da na neko vreme povuče iz opticaaja sve svedoke pokolja kod Kalientea . . .

– Pokolja? – podiže Leslie obrve.

– Zar to nije bila saobraćajna nesreća?

– Ne – odmahnu Marv glavom. – Vozač prvog kamiona je ubijen . . . iako niko ne zna kako . . . to je jedan od razloga što Thompson i želi više svedoka . . .

– Njegova ideja?

Preko Marvovog lica prelete prezriv osmeh.

– Ma kakvi . . . Thompson samo izvršava naređenja . . .

– Čija?

Pod hipnotičnim Lesliejevim pogledom policajac više nije mogao da se uzdržava i reči su sa sve većom lakoćom klizile preko njegovih usana belih od straha.

– Manitas . . . on u stvari izdaje naređenja čitavoj našoj jedinici. Oslobođeni smo redovnih obaveza sve dok elektrana ne bude završena i puštena u rad.

– Ko je Manitas?

– Šef obezbeđenja u Kalienteu . . .

– Lepo – osmehnu se Leslie. – Službenik privatne forme izdaje naređenja policiji. Šta šef policije kaže na to? Guverner?

Osmeh na policajčevom licu govorio je mnogo. Gotovo da se podmevao Lesliejevoj naivnosti.

– U redu . . . šta je s mojim prijateljem? Onim koji je sa mnom bio kod elektrane.

– Ne znam – Marv odmahnu glavom. – Verovatno je i on uhapšen . . . Mek Klaski je krenuo za njim . . .

– Gde se nalazi zatvor?

– Zatvor? Zašto zatvor?

– Do đavola, ako ste ga uhapsili onda je verovatno u zatvoru. Hoću da ga potražim . . . Ili hoćeš da mi kažeš da je odveden na neko drugo mesto?

Policajac klimnu glavom.

– Svi slučajevi koji su u Manitasovoj nadležnosti ne podležu uobičajenoj proceduri. Zgrada »Horneta« ima specijalne prostorije za to . . . i mogu vam reći, mister, da su bolje opremljene od svake policijske stanice u Taksonu!

– Tako znači – osmehnu se Leslie. – Ne znam zašto građani Arizone i dalje plaćaju tolike poreze

kada im policija ne radi baš ništa. A gde se nalazi ta čuvena zgrada?

– Mora da ste je videli . . . onaj oblakoder u samom centru grada. Samo . . .

– Samo?

– U nju nije tako lako ući . . .

– Ti to samo misliš – osmehnu se Leslie. – Marv . . . tako se zoveš, je li?

– Da . . . Marvin Hejs . . .

– Marvine, ti ćeš mi pomoći da uđem u tu zgradu.

Policajac obrisa čelo iznenada mokro od znoja.

– Ne – reče promuklo. – Ti ne poznaješ Manitasu . . . taj prokleti Meksikanac bi me zaklao kao pile!

– Ne brini za to. Štaviše, mislim da će te čak i pohvaliti.

– Kako? – zabuljio se prazno u Leslija.

– Lepo. Ti ćeš me uhapsiti i odvesti pred njega. Važi?

– Ali . . .

– Postoji i druga mogućnost, ako ti se koja ideja ne dopada . . . da i tebe i tvog kolegu skinem i gole isteram u predvorje hotela. Manitasu će se to verovatno više dopasti, a? A ti znaš da to mogu da učinim . . .

Policajac pogledom potraži fotelju iza sebe i sruči se u nju kao da su mu kolena iznenada izgubila svu čvrstinu.

– Dakle, Marv?

Pogleda uperenog u pod policajac lagano klimnu glavom, ponovo brišući lice mokro od znoja.

* * *

Leslijev lepo zamišljeni plan, međutim, nije se ostvarivao tako glatko kako je on to želeo. Najveći krivac za to nije čak bio ni svestan svog uticaja.

Hejsov drugar nije dolazio sebi i pored usrdnih pokušaja policajca kome je pomagala Sumiko. Lesliju je bio dovoljan jedan pogled da utvrdi kako ovaj ima teži potres mozga, ali nije želeo da to otkrije kako bi dobio nešto vremena neophodnog za razmišljanje.

– Ostavite ga – reče na kraju i njih dvoje ga iznenađeno pogledaše. – Potrebna mu je kvalifikovana pomoć, Sumiko, a vas dvoje mogli biste mu samo naškoditi. Hejse, od našeg malog dogovora nema ništa...

– Šta sad da radim? – uzdahnu razočarano policajac. Po njegovoj glavi odavno se već motala lukava zamisao da čitavu situaciju izmeni u svoju korist čim se ponovo dokopa revolvera. Gotovo s besom je pogledao onesvešćenog kolegu. – Prokletstvo...

– Ništa – hladnokrvno se osmehnu Lesli. – Devojka i ja ćemo otići, a ti ćeš se nekoliko minuta kasnije javiti tvom šefu Tompsonu i ispričati mu šta se dogodilo. Naravno, preskočićeš epizodu posle napada tvog kolege na mene i reći mu da sam i tebe onesvestio udarcem. To je, konačno, i u tvom inte-

resu. Mislím da ne želiš da Tompson ili Manitas doznaju kako se sve to stvarno odigralo?

– Ni slučajno – umorno odmahnu glavom policajac. – Najbolje što bi mi se moglo desiti je da ostanem bez posla... ne, hvala!

– Fino. Samo misli na to i sve će biti u redu. Kako mogu da te pronađem kad odeš odavde?

– Mogu da dam telefon u stanu – požuri Hejs. – Međutim, kad sam slobodan, vreme obično provodim u jednoj dvorani za bilijar... mesto se zove »Aida«, u zapadnom delu grada. Svaki taksista zna gde se nalazi...

– Još lepše. Potražiću te uskoro, Marvine, a ti u međuvremenu pokušaj da doznaš šta je sa mojim prijateljem i gde se nazali. Ime mu je Pit, Tabasko Pit, zapamti, mada je njegovo lice dovoljno upadljivo da ga lako možeš naći. U redu?

– Sumiko, uzmi svoje i Pitove stvari i dodaj mi moju torbu – okrete se Lesli devojci kad policajac potvrdno klimnu glavom. – Marvine, nemoj da ti na pamet padnu neke gluposti sa ovim revolverom kada ti okrenem leđa, jasno? Ili možda više želiš da praviš društvo svom prijatelju dole na porcu?

– Prokletstvo, pa dogovorili smo se – pobuni se Hejs. – Dajem vam deset minuta prednosti, a onda zovem Tompsona, je li tako?

– Baš tako – osmehnu se Lesli. Na njegov znak devojka oprezno otvori vrata i dade mu znak da

je hodnik prazan. Prijateljski mahnuvši policajcu, Leslie izađe za njom.

– Brzo! – šapnu hvatajući Sumiko za ruku. – Sprat više!

Ona ga začuđeno pogleda, ali potrča za njim. Leslie zaokrete prema stepenicama i zastade priljubivši se uza zid.

Marvin Hejs, pripadnik policijskih snaga države Arizona, izleteo je iz njihove sobe iskeženih zuba i sa trijumfalnim osmehom na licu. U ruci mu je bio teški službeni revolver.

Leslie ga je odlično procenio; nije ni bila potrebna neka naročita inteligencija da policajac dođe do zaključka kako je po njega najbolje ako to dvoje ljudi napuni olovom. Onesvešćeni policajac u sobi biće mu najpouzdaniji dokaz da su njih dvoje pružili žestok otpor hapšenju.

Njegovo lice, u trenutku kada je shvatio da su nesuđene žrtve već nestale, predstavljalo je veoma smešan prizor i Leslie u svom zaklonu razvuče usne u osmeh. Pitao se da li će Hejs sada učiniti i novu glupost i sa revolverom u ruci poleteti niz stepenice u poteri za njima.

Policajac je, međutim, učinio inteligentniji potez. Vrativši revolver u futrolu zastao je i napeto razmišljao nekoliko trenutaka, a onda se laganim korakom vratio u sobu.

– Sada idemo dole – šapnu Les-

li. – Moramo se razdvojiti, Sumiko, tako ćemo biti manje upadljivi . . .

– Misliš da će Hejs pokrenuti poteru za nama?

– Najverovatnije. Sećaš se onih bungalova na izlazu iz grada, prema Nogalesu?

– Da.

– Uzećeš tamo sobu. Nastoj da te vidi što manje ljudi. Ja ću doći čim budem mogao.

Večernju gužvu u predvorju iskoristili su da neopaženo izađu iz hotela. Rastali su se na ulici, bez reči, ali uz pogled koji je mnogo govorio. Sumiko je uskočila u prvi taksi, a Leslie je nemarno zabacio torbu neobičnog oblika na rame i zviždućući skrenuo za prvi ugao. Jedna mala kafeterija na samom uglu pružala je odličan pogled na hotelski ulaz i Leslie odlučio da takvu priliku ne propusti.

Desetak minuta kasnije, uz odličnu kafu, Leslie je došao do važnog zaključka: Manitas i njegovi naredbodavci iz kompanije »Hornet« nisu bili na tako sigurnom tlu kako je to njihov čovek Hejs mislio. Umesto uobičajenog uzbudljivog zavijanja sirena policijskih i bolničkih kola i škripe kočnica pred hotelom, čitava operacija izvedena je tiho i neupadljivo. Dva čoveka izašla su iz običnih crnih kola i kratko porazgovarala sa Hejsom koji ih je čekao pred ulazom. Nekoliko minuta kasnije vratili su se podupirući drugog policajca preko čije uniforme je bio

prebačen veliki kišni mantil.

Verovatno je samo osoblje hotela primetilo da se nešto neobično događa, zaključi Lesli, što je značilo da ljudi koji vode poslove oko nuklearne elektrane još uvek nisu sigurni u svoje snage da savladaju negativni publicitet koji bi im mogao naškoditi.

»To nije loše znati«, osmehnu se Lesli u sebi. »Nije loše . . . « naročito zato što mu je ta pomisao donela jednu novu ideju. Ideju, istina, koja se njegovom drugu Tabasko Pitu neće dopasti, jer će u zatvoru provesti mnogo časova više nego što je očekivao. . .

Zgrada lista »Arizona Star« pred kojom se njegov taksi zaustavio petnaestak minuta kasnije, bila je u mraku, sem prostorija u prizemlju gde se verovatno još pripremalo jutarnje izdanje. Iz automata pred ulazom Lesli uze jedan primerak lista i osvrte se oko sebe. Kao i u drugim gradovima, i ovde se u blizini redakcije nalazio neupadljiv mali lokal . . .

Lesli se osmehnu u sebi. Novinari su oduvek predstavljali dobre mušterije i vlasnici lokala su to odlično znali.

Uska prostorija bila je gotovo prazna i Lesliju nije bilo teško da nađe mesto kraj šanka.

– Konjak – dobacio je sanjivom čoveku za šankom razvijajući novine. – Hmmm . . .

– Loše vesti? – nezainteresovano upita ovaj otvarajući flašu.

– Tako, tako . . . vidim da će Kalliente uskoro biti gotov . . . Lesli je ispod oka pogledao čoveka za stolom u blizini, postarijeg mršavka ciničnog lica koji je lagano sladio dupli viski. Bilo je jasno da je čuo njegove reči, ali na njih nije vidnije reagovao.

– Pa?

– Pa ništa – sleže Lesli ramenima. – Pitam se samo koliko ima istine u pričama da kod te centrale nije sve čisto . . . prokletstvo, ne bih želeo jednog jutra da me probudi Gajgerov brojač umesto budilnika! Ziveli!

Podigao je čašu prema čoveku za stolom, a ovaj mu mlitavo otpozdravi. Barmen se zamišljeno češkao po čeli.

– Ne znam . . . jedno vreme digla se prilična galama oko toga, ali sada svi ćute . . .

– Ha! – prezrivo reče novinar za stolom. Bio je to njegov jedini komentar.

– Molim? – upita Lesli.

– Ništa nisam rekao – progunda ovaj, ali Lesliju nije promaklo da se zaplašeno osvrnuo oko sebe.

– Mister Obadiah radi u »Arizona Staru« – ponudi barmen obaveštenje, ne obraćajući pažnju na mrki pogled novinara. – On će verovatno bolje znati zašto je tako . . .

– Ako nemate ništa protiv – osmehnu se Lesli prenoseći konjak za njegov sto. – Ta stvar me jako zanima . . . Dajte još jedan viski

gospodinu – dobaci preko ramena. – I meni konjak. Moje ime je Eleri...

– Drago mi je – promrmlja Obadiah, iako mu je lice pokazivalo sasvim suprotno osećanje. Ipak, bez reči je ispio ponuđeni viski i sa uživanjem cmoknuo usnama.

– Kako stoji stvar sa elektranom? – tiho upita Lesli.

– Tu piše sve...

Lesli se bez reči osmehnu i čovek obori pogled, vrteći među prstima praznu čašu.

– Koliko se sećam – nastavi Lesli još tiše – »Star« je doskora pisao sasvim drukčije o Kalienteu.

– Tačno...

– Šta se u međuvremenu promenilo?

– To vidite sa glavnim urednikom – procedi čovek. – Ja samo radim svoj posao. I, hvala bogu, nemam veze sa tom prokletom elektranom...

– O njoj je pisao Fernandez, zar ne? – odluči Lesli da bude direktniji. Šta je sada s njim?

– Niste baš tako redovan čitalac »Stara« kako biste želeli da se misli – cinično se osmehnu Obadiah. – Inače biste znali da je nestao...

– Mister Obadiah... na čijoj ste vi strani?

Čovek ga je nekoliko trenutaka merio pogledom zamagljenim od alkohola, a onda sleže ramenima.

– Šta, do đavola... tvoje lice mi se dopada, momak... zanima te

Fernandez?

– Da, ali još više Kaliente.

– Kolega?

– Ne direktno. Radim samo na prikupljanju podataka za jednog prilično poznatog novinara. Shvaćete da u ovom trenutku ne mogu otkriti njegovo ime...

– Vrlo dobro – osmehnu se Obadiah. – Onda ćete se lako sporazumeti sa Petsi Braun...

– Ko je Petsi Braun?

– Ona je radila za Fernandez, upravo na prikupljanju podataka. Pošto je on nestao, druga najbolja stvar za vas je Petsi Braun.

– Gde mogu da je nađem?

– Čestnat Drajv 2018.

– Telefon?

Obadiah odmahnu glavom.

– Imam utisak da ne bi bilo mudro najavljivati se telefonom...

Leslijeve oči se suziše.

– Motre na nju?

– Ja nisam ništa rekao...

Široko se osmehnuvši, Lesli ustade, klimnu glavom i vrati se do šanka.

– Odnosite gospodinu još jedan viski – reče stavljajući krupnu novčanicu na pult. – Do viđenja...

– Mister Eleri...

– Mesli zastade na pola puta. Obadiah je gledao u njega i mladiću se učini da u njegovim očima vidi... nadu...

– Molim? – upita tiho.

– Mnogo sreće, mister Eleri. Biće vam potrebna... proketo mnogo!

* * *

Taksi se zaustavio jedan blok dalje od broja 2018 na Čestnat Draju, dugoj mirnoj ulici oivičenoj drvećem koje je svojim zelenilom odudaralo od uobičajene crvene, suve zemlje Arizone. Bio je to kraj porodičnih kućica odvojenih od ulice živicama i negovanim travnjacima koji je danju svakako odjekivao od dečje galame, ali je sada bio pust i tih. U ovo doba večeri jedino je svetlucanje televizijskih ekrana odavalo da su te kuće nastanjene . . .

Osećanje napetosti obuzelo je Leslija čim se taksi izgubio iz vida. Haragei . . .

Opasnost ga je čekala u blizini broja 2018, to su govorila sva njegova čula. Ali, poznata opasnost samo je polovina opasnosti, govorio je njegov sensei Tanaka, a kada znaš da te opasnost očekuje već si u prednosti nad protivnicima . . .

Jer oni još ne znaju da si ti spreman za susret sa njima i veruju da će te lako savladati . . .

Leslijeve usne se razvukoše u hladan osmeh. To naročito važi za protivnike koji čuvaju stan Petsi o Braun; za ljude koji su već navikli da s lakoćom slome svaki otpor.

»Ovoga puta, gospodo«, pomisli, »gadno ste se prevarili!«

Nečujno, kao senka, on skliznu kroz živicu najbliže kuće i oprezno

zaobiđe nisku, prizemnu zgradu. Ono što je želeo nalazilo se u blizini: grupa drveća koja je potpuno prigušivala i ono malo svetlosti sa ulice.

Glatka svila crnog kostima ninde pripila se uz njegovo mišićavo telo. Veštim pokretom Lesli je navukao na glavu kapuljaču sa dva uska proreza za oči. Ovoga puta neće biti potrebno da maže kapke specijalnom tamnom smesom: protivnici sa kojima će se uskoro sukobiti nisu mogli spadati među ljude kojima bi ta sitnica mogla upasti u oči.

Njegova odeća nestala je u torbi koju je okačio među grane najbližeg drveta. Katana u koricama nečujno je skliznuo pod levu ruku . . .

Lesli Eldridž, ninda, bio je spreman za novi krvavi obračun . . .

Bilo je mnogo prepreka dok se iza kuća provlačio do broja 2018, ali samo jedna ozbiljna: zid visok dobrih desetak stopa koji je štitio imanje nekog ljubitelja samoće.

Zastao je samo na trenutak da nasloni uho na hladni kamen. Negde na drugoj strani tog zida zvecnuo je lanac. Lesli podiže malo kapuljaču da oseti sa koje strane duva vetar.

»I vetar je noćas na mojoj strani«, pomisli skačući gotovo iz mesta prema vrhu zida. Čelični prsti su ga s lakoćom izvukli naviše i on pogledom ispita dvorište koje se pružalo pred njim.

Pas, ogromna danska doga, le-

žao je s njuškom na šapama, držeći na oku zadnju stranu kuće. Osmehnuvši se, Leslie nečujno pade u travu svega nekoliko koraka iza njega.

U nekoliko skokova našao se kod suprotnog zida i ponovio malopredašnji skok i pomisli. »Ovakav pas mora da je veoma skup. Srećom, obični lopovi nisu ovako hitri i vešti, inače ...«

Još jednom je u mislima proveo ono što mu je pogled pokazao kada je taksijem prošao pored broja 2018. To bi trebalo da bude ova zgrada ...

Uredna, bela kućica, odvojena od suseda niskom živom ogradom. Mnogo cveća, dva-tri drveta ispod kojih je stajala baštenska garnitura u meksikanskom stilu. Kroz staklo na zadnjim vratima videlo se svetlo. Nekoliko trenutaka ranije, kada je prošao, prednja strana kuće bila je u tami ...

Njegova čula upozorila su ga na nečije prisustvo mnogo pre nego što je kraj drveta bljesnuo plamičak upaljača i dopro miris jeftinog duvana. Leslie se suvo osmehnu. Stražar kome je taj do sada rutinski zadatak postajao dosadan ...

Između živice i drveća nalazio se travnjak širok tridesetak stopa, osvetljen svetlošću iz kuće. Sa ove strane biće veoma teško pričiti ... ali ne i nemoguće.

Samo što bi to predugo trajalo ...

Šaken, čelična strelica izvuče-

na iz skrovišta pod širokim kožnim opasačem, tiho je prozviždala hladnim noćnim vazduhom. Leslie je ciljao pravo u crvenkasti žar cigarete u čovekovim ustima. I da nije čuo mukli pad na tle, znao bi da je pogodio po tome što je žara iznenada nestalo.

»Ovo lice svakako neće predstavljati prijatan prizor kada ga ujutru otkriju«, pomisli Leslie, vadeći šaken iz uske rane i brišući ga o čovekovu odeću. »Utoliko bolje ... krajnje je vreme da i taj Manitas oseti malo straha ...«

Žaluzine na velikom prozoru sa zadnje strane bile su zatvorene, ali za Leslija to nije bila prava prepreka. Uski prorez, koji je načinio sečivom noža, bio mu je sasvim dovoljan da pogledom obuhvati gotovo čitavu prostoriju.

Pravo preko puta njega, kraj niskog okruglog stočića, sedela su dva čoveka grubih lica. Jedan je leno delio umašćene karte, dok je drugi pažljivo pratio svaki njegov pokret. Imao je mnogo razloga za to: kraj upola ispražnjene flaše viskija na stočiću je stajala i pove- lika gomila zelenih novčanica.

Jedna žena sedela je u kožnom trosedu pod prozorom, tako da je video samo njenu bujnu plavu kosu. Čak i to bilo mu je dovoljno da oseti njenu napetost, po ukočenom držanju glave i čestim pokretima uske ruke sa dugim prstima kojom je nervozno gladila kosu.

Prokletstvo!

Snažni motor nekih kola naglo se utišao na ulici pred samom zgradom. Neko je dolazio . . .

I dva čuvara su to odmah shvatila; jedan je hitro gurnuo flašu viskija i karte pod sto, dok se drugi zabavio oko toga da hrpu novčanica nagura u džepove, ne obraćajući pažnju na gnevnu psovku svog drugara. Gotovo u istom trenutku nežno je odjeknuo gong na vratima i onaj viši, finije obučen, pohitao je da otvori. Drugi, omanji i dežmekast, u preuskim farmerkama i šarenom džemperu dao je ženi znak rukom da ostane na mestu.

Mekim korakom, poput mačke, u prostoriju je ušao visok čovek u preterano elegantnom večernjem odelu. Glatka crna kosa bila je pažljivo začešljana iznad lica maslinaste kože, a pokreti ruku sa mnogo blistavog prstenja odavali su čoveka naviknutog da zapoveda.

»Senjor Manitas, pretpostavljam«, osmehnu se i sebi Leslie. »Drago mi je, veoma mi je drago . . .«

Dva čuvara su s poštovanjem ćutala dok je Manitas kružio pogledom po prostoriji.

– Gde je Vinton? – upitao je oštirim hladnim glasom. Leslie je primetio kako se žena trgla.

– Tamo – pokaza jedan od čuvara glavom. – Pazi sa zadnje strane.

– Dobro. Izdržaće valjda još koji

minut – isperi se Manitas. – Toni, ti znaš šta treba da radiš?

– Savršeno, mister Manitas – žustro klimnu glavom onaj dežmekasti. – Samo ako ste mi doneli onu stvar, biće sve u redu . . .

– U kolima je. Prozori se dobro zatvaraju? Vrata?

– Proverili smo. Neće biti problema.

– Vrlo dobro – posioвно reče Manitas. – Vežite je.

Lesli stisnu zube. Sve ovo što se događalo mirisalo je na to da Manitas želi zauvek da eliminiše još jednog opasnog svedoka.

Žena je uspela samo tiho da vrisne pre nego što su joj zapušili usta. Praćeni pažljivim Manitasovim pogledom, dvojica gorila vešto su joj vezala ruke i noge konopcima koji su bili presvučeni debelom mekom tkaninom.

»Ne smeju da ostave nikakve tragove«, shvati odmah Leslie. »Verovatno stvar žele da izvedu tako da liči na samoubistvo . . .«

Žena je ostala na podu kraj troseda, sada potpuno zaklonjena od Lesliejevog pogleda. Cereći se, Toni priđe plinskoj peći u uglu prostorije i otvori ventil.

Sva trojica žurno izadoše iz prostorije, pažljivo zatvorivši vrata za sobom, dok je Leslie užurbano razmišljao. Prostorija je velika, a ženi su usta još uvek pokrivena; proći će najmanje pet minuta pre nego što plin počne da je guši . . .

Za to vreme neko od ubica običi

će kuću da bi obavestio stražara. Najpre, znači, treba eliminisati njega . . .

Ili će možda ubice biti strpljive i ostaviti stražara iza kuće sve dok stvar ne bude gotova? Možda bi ipak najpre trebalo da se pobrine za ženu?

Lesli Eldridž nije imao sat na ruci, ali je, kao i svaki ninda, veoma dobro znao koliko je dug jedan sekund. Stajao je nepomično, napetih čula dok je kazaljka u njegovim mislima neumoljivo obilazila krug za krugom.

Minut . . . dva . . . tri . . .

Četiri minuta. Četiri i po . . .

Pet . . .

Više nije smeo da čeka. Duboko udahnuvši kako bi pluća ispunio kiseonikom, Lesli Eldridž isuka katana iz korica . . .

* * *

Sumiko se s gađenjem osvrnula oko sebe, spustivši torbe na pod prekriven jeftinom imitacijom indijanskog čilima. Goli zidovi, drečave zavese, niski ležaji sa nemarno prebačenim tankim pokrivačima, plakar u uglu. Kroz poluotvorena vrata kupatila čulo se kapanje vode.

Bungalov koji je iznajmila po Leslijevim instrukcijama nimalo joj se nije dopadao, ali drugog izbora nije imala. Ostaće ovde bar jednu noć.

A odmor joj je toliko bio potre-

ban . . .

Pažljivo okrenuvši ključ u bravi, ona zbaci sa sebe svu odeću drhteći od hladnoće. Radijatori pod prozorom, naravno, bili su hladni kao led. Požurila je u kupatilo, čeznući za vrelim tušem.

Ukrutila se od straha u trenutku kada joj je jedna ogromna šaka zatvorila usta, ali nije ispustila nikakav zvuk.

– Hej! – čula je iznenađeni glas. – Pa ti nećeš da vrištiš?

Čovek joj je uklonio ruku sa usta i odmakao se jedan korak. Lice osvetljeno hladnom belom svetlošću bilo mu je razvučeno u osmeh.

– Oprosti što sam bio malo grub, ali sam se plašio da ne vrisneš. Ovi zidovi su užasno tanki, znaš.

Glas prijatan i topao, muževan, zelene oči u kojima su igrale podrugljive iskrice, uredna smeđa kosa nad visokim čelom. I protiv svoje volje, Sumiko oseti prijatno uzbuđenje pri pogledu na tog visokog i vitkog muškarca skladnog tela. Njemu to nije promaklo.

– Mogu ti reći da se i ti meni sviđaš – reče tiho, kao da je pročitao njene misli. – Savršeno si građena, a te grudi . . .

Sumiko nervozno skloni kosu sa očiju, shvativši tek tada da je potpuno naga. Ipak, ne učini nikakav pokret da se zakloni.

– Ko si ti? – pokuša da bude gruba. – Šta tražiš ovde?

– Moramo li razgovor da nasta-

vimo baš u ovom kupatilu? – osmehnu se on toplo, osvrćući se oko sebe. – Nije baš prijatno, a tebi je i hladno...

– Hoću da se istuširam – prkosno reče ona. – Ako nemaš ništa protiv...

– Oprosti. Sačekaću te u sobi.

Sumiko je sa iznenađenjem gledala za njim. Do đavola, čak je i vrata zatvorio za sobom... iako je rekao kako mu se sviđa...

Pa, neke utehe je bilo i u tome da svakako nema posla sa seksualnim manijakom...

Filozofski slegavši ramenima, Sumiko sa uživanjem pusti vrelu vodu na telo, spirajući svu onu prašinu koju je nakupila na putu za Kaliente. Da je mogla, ostala bi čitav sat pod tušem, ali je tu bio i nepoznati mladić zelenih očiju...

Otvorila je vrata uvijena u veliki peškir. Mladić je sedeo na stolici uza zid i mirno joj se osmehivao. Električna grejalica kraj njegovih nogu širila je prijatne talase toplote.

– Trebalo je najpre da pogledaš u plakar – reče on. – Uvek drže grejalice za zimljive goste. Cigaretu?

– Hvala.

Spustila se na ležaj i pogledala ga poluzatvorenim očima kroz mirišljavi oblak plavkastog dima. Neobičan čovek... tako miran i siguran u sebe, preciznih pokreta... kao...

– Kao Lesli Eldridž!

– Da li je vreme da čujem ko si i šta radiš ovde?

– Ime mi je Amos. Mislim da si čula za mene.

– Amos... da. Nen te je pominjala, čini mi se.

– Tačno. Zbog toga sam i ovde. Cela družina je uhapšena, je li tako?

– Jeste – klimnu Sumiko glavom. – I ja sam bila tamo.

– Zato sam i došao. Trebalo mi je dosta vremena da ti uđem u trag...

– Zbog čega?

– Zanima me gde su ih odveli i ko je izvršio hapšenje. U policiji niko pojma nema o tome...

– Šta?

– Da, upravo tako. Nijedan sudija nije izdao nalog za pretres, još manje za hapšenje naših prijatelja. Proverio sam. Jedino što sam uspeo da doznam od suseda bilo je da su jednu zgodnu malu crnku, koja podseća na Japanku, odveli odvojeno od ostalih.

Sumiko podiže obrve. Čovek koji uspe da je pronađe na osnovu tako šturih informacija, u gradu u kojem je bukvalno niko nije poznavao, ne može biti običan čovek. Bio je to zadatak koji bi zahtevao sav napor i od Lesa...

Ponovo je kod tog čoveka osetila neku neodređenu sličnost sa Leslijem, onu unutrašnju snagu koja nije znala za prepreke. Da li je moguće da...?

– Ti dakle ne znaš kuda su ih

odveli? – prekide je Amos u razmišljanju.

– Ne – odmahnu devojka glavom. – Bila sam ubeđena da idu u policijsku stanicu. Sve je ličilo na savršeno organizovanu raciju... sirene, unapred pripremljene »marice«, nalog za pretres i ostalo... niko nije ništa posumnjao. Čak su pronašli i drogu kod Bernija u šanku...

– Nameštaljka – odmahnu Amos glavom. – Bio im je potreban izgovor. – Zapazila si nekog od policajaca?

– Zapovedao je poručnik... Tompson, čini mi se. I znam ime još jednog policajca, Marvin Hejs.

– Tompson? – osmehnu se Amos. – Onda znam sve. Da nisu slučajno pomenuli ime Manitas? Ili Kobler?

– Ne...

– Hvala ti. I ovo što si mi rekla znači mnogo. Sada bar znam gde su moji prijatelji. Kako se zoveš?

– Sumiko.

– Divna si, Sumiko...

Lakim pokretom se podigao sa stolice i prišao joj, nežno uzevši cigaretu iz njene ruke. Ona je oborila pogled.

– Želim te – rekao je tiho.

Na japanskom...

Devojka je sklopila oči, telo joj je otežalo od želje, udovi postali nemoćni u njegovim snažnim, toplim rukama. Zajecala je kada su se sklopile na njenim grudima.

Tako je snažan... i tako ne-

žan... kao...

Otrgla se iz njegovog zagrljaja i otvorila oči. On je iznenađeno pogledao.

– Šta ti je, devojčice?

– Amose... ti si bio danas kod Kalientea?...

To nije zvučalo kao pitanje, već kao konstatacija. Muškarac se trgao i ustuknuo jedan korak.

To već nije ličilo na Leslija Eldridža...

– Šta si rekla?

– Danas si bio kod Kalientea. U zelenom kostimu... kostimu ninde!

* * *

Katana, podignut da jednim udarcem otvori Lesliju put, zastade u svojoj putanji...

Neko je dolazio. Ali ne oko kuće, sa mesta gde se Manitas nalazio sa svojim ljudima, već sa suprotne strane, Lesliju iza leđa.

Osećaj za vreme govorio mu je da ima još nekoliko trenutaka na raspolaganju. Još uvek je mogao poštovati jedno od prvih uputstava koje svaki ninda dobija na samom početku obuke.

Ako nisi siguran šta se zbiva – čekaj...

Priljubio se uza zid, korak dalje od prozora, slivajući se sa tamnom pozadinom puzavica koje su se na tom mestu spuštale sa krova. Neko je trčao preko travnjaka, bezobzirno gazeći cveće, pravo

prema njemu.

Krhka vrata gotovo su se rasprslila pod udarcem ramena krupnog mladića u tamnoj odeći, duge crne kose ispod koje su blistale oči ispunjene besom. Lesli je mogao stajati čak i na osvetljenom mestu; u svojoj žurbi mladić ga svakako ne bi primetio . . .

– Petsi! – kriknuo je bolnim glasom mladić kada je ugledao prizor pred sobom. Lesli sa odobravanjem klimnu glavom; mladić je neverovatno brzo procenio situaciju i na vreme uspeo da zadrži dah. Stežući zube, gotovo bez napora je podigao tešku fotelju i zavitlao je pravo prema prozoru iza kojeg se skrivao Lesli.

»Oho«, pomisli ovaj sklanjajući se od krhotina stakla i drveta koje su se razletele kao od eksplozije. »Sada će biti gužve . . . sem ako Manitas i njegovi nisu potpuno gluvi.«

Svojim snažnim rukama mladić je podigao vezanu ženu sa poda i poleteo prema zadnjim vratima. Na njegovom licu Lesli ugleda grč napora da i dalje zadrži dah.

Vrata na suprotnom zidu otvorila su se bez upozorenja i na njima se pojavi Toni sa ogromnim crnim revolverom u ruci. Njegove oči pod gas-maskom podsećale su na oči nekog čudovišta iz mračnih dubina okeana. Cev revolvera načini luk prateći kretanje mladića . . .

I ovoga puta Lesli Eldridž je bio brži, mnogo brži. Šuriken, čelična

zvezda sa ivicama oštrijim od ivica brijanja, prozviždala je ostavljajući gotovo vidljiv trag u vazduhu ispunjenom plinom. Sloj sala na grudima nije mogao zaštititi Tonija i krv je briznula iz ogromne rane na mestu gde mu se nalazilo srce . . . Pao je nauznak, kao posečeno stablo.

Mladić je već bio napolju pred vratima, ali ga je snaga izdala. Klonuo je na kolena, još uvek ne ispuštajući ženu iz naručja. Suv kašalj cepao mu je pluća, oči ispunjene suzama nisu mogle videti senku koja je istrčala iza ugla kuće. Lice visokog bandita osvetljeno tračkom svetlosti sa ulice predstavljalo je masku mračnog trijumfa.

Jednim skokom Lesli je preleteo dvoje ljudi klonulih na travu. Kata na je opisao srebrnast luk u mraku, spuštajući se užasnom snagom na glavu ubice koji nije imao vremena ni da shvati šta se dogodilo.

Lesli podiže pogled. Još neko je bio u blizini.

Manitas je imao neverovatno dobre reflekse, jer je ostao na mestu samo jedan stoti deo sekunde pošto je njegov čovek pao pod Leslijevim udarcem. Pre nego što je čak i ninda stigao da reaguje, on se okrenuo i nestao iza ugla. Časak kasnije sa ulice je doprlo urlanje moćnog motora i škripa guma automobila koji je poleteo bukvalno iz mesta.

Manitas je zaista dobro umeo da čuva svoju dragocenu kožu . . .

Lesli se osvrte oko sebe. Nije-dan od bandita nije uspeo da opali iz svog oružja, ali tresak fotelje koja je raznela prozor morao se čuti na stotinak jardi unaokolo u ovom mirnom kraju. Pre ili kasnije neko će skupiti dovoljno hrabrosti da pogleda šta se to dogodilo.

Pogled crnokosog mladića preleteo je samo jednom preko Leslija, ispunjen čuđenjem. Njegovi snažni prsti već su kidali veze sa ženinih udova. Na licu mu se videlo olakšanje kada je shvatio da ona još uvek diše.

– Petsi – rekao je tiho i Lesli se osmehnuo. Koliko je samo nežnosti bilo u toj jednoj reči.

– Nemaš sada vremena za to – reče. Glas ispod kapuljače bio mu je prigušen. – Manitas brzo deluje. Treba da se ukloniš odavde.

– Ko si ti? – pogled mladića sada je bio nepoverljiv.

– Nemaš nikakvo pametnije pitanje? – nasmija se Lesli. – Zar je to sada važno? Imaš li kola u blizini?

Mladić klimnu glavom, boreći se sa kašljem koji mu je još grebao grlo.

– Onda brzo. Pomoći ću ti da je preneseš. Pretpostavljam da su negde tamo . . .

Iako se klatio pod teretom, mladić odrečnim pokretom glave pokazao da mu pomoć nije potrebna. Probili su se kroz živicu u susedno

dvorište i pored mračne kuće izbili na ulicu paralelnu sa Čestnat Drajvom. Nekoliko jardi dalje stajala su tamna, neupadljiva kola . . .

– Biće joj dobro – reče Lesli kada se mladić ponovo nagnuo nad blede lice žene. – Veoma kratko je bila izložena dejstvu plina. Ti si Greg Fernandez, ako se ne varam?

– Jesam. Hvala na pomoći . . . mogu li sada ja da pitam ko si ti? I šta znači ta maska na licu?

– O tome drugi put – odmahnu Lesli glavom. – Sada ti se žuri, ne zaboravi. Gde mogu da te nađem?

– To bi mnogi u ovom gradu želeli da znaju – gorko se nasmija Fernandez.

– Ono što sam tamo učinio nije bilo dovoljno da steknem tvoje poverenje?

Novinar klimnu glavom.

– U pravu si. Istočno od grada, na putu za Lordzburg, šest milja od benzinske stanice na izlazu. U šumi kraj puta je kućica dosta slična ovoj, prepoznaćeš je po tome što se sporedni put do nje provlači između dve visoke stene.

– Bićeš tamo?

– Danju – osmehnu se mladić. – Noću skitam po Taksonu. Loša navika . . .

– Onda ćemo se tamo videti. Požuri, u daljini već čujem policijske sirene.

Mladić oslušnu. – Imaš onda proketo oštar sluh . . . ja ne čujem ništa . . .

– Požuri!

Klimnuvši glavom, mladić zalupi vrata za sobom i kola jurnuše ulicom.

Lesli je ponovo proračunavao hitajući natrag prema kući Petsi Braun.

Imaće dovoljno vremena da ukloni svoj šuriken iz Tonijevog tela ore nego što policija stigne . . .

* * *

Iz svog zaklona u živoj ogradi, nekoliko kuća dalje, Lesli je motrio uobičajenu policijsku halabuku oko broja 2018, prezrivo se smeškajući toj pozorišnoj predstavi kojom je policija mirnim građanima Taksona davala do znanja da njihove pare nisu bačene.

Međutim, među svim tim užurbanim ljudima u uniformama i bez njih, nije bilo čoveka koga je Lesli očekivao. Dakle, opasni Manitas, se ponovo povukao u pozadinu, vešto vukući konce kojima su se pokretale njegove mnogobrojne marionete.

U uniformama i bez njih . . .

Sposoban čovek, mislio je Lesli. Samo, da li shvata da je i on marioneta u nečijim rukama, dobro plaćena marioneta sa iluzijama da postupa po svojoj slobodnoj volji i u ime nekog višeg cilja?

Sažaljivo zavrtevši glavom, Lesli zabaci na rame torbu u kojoj su ponovo bili skriveni katana i kostim ninđe. Ovde više ništa novo

neće doznati; bilo je vreme da potraži Sumiko i dozvoli sebi nekoliko sati odmora.

Tabasko Pit će morati još malo da sačeka na svoje oslobođenje. U svakom slučaju, znao je bar gde se plavokosi momak nalazi. A ako je taj Fernandez samo upola tako dobar novinar kako mu je Pit ispirčao, onda će i on moći da mu pomogne da prodre u dobro čuvanu zgradu »Hornet Enterprajza« u gradu.

A kasnije i u samu elektranu u Kalienteu . . .

»Moraću sutra ponovo da potražim neka dobra kola«, pomisli, ulazeći u taksi nekoliko blokova dalje. »Ovo postaje zamorno, a svaka vožnja taksijern predstavlja i nekoliko blokova pešačenja, kako mi niko ne bi mogao ući u trag. Jer, neko već svakako traga za mnom: Manitas ne sme dopustiti sebi luksuz da u gradu trpi protivnika koji se tako grubo meša u njegovu malu igru. Naročito sada kada je i Petsi Braun izmakla njegovim kandžama. Devojka svakako dosta zna, inače ne bi ni pokušali da je uklone . . .«

Malo naselje bungalova kraj puta za Nogales bilo je mračno. Svetlela su još svega dva ili tri prozora, pored onog na recepciji koju je Lesli u širokom luku zaobila. Sumiko je iza jednog od onih osvetljenih prozora. Ubrzo će doznati iza kojeg.

Ali . . .

Retko, veoma retko, dolazili su Lesliju Eldridžu trenuci ispunjeni osećanjem bliskim kajanju zbog toga što je umesto mirnog, jednostavnog života, čak života u obilju, odabrao put borca za pravdu, put zaštitnika slabih i bespomoćnih; bio je to put ispunjen borbom za koju ga je obuka ninđe pripremila bolje od drugih, ali ...

Ali ponekad, kao sada, dok se umoran vraćao ženi koju voli, zapitao bi se ima li i on prava na trenutak odmora i predaha, siguran da ga iz misli neće prenuti haragei.

Kao sada ...

Hitrim pokretom stopio se sa senkom jednog od niskih bungalova. Čekao je da mu neko od čula kaže nešto više o toj iznenadnoj opasnosti koja je zapretila iz tame.

Čudno ...

Nemoguće da se njegov haragei prevario. Postajalo je samo jedno objašnjenje: čovek od koga mu je zapretila opasnost sada se uklonio sa njegovog puta.

Još uvek na oprezu, Lesli zaviri kroz osvetljeni prozor susednog bungalova. Zavesa je bila pomerenе u stranu, na poznati način, ali je ipak želeo da se i pogledom uveri.

Sumiko je sedela na postelji, naga. Gotovo se uplašio izraza na njenom licu; širom otvorene oči, ispunjene strahom, bile su uprte u pod prekriven jeftinim tepihom.

Šta se dogodilo?

Sklopio je oči, prepuštajući drugim čulima da istražuju prostor. Ne, više nikakve opasnosti nije bilo u blizini.

Devojka je podigla glavu kada su se vrata bešumno otvorila. Blede, blede lice i dva ogromna crna jezera straha na njemu ...

– Les ...

– Šta se dogodilo, devojčice?

– Les ...

Pao je na kolena pred nju i sklopio ruke oko nežnih ramena.

– Ne boj se. Sada je sve u redu ...

Klonulo se prepustila njegovim usnama i rukama, sklapajući oči pred valovima topline koji su obuzimali telo i mozak. Da, Les je tu ... sve je u redu ...

Mnogo kasnije, on se podigao na lakat i toplo osmehnuo.

– Bolje?

Klimnula je glavom, uklanjajući rasutu kosu sa lica.

– Možeš li sada da mi kažeš?

– Les ... on je bio ovde ...

– Znam.

Ona se iznenađeno trže, ali čuđenje na njenom licu odmah zameni osmeh. – Pa da ... zaboravila sam. Još je bio u blizini kada si ti stigao.

– Nije ti ništa učinio.

Bila je to konstatacija, ne pitanje.

– Nije. Znaš da nije.

– Čega si se onda toliko uplašila?

- Ne znam . . .
- Reci mi.
- Les . . . ja . . . on . . .

Vrhom prsta lagano je prešao preko njenih vrelih usana.

– Sumiko, zar me tako loše poznaješ? Poželela si ga?

Rumenilo je oblilo devojčino lice. Postiđeno je klimnula glavom.

– Ludice – šapnu Lesli nežno. – Nemaš razloga da se stidiš toga. Nisi mu se valjda oduprla?

– Ne bih mogla i da sam hteola – prigušeno se nasmeja ona, još uvek oborenog pogleda. – Ali . . .

– Ali?

– Znaš, prvo nisam shvatila ko je, nisam verovala svojoj podsvesti koja mi je neprestano naturala tvoj lik umesto njegovog. Kada sam prestala da se suprotstavljam, odmah sam osetila sličnost između vas dvojice, a onda . . . onda sam se uplašila . . .

– Shvatila si da će on uskoro biti mrtav?

– Da.

– Da li ti je rekao ime?

– Jeste. Amos. Les . . . zaista moraš da ga ubiješ?

Na njegovom otvrdlom licu nije se pomerila nijedna crta.

– Moram, Sumiko. I ti znaš zašto.

Spustila je glavu na njegove grudi i dugo ćutala.

Nikakva posebna oštrina čula mu nije bila potrebna da shvati kako ona plače. Čak i da tople

suze nisu potekle niz njegove grudi . . .

* * *

To mora da je ovo mesto, pomisli Lesli. Prošao sam tačno pet ipo milja od benzinske pumpe na izlasku iz grada . . .

Uski, sporedni put odvajao se sa mesta na kojem je glavni put bio proširen trakom za zaustavljanje. Stotinak jardi dalje počinjala je retka kržljava šuma, a kroz drveće su se veoma jasno videle dve velike stene koje su se gotovo sklápale u svod nad uskim prolazom.

Vožnja u iznajmljenim kolima, ovoga puta neupadljivom malom folksvagenu, nije trajala dugo. Pola milje dalje, kraj potoka koji je duboko usekao svoje korito u stenovito tle, stajala je ljupka kućica obrasla puzavicama. Drveni kapci bili su pritvoreni, ali Lesliju nije promakao pokret iza jednog od njih.

Neko je veoma pažljivo držao na oku prilazni put.

Zaustavio je kola na ivici puta i lagano izašao iz njih, duboko udišući svež jesenji vazduh. Nije žurio kako bi Fernandezu dao vremena da se pripremi za ovaj susret. Istina, momak je bio prilično hladnokrvan, što je prošle noći i pokazao, ali . . .

Opreznost ipak nije bila na odmet, jer drveni kapak naglo odlete

u stranu i cev puške se pomoli na prozoru. Lesli zastade i osmehnu se.

– To je dovoljno blizu, mister – čuo je oštri glas novinara iz zaklona. – Ovo je privatni posed. Ko si i šta hoćeš?

– Jedan prijatelj mi reče da ovde mogu sresti Grega Fernandez – mirno odgovori Lesli.

– Je li? A koji to prijatelj?

– Prijatelj koga je Fernandez upoznao prošle noći na Čestnat Drajvu.

Puščane cevi nestade sa prozora i trenutak kasnije vrata se oprezno odškrinuše.

– Upadaj – dopre glas iza njih. – Ali, bez trikova, inače ...

Lesli se ponovo osmehnu, korajući prema debelim drvenim vratima. Siroti Fernandez nije ni sanjao da mu vinčesterka ne bi mnogo pomogla ako bi čovek koga je primio u kuću zaista odlučio da mu smrsi konce.

Unutrašnjost kućice bila je nameštena jednostavno, sa indijanskim ćilimima po zidovima i grubim drvenim nameštajem. Fernandez je stajao kraj kamina u kojem je buktala vatra; cev puške bila je uperena Leslieju u grudi.

On se pravio da to ne vidi. Ljubazno je klimnuo glavom plavkosoj devojci koja je sedela u fotelji u uglu i posmatrala ga ogromnim preplašenim očima.

– Dobar dan, mis Braun. Drago mi je što vidim da ne osećate po-

sledice noćaljnijih događaj.

Prokletstvo, prolete mu kroz glavu. Gde su mu noćas bile oči? Pa ovo je prava lepotica!

Devojka mu se toplo osmehnula i ustala, zabacujući kosu unazad. Širok kožni pojas isticao je njene grudi pod tankom pamučnom haljinom.

– Već sam se uplašila da moj tajanstveni spasilac neće ni doći kako bih mogla da mu zahvalim – reče prijatnim, malo promuklim glasom. – Mogu li da vas poljubim?

Lesli bespomoćno pogleda u Fernandez a koji je zapanjeno zevao u njih dvoje. Ali, dve tople ruke su mu se već sklapale oko vrata. Devojka se propinjala na prste da bi mu dotakla obraz mekim usnama.

– Hvala – šapnula je kada se odvojila od njega.

Lice joj je oblilo tamno rumenilo

– Ovaj, mis Braun ... – počeo Lesli. – Ja ...

– Zovite me Petsi – osmehnu se ona.

– Hteo sam samo da objasnim da je vaš spasilac bio Fernandez, a ne ja. Staviše, nisam noćas bio čak ni u blizini vašeg stana ...

– Lažete – reče mirno, kao i sve žene uverena u nepogrešivost svoje intuicije. – To ste bili vi. Samo ... Greg reče da ste nosili neki čudan kostim.

Lesli je morao da se osmehne.

– O tome kasnije. Mogu li da

sednem?

– Oh! Svakako! Greg, šta si se ukočio s tom puščetinom u rukama? – zacvrkuta devojka. – Imamo gosta, do đavola!

Mladi novinar odmahnu glavom kao da se budi iz sna i lice mu osvetli širok osmeh.

– Oprostite – reče pružajući napred snažnu šaku. – Sada je i meni jasno da ste vi noćas bili tamo. Hvala!

Lesli oprezno sede na drvenu stolicu koja mu se učini pomalo krhka za njegovu težinu. Lice mu je sada bilo ozbiljno.

– Hteo bih najpre da se nešto dogovorimo, Greg i Petsi... zaboravimo najpre ono što se noćas dogodilo. A naročito tajanstvenog čoveka u crnom kostimu. Važi?

Greg Fernandez zaškruta zubima.

– Da zaboravim? Taman posla! Goniću onog Manitasu do na kraj sveta!

– Zbog toga sam i ja ovde – reče jednostavno Lesli. – Ali, koliko sam shvatio, Manitas je još uvek sitna riba. Želim onoga koji Manitasu izdaje naređenja.

– Kobler – mrko se osmehnu Fernandez. – Samo što će biti veoma teško dokazati mu bilo šta. Mnogo teže nego Manitasu.

– Moj način rada ima izvesne prednosti. Nije mi potrebno previše dokaza... zanima me samo jedno: da li je Kaliente zaista tolika opasnost kako se tvrdi?

Njih dvoje se pogledaše sa osmehom.

– Čitali ste Gregove članke? – upita devojka.

– Da.

– Onda vam moram reći da je u njima izneto samo ono što smo on i ja sa sigurnošću mogli da dokažemo... a to je, u najboljem slučaju, tek deseti deo onoga što o Kalienteu treba napisati!

– Za ostalo niste imali dokaza?

– Nedovoljno – uzdahnu Fernandez. – Tako je bar moj urednik tvrdio. S pravom, verovatno. U ovom trenutku advokati »Hornet Enterprajza« pripremaju tri tužbe za klevetu protiv mog lista. Nije čudo što je matori Viteker izgubio živce...

– Niko drugi nije pristao da objavi taj materijal?

Fernandezovo lice se smrači.

– Taj Kobler je uticajniji nego što sam mislio...

– Ti si kriv – žustro se suprotstavi devojka. – Nisi hteo nikome ni da pokažeš sve one materijale koje sam prikupila!

– Samo zato što je to bilo previše opasno! Po tebe, Petsi, ne samo po mene!

– Ja se ne plašim!

Lesli je morao da se osmehne devojci koja mu se svakog trenutka sve više dopadala.

– Mogu li ja da vidim te materijale? – upita.

Lice Grega Fernandez se ponovo smrači. Morao bih da znam

ko ste ...

– Možeš me zvati Lesli ...

– To mi nije dovoljno.

– Moraće da bude.

Njihovi pogledi se sukobiše, ali mladi novinar prvi popusti. Devojci to nije promaklo.

– Uh! Ta tvoja prokleta meksi-kanska tvrdoglavost, Greg! – uskliknu ona. – Les ... ovaj, oprosti, mogu li da te zovem Les?

– Mnogi me tako zovu – osmehnu se Lesli prijateljski.

– Les ... šta nameravaš da učiniš s njima? – umeša se Fernandez. – Da ih objaviš?

– Bojiš se da ću ti ukrasti slavu? Ne, ja nisam novinar ... dajem ti časnu reč da ćeš ti biti jedini koji će pisati o Kalienteu kada sve bude gotovo ...

– Zašto te onda sve ovo zanima?

– Pa, recimo da ne volim velike kompanije koje misle da im je sve dozvoljeno ... a naročito da nekažnjeno gaze sitne ljude. Još gore je ako zaslepljeni profitima pripremaju užasnu smrt za hiljade ljudi. A to je upravo slučaj kakav imamo u Kalienteu ...

– Da, da! poskoči devojka. – Kramer se upravo zbog toga i ubio! Sve one priče o nervnoj rast-rojenosti, o tome da ga je žena varala, čista su izmišljotina! Kramer se ubio zato što je u glavnom projektu bez njegove dozvole izvršeno mnoštvo izmena ... ali ...

– Trenutak! – podiže Lesli ruku.

– Najbolje će biti da počnemo od početka, je želim da steknem potpunu sliku o Kalienteu. Pre svega, imate li ovde negde projekat ili bar približan plan elektrane?

Devojka odlučno zabaci kosu sa čela, isturajući čvrste grudi.

– Greg – reče zapovednički – stavi kafu da se kuva! Imam utisak da će ovo potrajati.

* * *

Rumena u licu od uzbuđenja, Petsi je isterala Lesliejevog folk-svagena na put prema Taksonu, ne skrivajući oduševljenje što i sama konačno učestvuje u direktnom okršaju sa Koblerovim kreaturem.

Tako je ona verovala, ali se Lesli u sebi zaklinjao da će se dobro čuvati svake situacije u kojoj bi ljupkoj devojci mogla zapretiti ma i najmanja opasnost. Najradije bi u takson ponovo krenuo sam, ali mu je bio potreban neko ko je mnogo bolje od njega poznavao grad i ljude u njemu.

A lice Grega Fernandeza bilo je suviše poznato za tako nešto ...

Nisu mu promakli pogledi koje je devojka povremeno ispod oka bacala prema njemu, pa se po ko zna koji put pitao kakvi su odnosi između nje i Fernandez. Istina, osećanja mladog novinara prema njoj bila su očigledna, ali čime je ona uzvraćala, to Lesliju još uvek nije bilo jasno.

– Les . . .

– Molim? – trže se on iz misli. Devojčino lice bilo je ozbiljnije nego trenutak ranije.

– Greg je u pravu? Ovo može biti opasno?

– Ti bolje poznaješ grad od mene. Osim toga, da je zaista toliko opasno, Greg ti svakako ne bi dozvolio da pođeš sa mnom! – veče Lesli mirno.

– Greg ne može da mi zabrani da idem kud želim! – hladno odvrati ona. – To nema veze sa ovim.

– O? Imao sam utisak da . . .

– Prevario si se. Greg je divan dečko, i sposoban novinar i sve ostalo, ali nije čovek u koga sam zaljubljena, ako si to mislio da kažeš.

– Da li on to zna? – osmehnu se Lesli.

– Ne srećnik, nije smeo čak ni da mi pomene – odjeknu srebrnasti smeh devojke. – Naravno, sa milje se vidi da je zaljubljen u mene, iako ga nisam ni najmanje ohrabrivala.

– To me nimalo ne čudi.

– Zaista? Dopadam ti se?

Smela devojka, zaključila u sebi Lesli. Devojka koja zna šta hoće. A u ovom trenutku hoće . . . mene.

– Ne dopadam ti se?

– Na koje pitanje hoćeš da ti odgovorim, prvo ili drugo? – nasmeja se Lesli.

– Svejedno.

– U redu. Na prvo. Odgovor je da.

Ona klimnu glavom, kao da se to samo po sebi razume, ali joj je glas bio promukao kada je ponovo progovorila.

– Les . . . ovde na desnoj strani je jedan mali motel. Ako želiš . . .

– Želim. I to mnogo – nežno reče on. – Ali znaš da sada nije trenutak za to . . .

– Nisam znala da toliko žurimo – reče ona s malo gorčine u glasu.

– I ne žurimo. Ali se zato žuri nekom drugom . . .

– Šta?

– Pogledaj . . .

Slika u retrovizoru je brzo rasla i već se jasno razaznavao broj kola koja su ih sledila. Plava i bela . . .

– Policija – zastrašeno prošputa ona. – Šta da radimo?

– Zar su svi policajci u Taksonu na Manitasovom platnom spisku? – nasmeši se Lesli pokušavajući da je ohrabri. – Možda je ovo sa svim obična patrola?

Devojka sumnjičavo zavrte glavom.

– Videćemo . . .

Na znak iz policijskih kola, Pet-sli disciplinovano zaustavi kola uz desnu ivicu puta. Lice joj je bilo ozbiljno.

– Ostani u kolima – tiho reče Lesli, izlazeći sa svoje strane. – Ako u razgovoru sa njim auptrebim reč »sladak«, dobacićeš mi ovu moju torbu. Važi?

– Zašto baš tu reč? – začuđeno upita ona.

– Zato što si ti slatka – osmehnu se Leslie. – Ostaviću vrata otvorena, da bi mi lakše dobacila torbu sa sedišta. I ne boj se.

– Ne bojim se! – hrabro uzvratila ona.

Malim komplimentom postigao je ono što je i želeo; devojka je na trenutak zaboravila na strah od policajaca.

– Gle, gle, koga to vidim! – cerio se policajac koji im je prišao u pratnji svog kolege.

Leslie ga je prepoznao još pre nego što je izašao iz kola; prvi put su se sreli na putu za Kaliente.

– Stari poznanici – ljubazno se osmehnu Leslie. – Zašto ste nas zaustavili? Da nije i ovaj put zatvoren za saobraćaj?

– Gle, gle! – sa uživanjem je ponavljao Džef Mek Klaski. – Momak koga čitav dan, tražimo, ovako da nam uleti u šake. Onaj tvoj prokleti prijatelj je bio suviše tvrd; nikako da nam kaže gde možemo da te nađemo.

– Zaista, šta je s njim? Nije valjda uhapšen?

– U to možeš da se kladiš, ortak – cerekao se policajac. – Nikad ne bi pogodio zbog čega . . . a možda bi i pogodio, šta ti misliš, Kozi – okrenuo se ćutljivom kolegi koji je odmeravao Leslija sa rukom na dršci pištolja, kao da ga izaziva da nešto preduzme.

– Pa – mirno se osmehivao Leslie – koliko ga poznajem, verovatno je neka ženska u pitanju.

– Bravo! Pa da, dobro ga poznaješ . . . reci mi, koliko je devojaka do sada silovao?

– Pit? Čudno, obično se događa obrnuto . . . ne može da se odbrani od devojaka.

– Mora da mu je juče bio loš dan. Optužen je za silovanje jedne konobarice, Flore Mičam. I teško će se izvući, uhvatili smo ga praktično na delu. Moram ti reći, imaš mnogo bolji ukus od njega. Ova mala ovde je lepše parče od one sirotice Flore . . .

– Dosta brbljanja, Mek – preseče ga ledenim glasom onaj kolega. – Neko može naići, do đavola! Pređimo na stvar!

– Da, Kozi, u pravu si – zamišljeno se počeo Mek Klaski ispod kape zabačene na teme. – Da vidimo . . . šta je skrivio ovaj momak ovde?

– Zaista, šta sam skrivio? – zainteresovano upita Leslie.

Ispod oka baci pogled na blede lice devojke iza stakla. Desnom rukom čvrsto je stezala kaiš njegove torbe.

– Misliš da će motori Morales poverovati da je i ovaj momak kriv za silovanje, a? – reče Mek Klaski milujući pogledom Petsino telo. – Da ne bude previše: dva momka za dva dana, i to baš ja da ih uhapsim . . .

– Moralesa to neće zanimati – odmahnu Kozi rukom. – Požuri do đavola!

– U redu – poslovno reče Mek

Klaski vadeći revolver iz futrole. – Momak, odmakni se nekoliko koraka. A ti mala, napolje . . .

– Trenutak! – Leslie podiže ruku.

– Nemamo vremena za diskusiju – umorno reče Kozi izvlačeći revolver iz futrole. – Sklanjaj se!

– Zar biste imali srca da napadnete ovako slatku devojkicu? – molećivim glasom upita Leslie, šireći ruke kako bi privukao pažnju dvojici policajaca.

Petsi je reagovala munjevito, ali na žalost ne i dovoljno spretno. Kaiš torbe zapeo je u uskom prorezu između kabine i otvorenih vrata . . .

– Hej! – zaurao je Mek Klaski buljeći u devojkicu.

Međutim Kozi, nije oklevao . . .

Leslijev pogled bio je uprt u njegove zenice, i njihovo lako širenje otkrilo mu je trenutak u kojem je policajac pritisnuo obarač. Na tako malom rastojanju jednostavno nije mogao da promaši . . .

Metak je zista prohujao prostorom u kojem se delić sekunde ranije nalazio Leslie ali ninda je već bio čitavu stopu dalje. Iskrenuvši telo, odbacio se desnom nogom od zemlje i sunuo kroz vazduh pre nego što je Kozi uspeo da ponovo pritisne obarač.

Brid Leslieevog dlana pogodio ga je pod grlo, iznad samog okovratnika košulje prljave od znoja; krhka rskavica grkljana rasprsla se kad od eksplozije i na usta policajca navre mlaz guste krvi. Neki

refleks ga je održao na nogama, ali više nije imao snage da podigne ruke prema užasnoj rani na grlu . . .

Džef Mek Klaski, rođen kao kukavica, ostao je kukavica do poslednjeg delića sekunde u svom životu.

Nije našao dovoljno hrabrosti čak ni da pritisne obarač svog revolvera. Usta su mu se otvarala u krik straha u trenutku kada ga je vrh Leslieeve cipele pogodio u solarni pleksus, ali je iz njih izašlo samo suvo, prigušeno krkljanje. Pao je groteskno raširenih ruku, kao da želi da zagri kolena Kozija koji se još uvek ljuljao, staklastih očiju. Drugi policajac se srozao peko njega kao probušeni balon.

Lesli se hitro osvrtno oko sebe. Na suprotnoj strani puta, na istočnoj traci, vozač ogromnog kamiona je zaustavio svoje vozilo i zapanjeno buljio kroz otvoreni prozor. Jedna kola su se zaustavila iza folksvagena, na bezbednom rastojanju; iza njih su već pristizala druga.

Lesli hitrim pokretom otrže torbu iz procepa i baci je na zadnje sedište.

– Ja ću voziti! – dobaci devojkici koja ga je gledala ogromnim očima punim straha. Morao je silom da je skloni da bi zauzeo mesto za volanom.

Mali folksvagen krenu i Lesli je izvlačio sve što se moglo izvući iz nekakog motora. Takva žurba ve-

rovatno nije bila potrebna, jer u blizini obračuna sa policajcima nije bilo telefona. Ipak...

Iskosa je bacio pogled na bledo devojčino lice. Grudi pod tankom bluzom uzbuđeno su se dizale i spuštale i Lesli u mislima obnovi onaj kratki prijatni trenutak dodira sa njenim čvrstim, divno izvajanim telom.

Pružio je ruku da je pogladi po kosi, ali se ona ukruti i licem joj pređe izraz gađenja.

– Krvave ruke, zar ne? – brutalno je upita. – Misliš da nije trebalo da ih ubijem?

Ona je ukočeno gledala kroz staklo.

– Šta je trebalo? Da dopustim da te oni siluju, a mene optuže, je li? Kao mog prijatelja Tabasko Pita? Videla si, uostalom... policajac je prvi opalio na mene! Devojčice, zar si zaboravila šta je Manitas tebi namenio? A ti bi ih štedela... i čekala da ih sud osudi na električnu stolicu, zar ne? Mnogo bi ti to pomoglo...

Ona obori pogled i duboko uzdahnu. Ruka joj skliznu do Lesliejeve moćne šake i ona je prinesse svojim usnama.

– Oprosti – šapnu. – Bila sam glupača... Ljutiš se na mene?

– Više ne – osmehnu se on. – Bila si u šoku, može ti se oprostiti. Njih moraš ubijati, Petsi. Kao zvečarke... tu nema milosti...

– Znam... odnosno, trebalo je da znam. Ali je veoma teško preko

noći shvatiti da zakon, bar ovde, više ne predstavlja nikakvu zaštitu, i vratiti se u ona vremena kada je samo važno oko za oko, zub za zbu...

– Teško je – složi se Lesli – ali neophodno... Slušaj, ovo donekle menja naš plan, zar ne? Morales će narednih nekoliko časova imati pune ruke posla. Svaki okružni tužilac lično vodi istragu kada dođe do ubistva policajca...

– Da, tako je. Zašto?

Lesli se osmehnu.

– Ti si maločas mislila na ovaj motel ovde?

* * *

– To je gomila gluposti i vi to veoma dobro znate – besno procedi Tabasko Pit.

Noć provedena na golom cementnom podu prostorije koja nije imala ni onaj minimum komfora koji se zahteva od zatvorske ćelije, nije pomogla da se ohladi njegov vatreni temperament.

Čovek za stolom se hladno osmehnu.

– Kao okružnog tužioca, mene zanimaju samo dokazi – reče tiho. – A oni su u ovom slučaju jasni kao dan. Suđenje neće trajati ni pet minuta, videćeš.

– Okružni tužilac! – frknu Pit gnevno. – Ovo je lakrdija, a ne zakon do đavola! Šta traži okružni tužilac u zgradi »Hornet Enterpraj-

za«? Zar nemate svoju kancelariju u Taksonu? I s kojim pravom policija osumnjičene dovodi ova-mo, a ne u okružni zatvor?

– Recimo da je ovako . . . zgodnije – hladnokrvno odvrati okružni tužilac Morales.

– Kako da ne! Nema zapisnika, nema evidencije, ničega na osnovu čega bi neko mogao istraživati! Zgodnije jeste . . . ali za koga!

– Ja sam zaposlen čovek, Tabasko . . . ako ti je to pravo ime. Potpiši priznanje i bićeš prebačen u okružni zatvor. To sam ti već jednom rekao. Imaš dva minuta da se odlučiš, a posle toga ja odoh . . .

Pit nemoćno pogleda po prostoriji u koju su ga doveli iz suterena, ali i ovde su prozore štitile debele rešetke. Čovek u uniformi čuvara »Hornet Enterprajza« stajao je oslonjen o zid pored vrata, sa rukom blizu ogromnog revolvera.

– Dakle?

– Šta će se desiti ako potpišem, to već znam – isceri se Pit. – Mogu li najpre da čujem alternativu . . . šta ako ne potpišem?

– Reci mu, Marlou – odmahnu Morales, pružajući ruku prema telefonu koji se oglasio neprijatnom zvonjavom.

– Bolje da ne znaš – jednostavno reče Marlou.

– Ništa lepo, a? – zaključí Pit, ali mu je pažnja bila usmerena na Moralesa čije se lice smračilo dok je ćutke slušao glas sa druge strane žice.

– Dobro.– reče kratko. – Odmah dolazim.

Spustio je slušalicu rukom koja nije bila tako sigurna kao nekoliko trenutaka ranije. Praznim pogledom je posmatrao Pita kao da se priseća šta ovaj tu radi.

– Aha . . . dakle, šta si odlučio?

– Neću.

– U redu. – Morales je s naporem ustajao. – Vodi ga, Marlou.

– Četvrti horizont?

– Četvrti – klimnu Morales glavom. – Sam si kriv za ovo, Tabasko.

– To mi je i mama uvek govorila – isceri se Pit. – Do viđenja, senjor Morales. I pozdravite kćerkicu!

Marlou se jedva uzdržao od smeha na groznu špansku psovku koju je izustio Morales. Pit nije bio tako lepo vaspitan; izazivački se cerekao pravo u lice čoveku koji je drhtao od besa.

– Hajde – dobaci Marlou, pravilno protumačivši Moralesov užasni pogled. – Idemo . . .

Pred vratima ih je sačekao drugi čuvar koji je sa Marlouom dopratio Pita. Do lifta nije bilo daleko. Pit je s pažnjom pratio pokrete čuvara koji je pritisnuo dugme sa oznakom 4.

Bilo je osam dugmadi sa znakom »minus«. Košnica »Hornet Enterprajza« pružala se osam spratova pod zemljom. . . .

– Šta je četvrti horizont? – upita Pit kad je lift krenuo. – Bar ili bilijar-sala?

Marlou se nasmeja. Očigledno mu je bio simpatičan ovaj zatvorenik koji se nije plašio omrznutog okružnog tužioca.

– Videćeš – odgovori kratko.

– Ima li bar ženskih? – tužno uzdahnu Pit. – Prokletstvo, kad već odgovaram za silovanje, mogao bih i stvrno neku da napadnem, a?

– Imaš sreće – cerekao se drugi čuvar. – Ovoga puta ih ima koliko hoćeš... obično je izbor daleko manji.

Lift se blago zaustavio i Marlou otvori vrata. Do njihovih ušiju dopre glasna, izazivačka pesma.

– Oho! Pa ovde je zaista veselo! – nasmeja se Pit. – Znači, biću u dobrom društvu!

Prostorija u kojoj se našao podsećala je najviše na kavez u zoološkom vrtu, jer je čitav njen zadnji deo bio odvojen od hodnika masivnim rešetkama koje su se pružale od poda do tavanice. Iza tih rešetaka bila je velika grupa devojaka i mladića koji su prkosno pevali neku protestnu pesmu, dajući takt pljeskanjem ruku i udarcima nogama o beton.

Pojavu čuvara sa Pitom proprati čitav hor zvižduka i povika ua, ali njih dvojica kao da su bili navikli na to. Nepokretnih lica gurnuli su Pita kroz uska vrata i ponovo ih zaključali za njim. Tabasko se široko osmehnu kada shvati u kakvom se društvu našao.

– »Spasioci Arizone«, ako se ne varam? – reče glasno. – Prijatelji

moji, da li ste ikada razmišljali o jednom zanimljivom pitanju?

– Kojem? – zainteresovano upita jedna devojka. Ona ista ridokosa raskošnog tela koju je zapazio i dan ranije na putu za Kaliente.

– Ko spasava spasioce? – nasmeja se Pit. – Drago mi je što smo se konačno upoznali, mada bih radije odabrao neko lepše mesto. Mene zovu Tabasko Pit...

* * *

– Nemoj! – promuklo reče Petsi kad Lesli pokuša da se odvoji od nje. Snažno ga je stiskala rukama mokrim od znoja.

On je nežno poljubi u vrat.

– Vreme je...

– Još samo malo...

– Ne – čvrsto reče on. – Idemo u kupatilo.

Morao je da je odnese pod tuš, ponovo uživajući u dodiru njenog čvrstog nagog tela. Pod vrelinim mlazevima vode ponovo se žedno priljubila uz njega.

Tek pola časa kasnije pristala je da se obuče, s mukom zakopčavajući bluzu na nabrekli grudima.

– Dosta je bilo igre – ozbiljno reče Lesli. – Zaboravila si kakav nas još posao čeka...

– Nisam – uzdahnu ona. – možda sam baš zbog toga ovako i reagovala, Les... Bojim se da te posle ovoga nikada više neću videti...

– Možda ...

– Nisam dete, ne moraš me za-
varavati – gorko se osmehnu. – Ti
već imaš neku ženu?

– Da.

– Znala sam. Ipak ... hvala ti.

– I tebi. Bila si divna ...

– I to znam – osmehnu se ona. –
U redu, gospodine ... rekao si da
menjamo planove. Kako?

– Razmišljao sam. Sve mi se
manje dopada misao da idemo
kod Moralesa. Istina, Greg nema
dokaza da je i on umešan u ovu pr-
ljavu igru, ali meni sve govori da
jeste. Jedino bi potpuno nesposo-
ban čovek dozvolio da mu se
ovakve stvari događaju pred sa-
nim nosom. A ako je zaista ne-
sposoban, nikakve koristi od nje-
ga, zar ne?

– U pravu si – osmehnu se Petsi.

Mada ja ne bih rekla da je nes-
posoban – dosta brzo se penjao
lokalnim političkim lestvicama.

– Što znači da svesno ili nes-
vesno saraduje sa Koblerom i
kompanijom – sa sigurnošću za-
ključujući Leslie. – Ostavimo onda Mo-
ralesu ... naš glavni cilj je da
sprečimo puštanje elektrane u
rad, je li tako?

– Da – začuđeno reče ona. – Ali
ne možemo to sami ... zbog toga
smo i računali na Moralesa, zar
ne?

– Koji pouzdani dokaz bi mogao
da navede guvernera, recimo, da
zabrani dalji rad u Kalienteu?

– Takav dokaz je teško naći ...

Les, dugo sam radila na tome i
zato znam. Bio bi potreban rad od
najmanje mesec dana i to ekipe
dobrih stručnjaka da bi se obezbe-
dili takvi dokazi. I to pod uslovom
da ih niko ne ometa i da im se svi
projekti i sva dokumenta stave na
uvid. A s tim ne možeš da raču-
naš ...

– Onda nam preostaje samo
jedno – nasmeja se Leslie.

– Šta?

– Poseta mister Kobleru, narav-
no! Svi takvi osetljivi materijali
moraju se nalaziti na jednom mes-
tu, pod njegovim budnim nadzo-
rom. A to mesto svakako je njegov
sef u zgradi kompanije!

Devojka odmahnu glavom.

– Tamo se ne može ući ...

– Misliš?

– Sigurna sam. Greg je pokuša-
vao na sve moguće načine ... list
je dao čak nekoliko hiljada dolara
pokušavajući da podmiti čuvaru.
Nije pomoglo ...

– Zar je obezbeđenje tako do-
bro?

– Savršeno. Ni muva ne može
da uđe bez dozvole.

– To je već preterano – odmah-
nu Leslie glavom. – Uolikoj zgradi
radi nekoliko hiljada službeni-
ka ... koliko bi trajalo kada bi sva-
kog lično proveravali?

– Ne znam kako to postižu, ali
Gregu i meni nije uspeo da se
ubacimo tamo ...

– Milada damo, zar ti nije palo
nešto na pamet posle svih tih po-

kušaja?

– Šta?

– Ti i Greg ste još uvek zeleni za ovaj posao. Talentovani amateri, priznajem, ali ipak samo amateri. Idemo!

– Kod Koblera?

– Kod Koblera.

Devojka sumnjičavo zavrte glavom.

– Neće uspeti...

– Videćemo.

Iz sobe su izašli zagrljeni, kao par koji je u motel svratio na nekoliko časova ljubavi i mira...

Ljudi koji su mu u predvorju hotela postavili zasedu bili su pravi profesionalci i to je Lesli shvatio sa izvesnim zakašnjenjem, pomalo neobičnim za njega. Haragei ga je upozorio prekasno, u trenutku kada su on i Petsi već krenuli stepenicama u prizemlje.

Mali hol je bio prazan. Neko je na staklenim ulaznim vratima već bio postavio nalepnicu sa krupnim natpisom: **ZATVORENO**. Ono malo gostiju u sobama na spratu nije ni slutilo šta se događa.

Lice čoveka iza pulta recepcije bilo je blede kao kreč. Priljubljen uza zid buljio je u cev mitraljeza koja je bila uperena prema stepenicama gotovo ispred samog njegovog nosa. Pokret prsta čoveka sa mitraljezom bio je dovoljan da zaspe stepenište smrtonosnom kišom olova.

Ali to nije bilo sve... cev automatske puške virila je iza stuba na

drugo strani hola, a iza Leslija, u hodniku prvog sprata, čuo se sumnjiv šum zapinjanja vatrenog oružja.

Jedan čovek je stajao nasred hola, sam i naizgled nenaoružan, ali je na njegovom maslinastom licu lebdeo izraz trijumfa.

Manitas...

»Šta se to dogodilo sa mnom«, pitao se Lesli. »Kako sam dozvolio sebi da me ovako iznenade?«

Petsi?

Kako?

Devojka se odmakla korak u stranu, puštajući Leslievu ruku.

– To je on, Horhe – rekla je promuklim glasom. – **NINDA!**

– Čestitam, Petsi – osmehnuo se Manitas. – Onaj moj specijalni parfem je znači delovao?

– Savršeno! – nasmejala se ona grubo, silazeći korak po korak niz stepenice. – Mada ima i neočekivanih sporednih efekata...

– Je li? – podiže obrve Manitas. – Kakvih?

– Deluje kao afrodozijak, zamisli! – kikotala se devojka. – Mada ne mogu da se požalim, momak zna svoj posao...

Parfem!

Lukavo, veoma lukavo, proletelo je Lesliju kroz glavu. Naletelo je kao balavac na njeno savršeno telo, ne primećujući parfem koji mu je otupio sve reflekse.

Jadni Fernandez! Žena koju voli radi za njegovog najcrnjeg neprijatelja!

I ono što se dogodilo na Čestnat Drjavu bilo je obična zamka. Zamka za Fernandezu koji bi svakako bio uhvaćen da se nepredviđeno nije umešao Lesli . . .

– U redu – poslovnim glasom reče Manitas. – Dosta smo se gledali, nindo. Baci prvo tu torbu na stepenice. Ali polako, vrlo polako . . .

* * *

– Znaš šta mi nije jasno, Nen – reče Pit zamišljeno.

Za kratko vreme on i riđokosa postali su odlični prijatelji. Značajni pogledi koje su sve češće izmenjivali, govorili su mnogo, ali sve se svodilo uglavnom na jedno: kako izaći iz ovog prokletog zatvora . . .

– Šta, Pite?

– To što se niko od vas ne uzbuđuje zbog ovoga, do đavola! Kao da vam je svejedno što ste u zatvoru!

– Ali, mi ćemo uskoro izaći! – začuđeno reče ona. – Niko ti nije rekao?

– Nije – odmahnu Pit glavom. – Ako je to tebi rekao?

– Oh, svi to znamo . . .

– Kako, do đavola?

– Slušaj . . .

Iz jednog ugla prostorije dopirala je muzika sa malog tranzistora koji se zatekao kod nekog iz družine.

– Da, pa šta?

– To je stanica WTTT, Pite. Amos zna da mi samo nju slušamo. Već nam je poručio da će nas uskoro osloboditi.

– Amos? Ko je Amos?

– Amos je naš prijatelj, mada u stvari nije član ekipe . . . Pi El je odbijao da ga primi. Za naš ukus je suviše radikaln. Po njemu, protiv velikih zagađivača morali bi se boriti čak i oružjem, odnosno ne birajući sredstva. On sam – devojka spusti glas osvrćući se oko sebe – načinio je nekoliko sabotaža na gradilištu elektrane. Ali, nemoj to nikom da kažeš!

– Taj tvoj Amos nije glup dečko – isceri se Pit. – I meni sve češće padaju slične ideje na pamet. Šta, do đavola, momci se pripremaju da nas pobiju na gadan i odvratn način. Sve što učinimo u suštini je čista samoodbrana!

– Tako govori i Amos – osmehnu se Nen. – Veoma je vešt, videćeš. Niko mu se ne može suprotstaviti.

– Hmm – odmahnu Pit glavom.

– Ne veruješ mi?

– Nemam ništa protiv momka, ali ljudske moći imaju svoje granice, devojko. Ovi zidovi ovde su debeli, ima previše stražara i potrebno je mnogo vremena da to učini jedan čovek. Prema tome . . .

Kao i obično, činjenice nisu ništa značile u poređenju sa ženskim ubeđenjem i Pit rezignirano sleže ramenima, zadovoljivši se time da razgovor prebaci na trenutno

mного zanimljivije tle: mogućnost da se ostvari bliski kontakt dveju osoba suprotnog pola u dobro osvetljenom prostoru ispunjenom ljudima...

On i ridokosa su upravo bili na početku jednog iz serije pokušaja kada je svetlo nad njihovim glavama zatreperilo i ugasilo se. Trenutak kasnije blesnuo je niz pomoćnih svetiljki duž hodnika i negde u nedrima zgrade zabrundali su moćni agregati, automatski uključeni pri svakom prekidu struje.

Ali ni to nije trajalo dugo: svega nekoliko sekundi kasnije, buka motora je zamrla.

U mrklom mraku ljudi su se instinktivno stisli jedni uz druge i začuli. Pit tiho opsova.

– Prokletstvo!

– Šta je? – šapnu Nen pripijajući se uz njega. – Plašiš se mraka?

Njene hitre ruke već su istraživale mladićevo mišićavo telo, usnama je tražila njegove.

– Čekaj – nestrpljivo reče on. – Shvataš li šta ovo znači?

– Shvatam. Bićemo neko vreme u mraku. Neki kvar na uređajima.

– Davola... reći ću ti, ako obećaš da nećeš vrištati. Panika u ovim uslovima opasnija je od bilo čega drugog. U redu?

Ona se malo odmače od njega.

– U redu.

– Osećaš li kretanje vazduha u ovoj prostoriji?

Nen zatrese glavom.

– Neee...

– Eto vidiš. Klimatski uređaj ne radi bez struje... postoji realna opasnost da se svi ovde pogušimo. Nen... pazi, obećala si da nećeš vrištati!

– Neću – prigušeno reče ona. Pite, šta da radimo?

– Ne može baš mnogo da se učini, to je najgore od svega – procedi on. – Sada svi miruju i čute... ali uskoro će neko početi da urla i trči unaokolo tražeći izlaz...

– A tako se troši mnogo više kiseonika – šapnu devojka. – Kako da ih upozorimo, a da ne izazovemo paniku?

– Oprezno, eto kako. Onaj momak, Pi El... njega svi slušaju, čini mi se?

– Da...

– Prepustimo to njemu. Jedino ga treba naći u ovom mraku...

Ljudi oko njih već su počinjali da žamore. U jednom uglu čuo se histričan ženski smeh. Pit je osećao da napetost u prostoriji raste.

– Pi El? – poluglasno pozva Nen. – Gde si?

– Ovde sam – dopre mladićev glas. – Ko me traži?

– Nen. Možeš li da dođeš do mene?

– Nen jedva čeka da iskoristi mrak – podsmešljivo dobaci neko.

– Očigledno da brže misli od tebe – javi se u blizini ženski glas što izazva prigušen smeh.

Neko se oprezno probijao do Pita i Nen.

– Ne vidim te – reče Pi El pipaju-

ći rukama oko sebe.

– To što držiš je moja ruka – nasmeja se devojka. – Sedi. Pit ima nešto da ti kaže.

– Znam – prigušeno se nasmeja mladić. – Plašiš se da ćemo se pogušiti, zar ne?

– Znači nisam jedini koji je to shvatio. Slušaj, primetio sam da te ova družina sluša; treba ih upozoriti da miruju i ćute...

– Upravo sam se dogovorio sa nekolicinom pouzdanih ljudi – šaputao je Pi El. – Oni sada obilaze ćeliju i upozoravaju jedno po jedno. Nadam se da ćemo uspeti da umirimo sve koje hvata panika... i da ovo neće dugo trajati.

– Nešto prirodnog strujanja vazduha postoji sa stepeništa i iz okna lifta... ali to ni izbliza nije dovoljno – primeti Nen. – Ali... nije to ono što me zabrinjava... – ona spusti glas.

– Nego?

– Zašto je došlo do prekida struje? I zbog čega ni agregati ne rade? Šta ako...

– Ne govori! – prosikta Pi El. – Znam na šta misliš!

Devojka se ćutke pribi uz Pita. On joj usnama dodirnu obraz, nežno joj milujući grudi pod tankom majicom ispod raskopčane jakne.

Ali, ona nije reagovala i Pit pod rukom osti da drhti čitavim telom.

– Gledala si »Pakleni toranj«? – šapnu joj.

Ona klimnu glavom.

– Toga se bojiš? Požara? Ne

budi šašava! Mnogo je verovatnije da je tvoj prijatelj Amos počeo da radi...

– Ne znam...

– Odjednom više nemaš mnogo poverenja u njega?

– Ne znam...

Betonski pod zadrhta kada su moćni generatori negde ispod njih ponovo proradili. Niz svetiljki duž hodnika zatreperi nekoliko puta i nastavi da gori mirnim, jednoličnim svetlom.

Nekoliko stopa ispred rešetaka tajao je visok, vitak mladić smeđe kose i krupnih zelenih očiju. Na licu mu je lebdeo vedar osmeh.

– Amos! – zaori se iz desetak grla. – Amos!

* * *

Lesli Eldridž umorno pređe rukom preko čela. Bio je to pokret sa dvostrukim ciljem...

Najpre, trebalo je zavarati protivnike kako bi pomislili da je dejstvo hemijskog sredstva iz Petsinog parfema jače nego što je u stvari bilo. Sem toga, pokret je prikrivao tvrdnu masku koncentracije na njegovom licu i opasni metalni sjaj očiju.

Bitka još nije odlučena, gospodo. Ona tek počinje...

Brzinom nedostupnom običnom čoveku njegov mozak je interpretirao signale koji su dopirali iz svih delova njegovog moćnog tela, te užasne mašine za ubijanje kojoj

se malo šta moglo suprotstaviti. Da, dejstvo parfema je već prolazilo; kada bi nekako dobio pet minuta vremena, izgledi da se živ izvuče iz zamke bili bi najmanje pet puta veći...

Pet minuta... da li će dobiti i pet sekundi?

Naizgled nervozno, njegova ruka je raskopčala okovratak košulje. Manitasove usne razvukle su se u prezriv osmeh. Momak pred njim se već znojio od straha, a to je bila igra u kojoj je oduvek uživao...

Hladnokrvno, kao kompjuter, Lesli je analizirao sve mogućnosti do kojih je mogao dovesti smišljeni plan.

I njegova procena bila je kompjuterski precizna: oko dvadeset odsto izgleda da se izvuče živ... možda pet odsto da se izvuče nepovređen.

Njegovi vitki prsti jače su stegli kuglicu koju je izvukao ispod okovratnika košulje. Bilo je vreme...

Pokret kojim je odbacio kuglicu u pravcu pulta recepcije i mitraljeza na njemu podsećao je na pokret rezignacije, pokret kojim čovek odbacuje od sebe sve svoje nade.

Trijumfalni smešak na Manitasovom licu nestao je samo delić sekunde kasnije, u času kada je odjeknula užasna eksplozija. Dva čoveka iza pulta nestala su u vatrenoj kugli koja se iznenada poja-

vila pred njihovim licima...

Leslijevo telo je već letelo kroz vazduh, levo, preko ograde stepeništa, tamo gde je strelcu iza stuba bio mrtav ugao. Rafal čoveka iznad njegove glave prošao je, kako je i očekivao, suviše visoko. Široka ulazna vrata nestala su u oblaku staklenih krhotina.

Pognut, Lesli je poleteo prema stubu iza kojeg je čovek sa puškom već izbijao, tražeći pogledom svoj cilj. Sada je bio važan svaki delić prostora, svaki stoti deo sekunde...

Sada!

Leslijevo telo kliznulo je po glatkom podu u zaklon stuba. Bilo je dovoljno vremena da razvuče usne u prezriv osmeh...

Njegovi izgledi od ovoga trenutka bili su devedeset odsto, ne više samo dvadeset!

Čovek iza stuba stigao je da ispali samo kratak rafal, jer je Leslijeva putanja nepogrešivo dovela cev strelca sa stepeništa u pravac njegovih grudi. U trenutku kada je ovaj ponovo pritisnuo obarač, Lesli je već bio na podu. Kiša olova zasula je stub i čoveka pored njega, gotovo mu raznevši lice i grudi.

Šaken, ta užasna čelična strelica poletela je od stuba na suprotnu stranu, prema stepeništu...

Lesli se lagano uspravi. Dve sekunde su protekle od časa kada je stupio u akciju. Četiri čoveka su već bila mrtva...

Manitas je otvorenih usta zurio u prizor pred sobom, kao da se budi iz ružnog sna. Petsi je vrisnula, prodorno, kao zver uhvaćena u zamku.

– Na vas je red, senjor Manitas – ledeno reče Leslie.

Posmatrao je čoveka suženim očima.

Čovek obližnu suve usne i odmahnu glavom.

– Nisam naoružan.

– Pa?

– Ne možeš me ubiti... nisam naoružan...

– Kako si znao da sam ninda?

– Nije bilo teško pogoditi... samo ninde ubijaju na onakav način... Petsi mi je pomogla da to otkrijem...

– Nisam htela! – vrisnu devojka izmičući korak po korak prema izlazu. – On me prisilio!

– Droljo! – procedi Manitas. Lice mu se iskrivi u prezrivu grimasu. – Koblerove pare više ti nisu slatke, a?

– Ti si šef obezbeđenja u Kallienteu?

– Jesam.

– Gde Kobler drži projekte i dokumenta? Ali one prave, ne fabrikovane...

– Sve je u elektrani. U sefu upravne zgrade...

– Stani!

Ta kratka reč bila je upućena devojci koja se već našla blizu vrata. Lesliejev ton zaustavio je njen pokret; užasnuto je buljila u

njega lica izobličеноg od straha.

– Vрати se ovamo!

Pognute glave, devojka se vrati, korak po korak. Pod nogama joj je škipalo razbijeno staklo.

– Manitas... pretpostavljam da i napolju imaš ljude koji drže zgradu na nišanu?

Meksikanac potvrdi glavom. Očajnički je kolutao očima tražeći neki izlaz.

– Vas dvoje ćete krenuti napred – osmehnu se Leslie. – Da vidimo kakve reflekske imaju tvoji ljudi.

– Ne!

– Zašto? Izdao si naređenje da pucaju na prvog koji se pojavi, zar ne? Glupo, Manitas, glupo... kako bi izašao odavde da si ti pobedio?

– Postoji signal...

– Je li? Kakav?

– Trebalo je da tvoje mrtvo telo izbacimo kroz vrata...

– Lepo zamišljeno – nasmeja se Leslie. – Ali, eto, meni se žuri... izvolite!

Širokim pokretom ruke pokazao je prema vratima. Istovremeno, sagnuo se da sa poda dohvati odbačenu torbu.

Meksikanac je bio brz kao zmijsa, ali je Leslie očekivao da će reagovati. Blistavi nož nije imao vremena da se odvoji od Manitasove šake...

Katana je načinio srebrnast polukrug u vazduhu i užasnom snagom se spustio na njegov vrat, odvojivši mu jednim udarcem glavu

od tela.

Bilo je to previše za nerve devojke. Pokrivajući lice rukama jur-nula je prema vratima.

Bilo je vremena da je zaustavi da je želeo . . .

Rafal je bukvalno pokidao njeno savršeno telo, odbacivši je nekoli-ko stopa unazad, na staklom pokriven mermerni pod. Leslie klimnu glavom. Manitasovi ljudi imali su zaista dobre reflekse.

Ali, sada su verovatno shvatili da im je šef mrtav . . .

Buka motora potvrdi njegovu pretpostavku i on se osmehnu. Od bandita nikad ne možeš ni očekivati lojalnost; boriće se samo dok ima izgleda da to dobro naplate. Bez Manitasa, oni više nemaju razloga za borbu čiji ih ishod najmanje interesuje.

Lakim korakom je izašao pred zgradu. Velika crna kola već su zamicala putem prema gradu.

Manitas je mrtav, što je značilo da će čak i pri najboljoj organizaciji službe obezbeđenja doći do kratkotrajne zbrke među njegovim naslednicima. Naredna dva časa, možda i tri, ta zbrka se može iskoristiti.

Kobler . . . Svi odgovori su se nalazili kod tog čoveka.

Ulazeći u folksvagen, Leslie se osmehnu. Kobler je jedini koji mu može omogućiti pristup u Kaliente, ali poseta zgradi »Hornet Enterprajza« u gradu imala je još jedan cilj.

Osloboditi Tabasko Pita . . .

* * *

Na trg u centru gde se nalazila zgrada »Hornet Enterprajza« nije se moglo prići kolima. Policija je blokirala sve prilaze, stvarajući ogromne zastoje na prometnim gradskim avenijama.

Dvadesetak minuta hoda kasnije, Leslie je shvatio šta se dogodilo: »Spasioci Arizone« su na neki tajanstveni način prodrli u zgradu i sada su vredno radili na isticanju svojih parola i transparentata po zidovima i prozorima. Začudo, niko im u tome nije pružao otpor: uniformisani čuvari kao da su bili propali u zemlju.

Prokletstvo, ovde neće moći da nađe Koblera, besno zaključivši Leslie. Kako da priđe zgradi i potraž Tabasko Pita?

U gomili besposličara okupljenih na suprotnoj strani ulice neko se gurao sve bliže Leslieju. On se oprezno osvrte i lice mu se raširi u osmeh. Tabasko!

Pa još sa lepom ridokosom u zagrljaju!

– Kakva je ovo ludnica? – nasmeši se Leslie čvrsto stežući ruku prijatelja.

– Ne pitaj – uzdahnu Pit. – Momak po imenu Amos – on značajno pogleda Leslieja – upao je i oslobodio nas iz zatvora. Ne znam kako, ali je razjurio sve čuvare osoblje . . .

– Ja znam kako – zakikota se riđokosa. – Uključio je požarni alarm i zgrada se ispraznila u rekordnom vremenu, časna reč! Pit nije video tu gužvu, jer je preturao po nekim papirima u Koblerovoj kancelariji.

– To su ti papiri? – upita Leslie pokazujući na podebele fascikle pod Pitovom rukom. – Nešto zanimljivo?

– Ništa, sem plana Kalientea . . .

– Zašto?

Lice Tabasko Pita bilo je mračno.

– Moramo tamo.

– Amos je krenuo u Kaliente?

– Pre više od pola sata.

– Sabotaža?

– Da.

– Koliko on zna o nuklearnim elektranama?

– Nen? – Pit upitno pogleda u riđokosu.

– Ne znam . . . Ne verujem da zna mnogo – tiho reče ona.

Dva prijatelja se zgledaše.

– Misliš li isto što i ja? – smrknu to reče Pit. – Uostalom . . . već vidim da misliš . . . Idemo?

– Odmah?

– A ja? trže se devojka. – Mogu li i ja s vama?

Pit je pogladi po kosi.

– Žao mi je, devojčice, ali ovoga puta ne. Kad ovaj moj prijatelj krene u akciju, olovo pljušti na sve strane . . . Ne bih voleo da ti nešto takvo pokvari frizuru, znaš.

– Razumem – pognu ona glavu.

– Videćemo se kasnije?

– Svakako . . . budi dobra.

Klimnuvši glavom, devojka nestade u gomili. Leslie se osvrtao oko sebe.

– Kako da stignemo tamo? – tiho upita Pit. – Imaš kola?

– Imam, ali ne dovoljno brza za ovako nešto . . .

– Hmmm . . . znaš šta bi nam najviše odgovaralo?

– Znam. Kola hitne pomoći, ili . . .

– Ili policijska kola – dovrši Pit sa šeretskim osmehom. – Šta misliš o ovima ovde? Izgledaju nova, nadam se da su u dobrom stanju . . .

– Izgleda da nam ništa drugo ne preostaje – nasmeja se i Leslie. – Ti ozača, ja ću onog drugog. Može?

Pred nekoliko stotina zapanjenih posmatrača, pred očima bar još desetak policajaca okupljenih na trgu, njih dvojica su mirno istrčali na ulicu i prišli najbližim policijskim kolima. Leslie je pokazao policajcu da mu otvori vrata, i ovaj, ništa ne sumnjajući, posluša.

Pit nije želeo da gubi vreme. Bez mnogo ceremonija izvukao je vozača kroz prozor, pravilno procenivši da je momak dovoljno mršav za takav poduhvat.

Trenutak kasnije kola su jurnula kroz uski prolaz između policijskih prepreka, zavijajući sirenom koju je Pit uključio sa blaženim izrazom lica. Da policajca su se glupo zgledala podižući se sa mokrog

asfalta.

– Šta misliš, kolika nam je prednost? – osmehnu se Pit gledajući u retrovizor.

– Ne mnogo. Dva ili tri minuta dok se neko ne seti da javi u policijsku stanicu da su im oteta kola . . . ostalo zavisi od toga gde se nalaze druge patrole.

– Najmanje jedna je svakako na putu za Kaliente, s tim moraš da računaš.

– Policija me ne zabrinjava – sleže Lesli ramenima.

– Nego?

– Tvoja vožnja, do đavola! Tako nikada nećemo stići.

– Je li? E, sad se drži dobro! Poćemo!

Lesli se neupadljivo osmehnu, jer je njegova bodlja pogodila pravi cilj. Imao je puno poverenje u Pitovu veštinu vožnje, a i put sve do raskrsnice za Kaliente bio je odličan. Imao je, dakle, dovoljno vremena da razmotri plan elektrane koji mu je Pit tako vešto nabavio.

– Da li je taj mañijak Amos svestan da može izazvati samo još veću neseću? – progundā Pit bacajući iskosa pogled na plan. – Reaktor je već u fazi pripreme za rad, nuklearno gorivo je u njemu . . . postoje veliki izugledi da i ti i ja i dobar deo ovog kraja nestanemo u oblaku radioaktivne prašine . . .

– Šta predlažeš? Da krenemo na drugu stranu? – isceri se Lesli.

– Ja? Šta ti je? Od malih nogu

sanjam kako ću čovečanstvu da učinim veliku uslugu. A lepša prilika od ove verovatno mi se neće ukazati!

Brza kola prosto su gutala prostor, a zavijanje sirene raščišćavalo je put pred njima. Kazaljka brzomera neprestano je drhtala između sto pedeset i sto šezdeset milja na čas . . .

Lesli na trenutak sklopi oči. Haragei je ponovo pokrenuo u njegovom mozgu časovnik čija je kazaljka pokazivala koliko ga vremena odvaja od neke velike, užasne opasnosti . . .

I ta kazaljka govorila je da do susreta sa opasnošću ostaje deo vremena koji se može izmeriti nevelikim brojem minuta . . .

* * *

Policijska kola čekala su ih preprečena u onom uskom klancu, na samom početku puta za Kaliente. Pit je sada vozio daleko umerenije, tako da je imao sasvim dovoljno vremena da zaustavi na bezbednom rastojanju.

– Ne usporavaj! – prosikta Lesli. – Gas!

Njegov pogled već je procenio da između zadnjeg dela preprečenog vozila i stena pored puta ima dovoljno mesta da se njihova kola provuku.

Pod uslovom da Tabasko Pit ne izgubi živce!

– Misliš da će pucati? – dobaci

on, oblizujući suve usne.

Za odgovor nije bilo vremena . . .

Niti je odgovor bio potreban. Pleksiglas pred njima rasprsnuo se gotovo bešumno i nad glavama su im prozujali olovni stršljenovi.

Sve to trajalo je veoma kratko. Zažmurivši, Tabasko Pit je usmerio kola prema uskom prolazu, uveren da mesta nema dovoljno i da je tu kraj i njegove i Lesliejeve karijere.

Prokletstvo, prolete mu kroz glavu, a obećao je onoj ridokosoj devojčici da će se videti . . .

Lesli je imao utisak da je branik njihovih kola prošao na svega desetak inča od stene na desnoj strani. Pucnjava je prestala; i policajci u kolima verovatno su zažmurili kada su shvatili da Pit juri pravo na njih.

– Možeš otvoriti oči! – nasmeja se Lesli. – Prošli smo.

– Stvarno? – sumnjičavo upita Pit otvarajući jedno oko, taman na vreme da lakim pokretom volana savlada jednu blagu krivinu na putu koji se spuštao prema elektrani.

– Vreme je da počneš da razmišljaš kako da uđemo – upozori on Leslija. – Na kapiji smo za nekoliko minuta, ako sve bude u redu . . . I odmah da te upozorim: ona je od solidnih čeličnih šipki, ako me pogled ne vara! Taktika kojom smo prošli klanac ne dolazi u obzir . . .

– A ograda?

– Hmmm – Tabasko je zamišljeno proučavao niz vitkih čeličnih stubaca povezanih gustom žicom.

– Možda bi se moglo proći da je kapija od takvog materijala, ali . . .

– Misliš da je tle oko ograde suviše meko i da će usporiti kola?

– Tačno.

– U redu. Hajde da proverimo – odlučno reče Lesli.

Pit odmahnu glavom i ukloni nogu sa papučice gasa.

– Ne, hvala!

– Idi do đavola! – nasmeja se Lesli. – Nisam mislio da proverim ogradu, već tle oko nje. Skreni sa puta i vozi paralelno sa ogradom!

– To je već nešto drugo – sa olakšanjem reče Tabasko. – Samo, šta će za to vreme raditi čuvari?

– Pitanje je da li se neko setio da ih obavesti da su jedna policijska kola ukradena – zamišljeno je mrmljao Lesli. – Ne verujem da će odmah otvoriti vatru na nas.

– A šta ako otvore?

– Šta ti je? – zabrinuto se zagleda Lesli u svog ortaka. – Samo kušaš, kao neka ženetina. Pa šta i ako zapucaju? Nije nam prvi put!

Kola poskočiše po neravnom, stenovitom tlu. Iza njih se podiže oblak žute prašine. Lesli je pažljivo gledao pred sebe.

– Dakle? Šta misliš?

– Tvrdo jeste – gundao je Pit – ali i neravno, do đavola! Na ovakvom terenu ne mogu razviti veliku brzinu. Osim toga . . . – on začuta.

– Šta, sem toga?
 – Neću da ti kažem! Opet ćeš reći da kukam!

– Samo reci – nasmeja se Leslie.
 – I izvini za ono maločas . . .

– U redu, u redu . . . kroz žicu je puštena struja. I ti to znaš, znaci su veoma upadljivi!

– Kola su Faradejev kavez – podseti ga Leslie. – Mislim da nam se neće ništa dogoditi ako proletimo kroz ogradu. Šta si odlučio?

Umesto odgovora, Pit steže zube i potera kola u širokom luku dalje od ograde. Leslie je ćutao.

Na rastojanju od pola milja, Tabasko ponovo oštro okrete volan i kola jurnuše prema žici. Motor je urlao pod snažnim gasom, ali je brzina rasla iz sekunda u sekund . . .

Proleteli su, a da kola gotovo nisu smanjila brzinu, iako je prask pokidane žice bio praćen pucketanjem visokog napona. Delić sekunde pre nego što je branik kola dodirnuo ogradu, Pit nešto progundao.

– Šta si rekao? – oprezno upita Leslie kada su se kola zaustavila u blizini ogromnog krana okruženog zardalim gvožđem, komadima betona i gomilama zemlje.

– Ništa . . . ionako je bilo prekasno . . .

– Šta, do đavola?

– Palo mi je na pamet . . . šta bi se dogodilo da nam je pukla guma?

– Tvoj optimizam je zaista za

divljenje – odbrusi Leslie. – Ali, dosta priče! Šta misliš, gde može biti Amos?

– Otkud ja znam. Ti si čitavim putem buljio u taj plan . . . uostalom, da treba da izvršim sabotažu na nuklearnoj elektrani, ne bih znao ni odakle da počnem!

Leslie se osvrte oko sebe. Okolinom je dominirala ogromna bela betonska kocka reaktora, prema kojoj je hala sa turbinama, visoka stotinak stopa, izgledala kao građevina od dečjih kockica sa providnim staklenim krovom. Iz plana je znao da se glavna kontrola odaja reaktora nalazi na drugoj strani, otprilike u visini trećeg sprata. Sem liftom, do nje se moglo stići samo stepenicama za slučaj opasnosti, ali je zato taj prolaz bio u normalnim okolnostima zatvoren moćnim vratima od masivnog čelika koja su se mogla otvoriti samo iznutra, i to jedino u slučaju da dođe do požara ili havarije u reaktoru.

Kontrolna odaja bila je najpogodnije mesto za sabotera, naročito onoga koji se nije mnogo razumevao u nuklearne reaktore. Njegov nagon za uništavanje savršeno lepo će moći da se iskaže na redovima blistavih instrumenata, ekranima kompjuterskih terminala, dugim stolovima načičkanim zagonetnim polugama, dugmadima i prekidačima.

Samom reaktoru, naravno, čovek svom svojom snagom nije mo-

gao mnogo naškoditi. Čak i najjači klasični eksplozivi jedva su mogli načeti oklop oko jezgra, sačinjen od četiri inča čelika, dva inča termootpornog sloja i devet stopa čvrstog betona...

Ali je zato neoprezno pokrenuta poluga mogla aktivirati uređaj koji će za kratko vreme ukloniti šipke koje su upijale neutrone i tako sprečavale burnu nuklearnu reakciju u jezgru reaktora: lančanu reakciju koju više niko na ovoj planeti ne bi mogao zaustaviti...

– Idemo! – odlučno reče Leslie.

Pit sumnjičavo odmahnu glavom, ali pođe za njim.

U Lesliejevoj ruci zablista katan. Više nije bilo vremena za skrivanje. Haragei je govorio da je opasnost sve bliže...

Njihovi koraci tupo odjeknuše od džinovskog betonskog zida nad njima kada su sa prašnjave zemije prešli na asfaltnu stazu oko zgrada. Pit se nesvesno odmicao od bele površine ispod koje je treperila nezamisliva energija.

– Ne boj se – osmehnu se Leslie.

Još uvek je sve u redu. Ako se nešto dogodi, naiverovatnije nećeš ni imati vremena da se uplašiš...

– Leslie – procedi Pit. – Koliko nuklearnog goriva ima unutra?

– Čitao si sam... dovoljno da kraj u krugu od dvadeset milja unaokolo bude nepristupačan sledećih dvadeset godina. U slučaju eksplozije verovatno bi i deo

Taksona morao da bude evakuisan...

– Hmmm... dakle, ako se nešto dogodi, naše šanse da se izvučemo su minimalne?

– Tačno tako.

– E, sad mi je lakše! – uzdahnu Pit.

– Lakše? – začuđeno ga pogleda Leslie. – Kako to?

– Lepo... ne moram da zamaram mozak ramišljanjem šta da preduzmem ako dođe do havarije u reaktoru.

Sa druge strane, iza ugla betonske kocke, asfaltna staza je bila proširena u parking sa uredno označenim belim linijama. Nekoliko kola je stajalo na njemu ispred staklenih vrata na ulazu.

Vrata su bila širom otvorena. Popreko, na blistavim čistim stepenicama ležao je čovek u uniformi čuvara sa revolverom u ruci, a niz beli mermer slivala se krv iz velike rane na čelu.

Leslie oprezno osmotri neveliki hol. Bio je potpuno prazan. Pit je začuđeno posmatrao mrtvaca.

– Hej... čime je ovaj ubijen?

– Ledom.

– Ledom?

– Da. Strelicom od jako stvrdnutog leda. I ja znam formulu za njegovu pripremanje. U rani se istopi veoma brzo, ne ostavljajući nikakve tragove...

– To znači...?

– To znači da j Amos, ninda u zelenom kostimu, nedavno pro-

šao ovuda . . .

* * *

Njihovi glasovi potmulo su odjekivali u praznom holu. Ovde, u zatvorenom prostoru, osećalo se vibriranje od užasne energije koju su ljudi na trenutak obuzdali iza debelih betonskih zidova, neprestano strepeći da će im se otetiti i uništiti njihova krhka tela.

– Kontrolna odaja je gore – reče Leslie. – Ne možemo stići do nje . . .

– A lift?

Lesli odmahnu glavom.

– Pogledaj.

Strelice nad vratima oba lifta pokazivale su isti broj. Tri. Amos se pobrinuo da ga niko ne ometa dok se bude zadržavao na trećem spratu.

Snažnim udarcem Pit razbi vrata bližeg lifta i oprezno se nagnu u mračno okno, odakle dope odjek gadne psovke.

– Đubre! Čak je i kablove presekao! Kako samo misli da izađe?

– Izlaz za slučaj opasnosti otvara se iznutra – podseti ga Leslie. – Momak zna šta radi.

Njegovi vešti prsti već su ispod širokog kožnog opasača izvlačili dva čelična predmeta neobičnog oblika. S lakoćom ih je uklopio u podešene izreze na obući i oprobao da li mu čvrsto stoje.

– Kandže za veranje? – osmehnu se Pit. – Prokletstvo, to znači da ja ponovo ostajem u rezervi! Da

nemaš slučajno negde još jedan par?

– I da imam, ne bih ti to dozvolio – odmahnu Leslie glavom. – Suviše je opasno . . .

– Šta ja da radim za to vreme, do đavola?

Lesli mu dobaci čitavu šaku sitnine iz džepa. Pit se glupo zagleda u novčiće koje je instinktivno uhvatio.

– Šta ovo znači?

– Tamo u uglu – pokaza Leslie – imaš automat za koka-kolu. I ostavi bar jednu meni . . . imam utisak da će posao gore biti vruć!

Trenutak kasnije bio je u mračnom oknu lifta, zarivajući čvrsto čelične kandže u neravni beton, oprezno se pridržavajući prstima obeju ruku, iako je pod levom stezao katana u koricama. Napredovao je veoma brzo, sve dok nije došao do dna lifta zaustavljenog na trećem spratu.

Oprezno je opipao prstima desne ruke. Čelični lim. Tanak čelični lim.

Vrata koja su u prizemlju zatvarala ulaz u lift bila su od masivnog drveta. Takva će svakako biti vrata na trećem spratu. Trebalo bi da priguše šum cepanja tog lima . . .

Uostalom, njegov protivnik pre ili kasnije mora doznati da on stiže. Prema tome . . .

Lako zamahnu katanom, iako je to predstavljalo pravu malu akrobatsku veštinu za čoveka u tonu

skućenom prostoru, oslonjenog samo na vrhove prstiju noge i jedne ruke. Lim je bio glatko prosečen gotovo po celoj širini lifta i Lesli iskoristi mač da povije lim naniže.

Na trenutak je zastao kraj zatvorenih vrata lifta kako bi oslušnuo šta se događa iza njih.

Osim tihog zujanja elektronskih instrumenata nije se čulo ništa. Baš ništa...

Odgurnuo je vrata rukom i našao se u prostoriji neobičnog oblika, nalik buretu položenom na bok. Jedan polukružni zid prekrivali su komplikovani instrumenti, televizijski monitori i otvori iz kojih su bešumno isticale duge papirne trake, uredno se slažući u za to postavljene korpe.

Ispred tog zida simetrično su bila raspoređena četiri duga stola, takođe prekrivena blistavim uređajima. Na onom u središtu u oči su padala četiri telefona u raznim bojama.

Po jedan hodnik izlazio je sa svake bočne strane prostorije. Lesli je već znao da oni vode oko reaktora, do sale sa turbinama.

Od osam ljudi, koliko se nalazilo u dvorani, samo je jedan bio živ: ruke i noge su mu bile vezane za stolicu u kojoj je neudobno sedeo. Sa blistave čele krupne kapi znoja tekle su mu na okovratnik odela od skupog materijala.

Ostala sedmorica ležala su po čistom podu ili nagnuti preko svo-

jih konzola: Beli mantili bili su obojeni velikim mrljama krvi. Lesli zavрте glavom. Amos je ubijao lako, suviše lako, ne pitajući ko je kriv, a ko nije...

Čovek u skupom odelu osetio je pokret iza sebe i s naporom okrenuo glavu. U izbuljenim očima video se užas...

– Ko si ti? – upita Lesli, iako je bio ubeđen da već zna odgovor.

– Moje ime je Kobler – zadahta čovek. – Odveži me... brzo... on će se uskoro vratiti!

– Gde je otišao?

– U halu sa turbinama... brzo me odveži!

– Zašto bih?

Novi talas znoja potece debelju ku niz čelo.

– Zar... zar ti ne pripadaš Manitasovim ljudima?

– Manitas je mrtav.

Kobler steže zube.

– Ko će ga onda zaustaviti?

– Da li je rekao šta hoće?

– Ni sam ne zna šta hoće... jedini cilj mu je da elektrana ne pro-radi... i misli da je to lako postići! Gospode bože... sve će nas pobiti!

– Vrlo verovatno – hladno se osmehnu Lesli. – Postoji li nešto ovde što on ne sme dodirnuti?

Izraz straha na Koblerovom licu smeni sumnja.

– Ko si ti? Kako da znam da ne želiš da mu pomogneš?

– To ne možeš znati sve dok ne vidiš, zar ne? Zbog čega je otišao

do turbina?

– Sa druge strane takođe postoji ulaz. Hteo je da se osigura i iz tog pravca. Prokletstvo, odveži me, samo što se nije vratio! On je lud! Ubica!

– I ti si ubica, Koblere. Zar si to zaboravio? – suvo reče Lesli.

– Ne . . . ja nikoga nisam ubio . . .

– Svojim rukama verovatno nisi . . . ali je za mene to svejedno, Koblere. Ti si ubica!

Debeljko obori pogled. Niz obraze mu potekoše krupne, mutne suze.

Lesli ga je nekoliko trenutaka gledao sa gađenjem, a onda se čvrstim korakom uputi prema levom hodniku koji je vodio prema hali sa turbinama.

Taj hodnik nije bio slučajno odabran; kao i svi ljudi na Zapadu, Amos se već gotovo instinktivno kretao desnom stranom; to je značilo da će se sada vratiti desnim hodnikom.

A Lesli je želeo što pre da ga sretne . . .

* * *

Ogromna dvorana, koja se pružala čitava četiri sprata u visinu, bila je prazna. Kroz čeličnu mrežu na podu i splet debelih cevi Lesli je mogao videti prizemni deo hale, mesto gde se nalazio i jedini ulaz.

Debela čelična vrata bila su zatvorena. Niko više nije mogao da uđe spolja . . .

Moćne turbine su ćutale. Vrela para, zagrejana vatrom energije iz jezgra atoma još nijednom nije stigla do njihovih lopatica.

Amos više nije bio u ovoj hali. Bolje od svih čula to je tvrdio haragei.

Ili ne?

Lesli se instinktivno pribi uz čelični oklop grdosije kraj sebe. Stepenice od čeličnih ploča kojima je došao poletele su uz snažnu eksploziju prema mestu gde se nalazio samo delić sekunde ranije. Izvijena šipka ograde prošla je tako blizu Leslijevog lica da je osetio talas vrelog vazduha.

Amos je znao da ga neko sledi.

I da je taj novi protivnik opasniji od svih otalih s kojima se do tada sreo u Kalienteu ili bilo gde . . .

HARAGEI!

Amos, ovoga puta bez svog zelenog kostima, stajao je na suprotnoj strani i hladnokrvno se smeškao. U ruci mu je bio sitan, taman predmet koji je Lesli odmah prepoznao.

Eksplzivna kuglica . . .

– Došao si da me ubiješ? – mirno je upitao Amos.

– Da.

– Ne treba da pitam zašto?

– Ne.

Amos se ponovo osmehnu, kao da ga zabavljaju Leslijevi lakonski odgovori.

– Grešiš – reče gotovo prijateljski. – Veštine ninda su blago koje svakako ne bi smelo propasti . . .

naravno, ako se pažljivo ograniči broj onih kojima mogu biti dostupne. Ali je njihov kodeks časti stvar koja već pripada davnoj prošlosti, čoveče. Ovo je dvadesti, gotovo dvadeset prvi vek!

– Ti onda nisi shvatio taj kodeks – odvrati Lesli. – Svrha tvoje obuke nije bila da od tebe stvori biće ljudskih mogućnosti koje će zloupotrebljavati svoje snage. A ti si to učinio, Amose.

– Zato što sam ubio nekoliko bezvrednih i nesposobnih bića – nestrpljivo odmahnu rukom drugi ninda? – Gluposti! Moji ciljevi to opravdavaju.

– Makijaveli.

– Nazovi me kako hoćeš – isceri se Amos podižući ruku. – Mislim da znaš šta je ovo?

– Znam.

Gotovo sa bolesnim uživanjem Amos je monotonim glasom objašnjavao Lesliju šta će učiniti.

– Ova kuglica razneće prilaz do drugog hodnika, tako da se više ne možeš vratiti u kontrolnu odaju . . . Druga, evo, i ona je spremna, uništiće stepenice kojima bi se mogao spustiti u prizemlje, premda ti ni to ne bi mnogo pomoglo . . . A treća . . .

– Ne moraš govoriti, već znam – osmehnu se Lesli.

– Ne znam – reče zabrinuto Amos kao da nije čuo njegovu primedbu – ne znam da li će ova treća imati dovoljno energije da bar uzdrma glavne nosače ovog spr-

ta . . . Ja mislim da hoće, a ti? Bojim se da tako naćeti nosaći neće izdržati teret ovih ogromnih turbina . . .

– Verovatno – složi se Lesli tiho.

Njegov mozak groznićavo je tražio izlaz iz te užasne zamke.

I nije ga nalazio!

* * *

Lesli nadlanicom neupadljivo dotaće debelu cev kraj koje je stajao. Bila je topla . . . Ćak vrela.

Nimalo neobićno, s obzirom da se usijano jezgro reaktora moralo hladiti, iako je radio sa svega desetak odsto predvićene snage. I to je bilo dovoljno da zagreje ogromne kolićine vode koja je potom kružila po ćitavom kompleksu. Samo njen mali deo koristio se za grejanje, ostalo je bilo ispućtano u podzemne betonske kanale koji su kao džinovsko saće bili rasporećeni pod suvom, praćnom zemljom.

Ohlaćena voda ponovo se vraćala u sistem, ali je sve to bilo samo privremeno rećenje, dok ne prorade mamutske turbine u ovoj dvorani . . .

Lesli je pogledom pratio cev sa vrećom vodom. Amos je bio prilićno daleko od nje, ali ipak . . .

Najzad, i pod Leslijevim pojaćsom krile su se eksplozivne kuglice razorne snage; jedini problem bio je u tome što se od njega zahtevao daleko precizniji hitac

nego od Amosa . . .

Lesli podseti sebe da je i Amos ninda. Sve što bude pokušao mora biti izvedeno desetostruko brže i efikasnije nego u borbi protiv običnog čoveka. A to neće biti nimalo lako.

Ledeno se osmehnuvši, Lesli isuka katanu iz korica i vazduh vrisnu na sečivu od plemenitog čelika, oštrijem od brijanja. Naklonio se svom protivniku, onako kako je zahtevala tradicija.

Amos se nasmeja.

– Upravo to sam hteo da ti kažem, prijatelju. I dalje se slepo držiš pravila igre koja su zastarela pre više od dva veka. Čemu taj ceremonijalni pozdrav? Na možeš poštovati čoveka koga želiš da ubiješ, zar ne?

Lesliju je sada bilo jasno zbog čega Amos nije postao pravi ninda. Nedostajati mu je, i uvek će mu nedostajati, dublje razumevanje starinskih rituala koji su imali za cilj da postignu potpunu identifikaciju sa duhom suparnika kako bi se lakše razumele, što je još važnije, **predvidele** njegove namere. Amos se varao; ninda je **morao** poštovati čoveka koga želi da ubije!

Međutim, prvi korak Lesliejevog plana bio je uspešno izveden. Kao vešt mađioničar, a to bi mogao po potrebi biti, uspeo je da zavara čak i Amosov pogled. Zajedno sa drškom mača u desnoj ruci je stiskao i kuglicu izvučenu ispod poja-

sa.

Amos se i dalje ćerio.

– Malo je nedostajalo da tvoj plan uspe – reče. – Uspeo si da za nekoliko minuta odložiš svoju smrt. I dalje se nadaš da će se nešto dogoditi, zar ne?

Lesli je ćutao. U ovoj borbi reči više nisu bile potrebne.

Amosova ruka sa kuglicom načinila je luk u vazduhu. Lesli je uzvratio pokretom mača koji je ponovo bio samo maska za zamah kojim je i sam odbacio isplodivnu napravu.

Celične stepenice pred njim, one koje su ga odvajale od Amosa, nestale su u oblaku dima, ali je i njegova kuglica pogodila svoj cilj.

Vrela voda iz cevi potekla je u debelom mlazu i Amos je zaurao od bola, trgajući odeću sa desne ruke i ramena. Njegova treća kuglica ispala je iz oparene šake i eksplodirala duboko ispod njih, na betonskoj ploči poda.

Lesli je vratio katanu u korice. Šta će sada Amos preduzeti?

Lica iskrivljenog od bola Amos se lagano okrenuo Lesliju, sa karikaturom osmeha na usnama.

– Malo je nedostajalo da uspeš . . . nindo. Ali to malo predstavlja upravo razliku između života i smrti za tebe . . . Ostaćeš tu . . . jer ne možeš nikuda da odeš . . . Ne brini, neće dugo trajati.

– A ti?

– Imaću dovoljno vremena da iz-

vedem svoju zamisao. Uz jednu dodatnu finesu na kraju... Ovoj zemlji je potrebna nuklearna katastrofa da se opameti... Kaliente je najpogodnije mesto za to.

Plamen iudila u Amosovim očima uspeo je da nadvlada čak i užasni bol od opekotina. Stajao je uspravno, podignute glave, i gledao pravo u Leslija.

– Tu u blizini imaš monitor, nindo – produžio je snažnim, sigurnim glasom. – Uključi ga... bićeš u retkoj prilici da gledaš televizijski prenos sopstvene smrti... Srećan ti put – u pakao!

Okrenuo se i čvrstim korakom pošao natrag prema kontrolnoj odaji. Lesli je stisnutih zuba gledao za njim.

Jedan pogled bio je dovoljan da potvrdi ono čega se bojavao; Amosova kuglica uništila je oba prilaza hodnicima. Preostajao mu je put naniže, ali taj put nije vodio nikuda...

U torbi, nemarno odbačenoj u policijskim kolima, nalazilo se dugo svileni už, čvršće od čelične žice. Da je bilo vremena da ga uzme, Amosov plan ne bi se ostvario. Ovako...

Ne, upozorio je još jednom neki deo mozga koji je u panici zapovedao da pokuša skok preko ponora. Rastojanje je preveliko... taj skok bio bi skok u smrt...

Nekoliko koraka dalje, na kontrolnom stolu, nalazio se monitor. Lesli odluči da ga uključi.

Televizijske kamere raspoređene po čitavom kompleksu automatski su se uključivale i isključivale svakih petnaestak sekundi. Upravo u tom trenutku na monitoru je imao sliku jedne od kamera iz kontrolne odaje.

Amos je upravo izlazio iz hodnika. Zastao je pred kamerom i mahnulo Lesliju rukom, a onda hitrim korakom prišao jednom stolu i nekoliko trenutaka pažljivo proučavao uređaje na njemu.

– Nadam se da me sada i čuješ, nindo – reče, gledajući u kameru. – Pretpostavljam da te zanima samo ono što će se dogoditi na ovom mestu, pa ću zato ostaviti uključene samo tri kamere. Nemaš ništa protiv?

Njegovi prsti preleteli su preko tastera na stolu. Slike na monitoru smenjivale su se sada sporije: svaki tridesetak sekundi mogao je pratiti Amosove pokrete iz drugog ugla.

– Ah, da – osmehnu se Amos – još nešto...

Na monitoru se umiri samo slika centralne kamere, one koja je pokazivala suprotni zid sa mnoštvom uređaja. U vidnom polju kamere postepeno je rastao brojčanik sa jednom jedinom dugom kazaljkom.

Ta kazaljka je mirovala.

– Ovo je da znaš i koliko te vremena razdvaja od smrti, nindo – veselo je govorio Amos. – Verujem da će ti uskoro biti jasno šta na-

meravam.

Sa izrazom fanatične koncentracije na licu, Amos je lagano prilazio kontrolnoj ploči. Dve kamere još uvek su ga naizmenično pratile, ali je preko te slike Leslie i dalje mogao videti ono što je pokazivala centralna kamera.

Kobler se skupio na svojoj stolici kada je Amos prošao pored njega, ali ovaj nije ni obraćao pažnju na njega. Stajao je kraj ploče proučavajući natpise i uređaje njoj.

Okrenuo se i preko ramena iscerio u kameru.

– Sada gledaj dobro šta radim, nindo . . .

Prsti su vešto preleteli preko niza prekidača . . .

Odjeknu oštar zvuk alarmnog zvana i crveno polje zatreperi na kontrolnoj ploči. Na njemu su se palila i gasila krupna crna slova.

– Možeš li da vidiš šta ovde piše, nindo? – cerekao se Amos. – Hoćeš da ti je pročitam – »Prekid dovoda rashladne vode«. Da li ti to nešto govori?

Njegove reči prekide zverski urlik i Amos se okrete sa izrazom nestrpljenja na licu. Kobler se koprcao u svojim vezama, izbuljenih očiju.

– Snažan udarac bridom dlana pod bridu ga je učutkao. Glomazno telo u skupocenoj odeći ostalo je da visi u grotesknom položaju, još uvek pridržavano vezama za masivnu stolicu.

Amos se već vraćao prema drugom delu ploče. Procedura je sada trajala mnogo duže i on je nekoliko puta zastajao, kao da ne zna šta treba učiniti.

Ali je zato Leslie Eldridž to vrlo dobro znao . . . Amos je uključivao uređaj koji će automatski podići kontrolne poluge razmeštene u jezgru reaktora. Za koji trenutak biće isključen glavni sigurnosni sistem reaktora, onaj kojem je isključivi cilj sprečavanje nekontrolisane lančane reakcije.

– Ha!

– Amosov uzvik bio je pun trijumfa. Sada se zvonjava alarmnih zvana čula sa svih strana; elektronski uređaji bučno su protestovali zato što im se ne dozvoljava da vrše funkciju zbog koje su bili i načinjeni.

Lesliju je gotovo promakao prvi pokret kazaljke na velikom brojčaniku koji je sada svetleo zlokobnom crvenom bojom . . .

* * *

Amos se još jednom osvrnuo oko sebe, kao savestan radnik koji proverava obavljeni posao pre nego što krene na zasluženi odmor. Sa odobravanjem je klimnuo glavom. Sve je bilo u redu . . .

Hitrim korakom prišao je bočnom zidu sale, tamo gde su stajala debela čelična vrata. Iza njih su se nalazile stepenice koje su niz zid vodile do zemlje i dalje, u sigur-

nost.

Nekoliko pokreta velikog točka na zidu i vrata su se lagano otvorila, klizeći u stranu na dobro podmazanim šinama. Amos se okrenuo prema kameri.

Ovog puta nije rekao ni reči. Samo se ceremonijalno naklonio i nestao kroz vrata...

Servo-motori su disciplinovano zazujali i vrata su se lagano sklopila za njim.

Lesli Eldridž je bio jedino živo biće u unutrašnjosti kompleksa nuklearne elektrane Kaliente.

Jedino živo biće... samo što ni to neće dugo trajati...

Duga, vitka kazaljka praćena pogledom ninđe, bar naizgled, jedva se kretala... ali to je bio privid... svaki njen okret gutao je desetine sekundi i predstavljao korak bliže užasnoj katastrofi.

Lesli duboko udahnu i stisnu pesnice. Sada je sve zavisilo samo od njega...

Po stoti put je pogledom odmerio provaliju koja ga je delila od hodnika. Tridesetak stopa... previše.

A drugog puta nije bilo...

Ili možda jeste!

Isključivši uređaj za hlađenje reaktora, Amos je prekinuo i kruženje tople vode debelim cevima. Na mestu gde je do maločas iz oštećene cevi tekao debeo mlaz vode sada je curio samo uski potčić, isparavajući se na hladnijem vazduhu oko sebe.

Stežući zube, Lesli hitro potrča nekoliko koraka natrag. Zaklanjajući se iza masivnog oklopa turbine, on zavitla eksplozivnu kuglicu prema mestu na kojem se do maločas nalazio.

Taj hitac bio je dečja igra u poređenju sa onim maločas, jer je i rastojanje bilo mnogo manje. Uz snažan prasak, na cevi se pojavi otvor nepravilnih iskrzanih ivica iz kojeg odmah izbi para.

Ali vrele vode u cevi više nije bilo...

Ne obraćajući pažnju na oštre ivice koje su mu se zarivale u telo, Lesli se uvuče u cev. Još uvek je bila vrela, ali se to moglo podneti. Snagu mu je davao pogled na blistavu svetlost dana na drugom kraju.

Ostalo mu je možda još tri ili četiri minuta do trenutka kada će temperatura u jezgri reaktora dostići kritični nivo. Posle toga lančanu reakciju ništa više neće moći da zaustavi. Kaliente, a i on s njim, nestaću u obliku dima koji će vrlo brzo dobiti oblik pečurke...

Odbacujući takve misli od sebe, Lesli lako skoči na metalni pod na mestu gde je maločas stajao Amos. Dugim skokovima poleteo je hodnikom u pravcu kontrolne sale.

Svi Amosovi pokreti bili su mu dobro urezani u pamćenje, ali ih on u trku još jednom razmotri. Svim tačno je znao šta treba da

učini kako bi u poslednjem trenutku sprečio nuklearnu katastrofu.

Najvažnije od svega bilo je vratiti kontrolne poluge na njihova mesta u jezgru reaktora. Srećom, to je moglo da se učini daleko brže nego prilikom suprotnog postupka; razlozi bezbednosti zahtevali su tako. Snaga reaktora morala se povećavati samo postepeno, dok je nekontrolisanu reakciju trebalo sprečavati brzo, veoma brzo.

Praćen mrtvim Koblerovim pogledom Leslie je munjevitom brzinom obavio sve potrebne operacije. Buka alarmnih zvona se utiša.

Ostalo mu je još samo da ponovo uključi dovod rashladne vode koja će postepeno sniziti temperaturu u užarenom jezgru...

Tišina koja je posle toga zavladala u velikoj prostoriji bila je gotovo neugodna. Lesliejev pogled se zaustavi na velikoj kazaljki čije je pokrete tako dugo bespomoćno pratio.

– Prokletstvo – reče glasno – nije mi ni bila potrebna ovakva žurba. Imao sam još sasvim dovoljno vremena na raspolaganju, je li tako, Koblere, stari dečko?

Odmahnuo je glavom i laganim korakom prišao liftu.

Kazaljka iza njegovih leđa pokazivala je da je do kritičnog trenutka ostalo još čitavih dvadeset pet sekundi.

Sasvim, sasvim dovoljno vremena...

* * *

Tabasko Pit ga dočeka lenim pokretom ruke. Udobno naslonjen leđima na blistavi automat u holu lagano je ispijao ledenu tečnost iz flaše.

– Gde si do sada, prokletstvo? Bilo mi je već dosadno.

– Je li? – osmehnu se Leslie. – A šta da je iz ovog lifta izašao Amos umesto mene?

Pit se trže.

– Do đavola, tako nešto mi nije palo na pamet. Moglo se dogoditi, a?

– Da – klimnu Leslie glavom. – A i nešto mnogo gore. Srećom, stigao sam na vreme.

– On je mrtav?

– Ne.

– Kako ti se izvukao?

– O tome kasnije. Moram za njim...

Pit skoči na noge.

– Znaš li kuda je krenuo?

– Mislim da znam.

Pit je pravilno protumačio izraz na njegovom licu.

– Sumiko?

Leslie lagano klimnu glavom.

Tabasko Pit steže zube.

– Idemo onda, do đavola! Šta čekaš?

Policajska kola bila su na onom istom mestu gde su ih i ostavili. Pit sa olakšanjem odahnu.

– Dobro je... ali, čime je on otišao?

– Nisi zapazio ... jedna kola manje su na parkingu ispred bloka – objasni Lesli. – Ne znam samo kako ti je promaklo da ih je uzeo ...

– Ne znam ni sam – pokajnički procedi Pit paleći motor. – Prokleti ninda ... Vraćamo se istim putem?

– Nema potrebe ... ubeđen sam da je naš prijatelj Amos učinio sve da otvori prolaz kroz kapiju.

– Kako?

– Alarmni uređaji su se uključili u čitavom kompleksu. Kladim se da su svi čuvari već najmanje dvadeset milja od ovog mesta i da se nijedan od njih još nije zaustavio ...

Lesli je bio u pravu. Oko njih nije bilo ni žive duše, a ogromna čelična kapija bila je širom otvorena. Nije bilo više nikavih prepreka na putu za Kaliente ...

Neko je u Taksonu reagovao zaista brzo, shvati Lesli. Put za Nogales bio je potpuno prazan. Saobraćaj je svakako bio zaustavljen na obe strane.

Ali, to je imalo i svojih loših strana. Negde na ulazu u grad svakako će ih sačekati policijska rampa. A Lesli nije imao vremena za nove obračune sa policajcima ...

U mislima je procenjivao mogućnost skretanja nekim zaobilaznim putem ispred samog grada, ali je takvu ideju odmah odbacio. Ne, moraće pravo, pa makar ih čekale i sve policijske snage Tak-

sona ...

Međutim, prepreka na ulazu u grad nalazila se samo na suprotnoj traci i Lesli se osmehnu. Policajci su i dalje delovali po logici svog posla; bilo im je naređeno da zaustave saobraćaj prema jugu i to su i učinili. Kola koja su dolazila iz suprotnog pravca jednostavno ih nisu zanimala.

Naročito kada su to bila policijska kola sa uključenom sirenom kao ovoga puta.

– Sada isključi sirenu – reče Lesli kada su prošli prepreku na putu. – Ne bih želeo da našeg prijatelja uhvati panika ...

– Bojiš se za Sumiko?

– Bojim se onoga što bi ona mogla učiniti, Pite. Ne verujem da bi joj Amos naneo neko zlo, ali, ako mu se bude suprotstavljala ... momak je lud, Pite!

– To znam odavno ...

– Nisi video njegovo lice dok je isključivao sigurnosne uređaje ... on jednostavno voli da ubija.

– To je razlog zbog kojeg si ga morao ubiti, je li tako?

– Da, Pite. Ninda mora umeti da ubija, brzo i lako ... ali to ne sme nikada zavoleti ...

Sledeći Leslijeva uputstva, Pit je smanjio brzinu i kola su se tiho zaustavila na parkingu ispred grupe bungalova. Lesli je odmah pogledom potražio onaj u kojem se nalazila Sumiko. Spolja se nije videlo ništa neobično, ali to nije značilo da se nešto ne događa.

– Idemo li? – poluglasno upita Pit.

Njegove moćne šake grčile su se na volanu od nervoze.

– Smiri se. Tvoje uzbuđenje pomaže samo tvom protivniku, Pite. Zar si to zaboravio?

– Nisam – snažno uzdahnu mlađić. – Ali . . .

– Ti ćeš ionako ostati u kolima. Nemoj gasiti motor. Ako je Sumiko još uvek unutra, pokušaću da je pošaljem ovamo pre nego što obračun počne.

Pit ga zabrinuto pogleda.

– Bojiš se . . . da bi on mogao pobediti?

– Takva mogućnost uvek postoji. Prednost nindži je često u tome što poznaju sve tehnike borbe i tako mogu da predvide postupke suparnika. Amos je lud, Pite . . . njegovi postupci ne mogu više da se predvide . . .

– Šta ti je? Nema čoveka na svetu koji bi tebe mogao ubiti, Lesli!

– Amosu je to za dlaku uspelo – podseti ga Lesli. – Najvažnije je da ti budeš spreman na sve . . . u redu?

– U redu.

Uspravan i vitak, Lesli lakim korakom pođe prema bungalovu. Njegov katana ostao je u kolima; u malom prostoru bungalova dugi mač ne bi mu bio od velike koristi. Sem toga, ni Amos ga nije imao, bar onda u Kalienteu . . .

Prilazio je bungalovu laganim,

opreznim korakom, a haragei je pevao pesmu krvi u njegovim žilama.

Ako je do sada i sumnjao da je Amos opasan protivnik, sumnje više nije bilo. Dvoboj koji će početi za koji otkucaj srca biće dvoboj na život i smrt.

Jedan od njih dvojice mora umreti . . . ali svaki dvoboj među nindžama skrivao je u sebi ogromnu opasnost za oba protivnika.

I često, veoma često pobednik je iz njega izlazio užasno osakaćen. Ili je živio svega nekoliko minuta ili sekundi duže od pobeđenog . . .

Niski bungalov okružen neravnim žbunjem bio je tiši od groba. Kao da se utišala i buka sa obližnje ulice, kao da je i sunce postalo hladnije.

Lesli duboko udahnu, ispunjavajući pluća kiseonikom. Mišići na leđima mu se zategoše. Još korak i on će rukom odgurnuti vrata bungalova . . .

HARAGEI!

Žica, tanja od ljudske vlasi zablislala je u jednom uglu vrata i Lesli je zastao kao ukopan. Jeftin trik. Opasan trik. Efikasan trik.

Amosu se žurilo i zato nije uspeo da sakrije žicu vezanu za detonator eksplozivne kuglice. Žurba je loša stvar za nindžu, posmisli Lesli. Loša stvar . . .

Lagano, bez žurbe obišao je bungalov, do prozora sa bočne strane i podigao pogled. Na licu

mu je lebdeo osmeh upućen nevidljivom protivniku koji je iza stakla svakako pratio njegove pokrete. Bio je to izazov kojem Amos neće moći da odoli . . .

Sai, taj kratki i opasni bodež koji se, sem u rukama retkih ninda, može naći još samo po muzejima, bešumno je proleteo kroz staklo brzinom koja krhkoj stvari nije dozvolila da se razleti.

Ali nedovoljno brzo za refleks ninde. Leslie je izbegao nož jednim lakim pokretom tela koji je njegovu desnu nogu doveo iza leve, stvarajući moćnu oprugu koja ga je delić sekunde kasnije odbacila uvis.

Podignutim podlakticama zaštitio je lice od parčadi stakla koja su poletela kao od eksplozije. Širom raširenim očima, kao trenutna filmska kamera, uhvatio je prizor koji mu se ukazao . . .

Bledo, blede lice Sumiko šćućurene u uglu i dlanovi sa vitkim prstima koji su zatvarali usta ispod ogromnih očiju . . .

Znao je da greši što najpre pogledom traži nju, ali je srce ovoga puta bilo jače od refleksa. Ipak, taj hiljaditi deo sekunde nije bio protačen; sada je znao gde se devojka nalazi i mogao je borbu usmeriti tako da ona ostane nepovređena.

Amos je stajao na vrhovima prstiju, malo pognut napred, sa levom stranom tela okrenutom prema nindi.

A u očima mu se video bol . . . i očajanje.

Bol od užasne rane koja se raširila po ramenu i desnoj ruci, tamo de je vrela voda bukvalno zgulila duge kaiše kože koja je sada, jezivo bela, visila na crvenoj pozadini ogoljenih mišića. Bol kakav ni koncentracija ninde nije mogla dovoljno dugo potiskivati.

I očajanje zbog toga što je desna ruka bila ne upotrebljiva u obračunu sa Lesliejem . . .

Očajnom čoveku ostalo je još samo jedno oružje i Leslie shvati kakvo je to oružje.

Oko vrata Sumiko bila je omotana ona ista žica, tanja od ljudske vlasi, tako vešto da je svaki neoprezni pokret pretio trenutnom smrću. Okačena o minijturni detonator, između njenih dojki visila je kuglica ne veća od zrna graška . . .

Kako sam bio lud, prolete Leslieju kroz glavu. Moj iznenadni skok mogao je navesti Sumiko da se trgne. A to bi bio kraj za nju . . .

– Video si – procedi Amos kroz stisnute zube, savlađujući bol. – Video si . . .

Leslie klimnu glavom. Mozak mu je kao računaska mašina, tražio izlaz. Za Sumiko . . . i za sebe . . .

– Možeš me ubiti – stenjao je Amos. – Ali će umreti i ona . . .

Pokretom ruke pokazao je drugi kraj čelične niti koju je stezao ukočenim prstima leve ruke. Ako Amos padne, eksplozivna kuglica biće aktivirana.

A Amos se njihao na nogama koje više nisu mogle da podnesu njegovu težinu . . .

– Odlazi – šapnu Amos. Oči su mu bile staklaste od bola.

Jedno rešenje je postojalo, ali je Leslie odbijao da prihvati ono što je govorila jednostavna računaska operacija.

Jedan prema hiljadu da će uspeti . . .

Da mu je bar katana u ruci, izgledi bi porasli . . . dobro uvežbanim udarcem ninda je mogao odseći čoveku glavu, a da on još nekoliko sekundi ostane na nogama. To bi bilo sasvim dovoljno da istrigne opasnu žicu iz Amosove ruke . . .

Znao je mnogo udaraca koji će doneti trenutnu smrt. Ali svi oni zahtevali su previše prostora. I vremena . . .

Sem ovog jednog . . .

Lagano je klimnuo glavom, dajući Amosu vremena da protumači taj pokret. Na vrhovima prstiju okrenuo se prema vratima, čitavim telom.

Amosov već zamućeni pogled bio je prevaren. Iz tog položaja nije mogao uslediti napad prema njemu . . . Tako je taj pokret interpretirao njegov mozak rastrgan bolom.

Lesli je zaplivao kroz vazduh i brid njegovog dlana spustio se odozgo naniže, pogodivši jedan od vratnih pršljenova iznenađenog protivnika. Sa desne njegove strane . . .

Udarac je našao pravi cilj i Amo-

sovo telo je ostalo ukočeno, paralizovano. Za svaki slučaj, Leslie je obema rukama stisnuo njegovu levu ruku zadržavajući je u istom položaju. U istom trenutku podiglo se njegovo levo koleno i pogodilo Amosov pleksus.

Snažan trzaj sa obe ruke i tanka nit je učinila ostalo. U Lesliejevim rukama ostala je, nepokretna, žica koju je do maločas držao Amos . . . zajedno sa tri prsta Amosove leve ruke.

Udarac palcem desne noge u slepoočnicu bio je varljivo lak, ali zato ne manje fatalan. Amosovo telo nije se pomerilo, ali je nečeg nestalo iz njega. U deliću sekunde pređena je ona jedva primetna granica između života i smrti.

Sumuko tiho zajeca Leslie pade na kolena pred nju. Prsti mu skliznuše po njenim nagim grudima. Trenutak docnije eksplozivna kuglica, sada potpuno bezopasna, bila je odbačena u stranu.

Njihove usne se spojiše . . .

Lesli je prvi čuo urlik policijskih sirena.

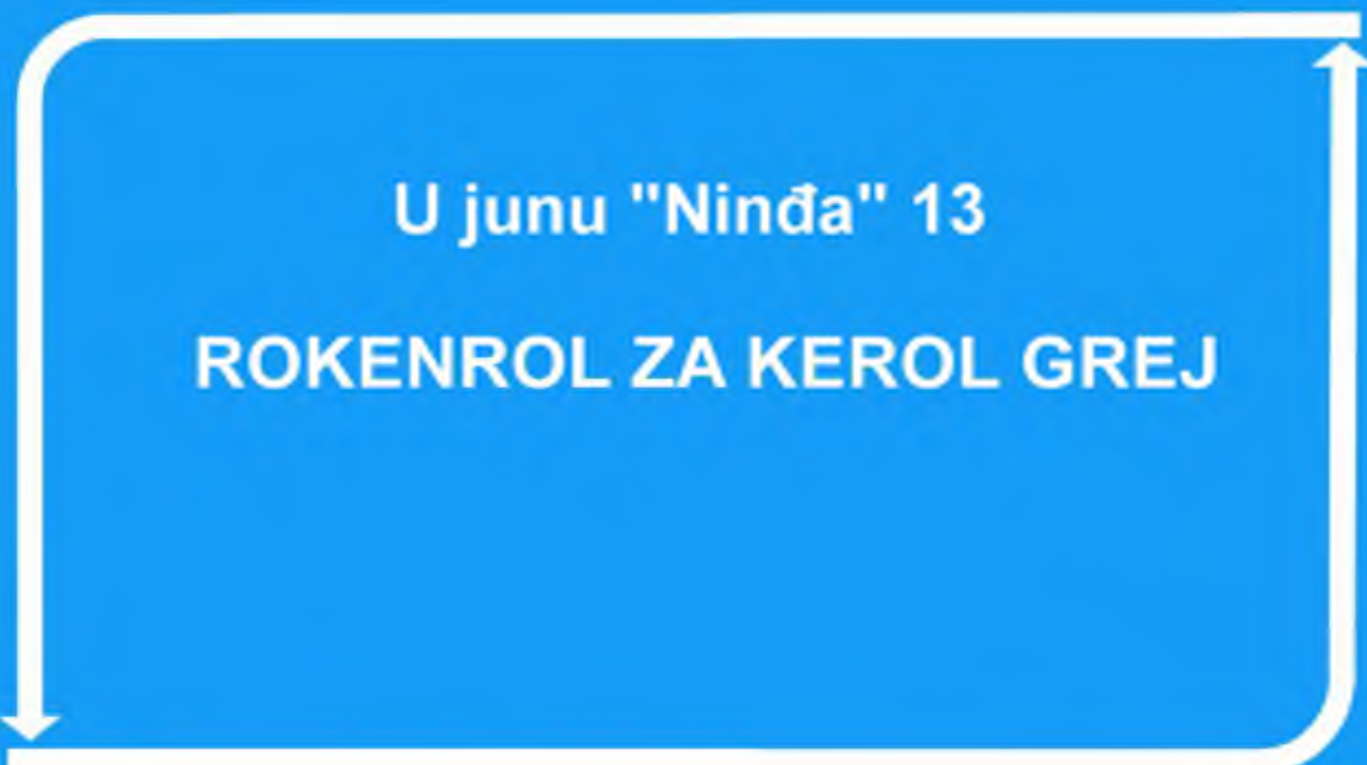
– Ustani – šapnuo je. – Moramo odavde . . .

– Kući?

– Kući, naravno – osmehnu se on pomažući joj da ustane i zakopča bluzu. – Pit već podskakuje od nestrpljenja . . . iako ne ide sa nama?

– O? Da nije u pitanju neka rido-kosa?

– Naravno. Zbog čega bi se drugog razdvojio od nas. Pa makar na nekoliko dana . . .

U junu "Ninđa" 13

ROKENROL ZA KEROL GREJ